İTHAKİ
MODERN

CORMAC McCARTHY | İHTİYARLARA YER YOK

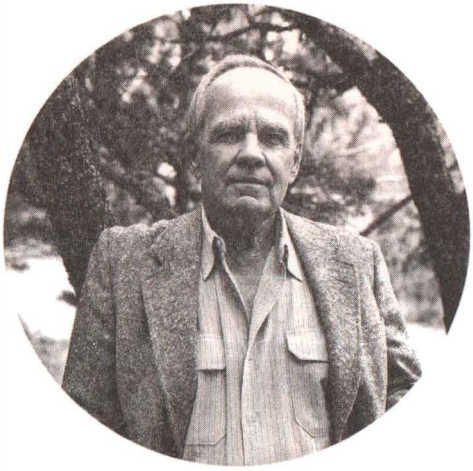

CORMAC McCARTHY

İHTİYARLARA YER YOK

ÇEVİREN: ROZA HAKMEN

İTHAKİ MODERN

Cormac McCarthy, Edebiyat eleştirmeni Harold Bloom tarafından kendi döneminde yaşayan dört büyük yazardan biri olarak gösterilen McCarthy (diğerleri Thomas Pynchon, Don DeLillo ve Philip Roth) 1933'te Rhode Island'da doğdu. 1951-52 yıllarında Tennessee Üniversitesi'nde beşeri bilimler eğitimi almaya başladı. 1953'te ise üniversite eğitimini yarıda kesip ABD hava kuvvetlerine katıldı ve dört sene hizmet verdi.

Ardından 1957-59 yıllarında üniversiteye döndü ve ilk öyküleri "A Drowning Incident" ile "Wake for Susan" bir öğrenci dergisinde yayımlandı. Üniversiteyi bir daha dönmemek üzere bıraktıktan sonra Şikago'ya taşındı, evlendi ve araba tamirciliği yaparken ilk romanını yazdı. Dosyasını yayımlanmak üzere yalnızca Random House'a gönderdi ve burada Faulkner'ın uzun süre editörlüğünü yapmış Albert Erskine tarafından eser fark edildi. *Orchard Keeper* 1965'te yayımlandı.

1981'de "Dahi Bursu" olarak da bilinen MacArthur Fellowship ile ödüllendirildi ve burs sayesinde Bloom'un Faulkner'ın *Döşeğimde Ölürken*'inden beri yazılmış en iyi kitap olarak nitelediği *Blood Meridian*'ı yazdı.

Sırasıyla *Outer Dark* (1968), *Child of God* (1973), otobiyografik öğeler taşıyan *Suttree* (1979), eleştirmenlerce yazarın ve 20. yüzyıl Amerikan edebiyatının başyapıtı olarak gösterilen *Blood Meridian* (1985), National Book ve National Book Critics Circle ödüllerini kazanan ve Sınır Üçlemesi'nin ilk kitabı olan *O Güzel Atlar* (1992), serinin ikinci ve üçüncü kitapları *The Crossing* (1994) ile *Cities of Plain* (1998), *İhtiyarlara Yer Yok* (2005) ve Pulitzer Ödülü kazanan *Yol* (2006) eserlerini yayımladı.

İthaki, yazarın eserlerini yayımlamaya devam edecek.

İhtiyarlara Yer Yok
Cormac McCarthy

Özgün Adı
No Country For Old Men

İthaki Yayınları - 1412

İthaki Modern - 1

Dizi Editörü: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Alican Saygı Ortanca*
Düzelti: *Selçuk Aylar*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Grafik Uygulama: *Hamdi Akçay*
1. Baskı, Ekim 2018, İstanbul
ISBN: 978-605-375-859-4
Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Roza Hakmen, 2018
Cormac McCarthy © 2005
M-71, Ltd. © 2005

Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2018

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

CORMAC McCARTHY

İHTİYARLARA YER YOK

ÇEVİREN: ROZA HAKMEN

ithaki

Yazar, uzun süreli işbirliği ve dört yıllık öğretim üyeliği için
Santa Fe Enstitüsü'ne şükranlarını sunar.
Ayrıca Amanda Urban'a teşekkür eder.

"No country for old men"
W. B. Yeats'in "Sailing to Byzantium" adlı şiirinden
"Yaşlılara göre değil bu ülke"
("Bizans'a Yolculuk", Türkçesi: Cevat Çapan)

I

Bir çocuğu Huntsville'e gaz odasına gönderdim. Bir tek onu. Tutuklamayı ben yaptım, ifadeyi de ben verdim. Kalkıp ziyaretine gittim iki üç kere. Üç kere. Sonuncusu idam edildiği gündü. Gitmek zorunda değildim ama gittim. Hiç de istemiyordum gitmeyi. On dört yaşında bir kızı öldürmüştü ve doğruya doğru onu ziyaret etmeyi hele idamına gitmeyi hiç istemedim ama gittim işte. Gazeteler aşk cinayeti diye yazdı, kendisi aşk falan yoktu demişti bana. Küçücük kızla çıkıyormuş. Kendisi on dokuz yaşındaydı. Kendini bildi bileli birini öldürmeyi kafasına koymuş. Salıverirlerse tekrar öldüreceğini söylüyordu. Cehenneme gideceğimi biliyorum diyordu. Kendi ağzıyla söyledi bunu bana. Ne desem bilemiyorum. Aklım almıyor. Hayatta böyle birini göreceğimi düşünemezdim. Acaba yeni bir cins mi bu diye düşünmeye başladım. Onu koltuğa bağlayıp kapıyı kapatırlarken seyrettim. Belki biraz gergin görünüyordu ama o kadar. Sahiden de on beş dakika sonra cehennemde olacağını biliyordu. Kesinlikle inanıyorum. Çok da düşündüm bunu. Konuşması zor biri değildi. Bana Şerif derdi. Ama ben ona söyleyecek laf bulamıyordum. Ruhu olmadığını kendi söyleyen bir adama ne denir ki? Bir şey desen ne olacak? Bunu çok düşündüm. Ama sonra göreceklerimin yanında o çocuk solda sıfırdı.

Cormac McCarthy

Gözler ruhun aynasıdır derler. O gözler neyin aynasıydı bilmem, bilmesem daha iyi herhalde. Ama bu âlemde başka bir manzara da var ve o manzarayı görecek gözler de, gidişat oraya doğru. Bu gidişat yüzünden hayatta düşünemeyeceğim bir noktaya geldim. Ortalıkta ete kemiğe bürünmüş bir katliam meleği dolaşıyor ve ben onunla yüzleşmek istemiyorum. Gerçek olduğunu biliyorum. Yaptıklarını gördüm. O gözlerin önünden bir kere geçtim. Bir daha geçmem. Her şeyi göze alıp karşısına çıkmaya kalkışmam. Mesele sırf yaşlanmak değil. Keşke öyle olsa. Ne yapmayı göze alabileceğin bile değil. Bu işi yapabilmek için zaten ölmeyi göze almak gerektiğini başından beri biliyordum. Ta en başından beri. Kendimi methetmek için söylemiyorum. Bu iş böyle. Ölmeyi göze alamıyorsan karşındaki de anlar. Anında fark eder. Bence mesele nasıl biri olmayı göze alabileceğin. Bana kalırsa insanın ruhunu tehlikeye atması demek bu. Ben bunu yapamam. Şimdi düşünüyorum da belki eskiden de yapamazdım.

Şerif yardımcısı Chigurh'u ayakta ve elleri arkadan kelepçeli halde odanın köşesinde bırakarak kendisi döner koltuğa oturup şapkasını çıkardı, ayaklarını masaya uzatıp telsizle Lamar'ı aradı.

Şimdi girdik kapıdan içeri. Şerifin üstünde amfizem hastalarının filan kullandığına benzer bir oksijen tüpü gibi bir şey vardı. Kolunun içinden bir hortum geçirmişti ve hortum da mezbahalarda kullanılan cinsten bir bayıltma tabancasına bağlanıyordu. Evet efendim. Öyle görünüyor. Geldiğinizde görürsünüz. Evet efendim. Halloldu. Evet efendim.

Koltuktan kalktı ve kemerine asılı anahtar tomarını eline alıp masanın kilitli çekmecesini açarak hücrenin anahtarını çıkardı. Çekmecenin üstüne doğru hafifçe eğildiği sırada Chigurh yere çömelip kelepçeli ellerini altına ve dizlerinin arkasına kaydırdı. Aynı anda oturup arkaya doğru kaykıldı ve zinciri ayaklarının altından geçirip saniyesinde hiç zorlanmadan ayağa kalktı. Hareketi tekrar tekrar çalışmış gibi görünüyordu ve öyleydi de. Kelepçeli ellerini şerif yardımcısının kafasının üstünden geçirip havaya sıçradı ve iki dizini birden adamın ensesine geçirip zincire asıldı.

Yere yuvarlandılar. Şerif yardımcısı ellerini zincirin içine geçirmeye çalışıyor ama beceremiyordu. Chigurh yattığı yerde yüzü-

nü çevirmişti ve dizleri kollarının arasında kelepçelere asılıyordu. Şerif yardımcısı deliler gibi çırpınıyordu, yerde daire çizerek yan yan ilerlemeye başlamıştı. Çöp kutusunu tekmeleyip devirdi ve iskemleyi bir tekmeyle odanın karşı tarafına savurdu. Bir tekmesiyle kapı kapandı ve yerdeki kilim ikisinin etrafına dolandı. Ağzından kan ve köpük geliyordu. Kendi kanında boğuluyordu. Chigurh iyice asıldı. Nikel kaplama kelepçeler bileklerini kesip kemiğine dayanmıştı. Şerif yardımcısının sağ karotid arteri çatladı ve oluk gibi fışkıran kan odanın karşı tarafındaki duvara çarpıp aşağı aktı. Şerif yardımcısının bacakları yavaşladı ve sonra durdu. Vücudu ara ara sarsılıyordu. Sonra tamamen hareketsiz kaldı. Chigurh yattığı yerde sakin sakin nefes alarak onu tutuyordu. Ayağa kalktığında şerif yardımcısının belinden anahtarları alıp kelepçelerini açtı ve ölünün tabancasını pantolonunun beline sıkıştırıp tuvalete gitti.

Bileklerini suyun altına tutup kan duruncaya kadar bekledi ve
12 dişleriyle bir el havlusundan şeritler koparıp bileklerini sardıktan sonra tekrar odaya döndü. Masanın üstüne oturup sargıları seloteyp makinesinden kopardığı bantla yapıştırdı, bir yandan da yerde ağzı açık yatan ölüyü inceliyordu. İşi bitince şerif yardımcısının cebinden cüzdanını çıkardı, parayı alıp gömlek cebine koydu ve cüzdanı yere attı. Sonra hava tüpüyle bayıltma tabancasını alarak kapıdan dışarı çıktı ve şerif yardımcısının arabasına binip motoru çalıştırdı, geri gidip arabayı döndürdü ve yola çıktı.

Eyalet yoluna çıktığında içinde bir tek sürücü olan yeni model bir Ford'u gözüne kestirip ışıklarını açtı ve kısa bir süre sireni çalıştırdı. Araba bankete yanaştı. Chigurh arkasına yanaşıp motoru kapadı ve hava tüpünü sırtlayıp aşağı indi. Yürürken adam dikiz aynasından onu izliyordu.

Sorun nedir memur bey? dedi.

Arabadan iner misiniz beyefendi?

Adam kapıyı açıp indi. Ne oldu? dedi.

Arabadan uzaklaşın lütfen.

İhtiyarlara Yer Yok

Adam arabadan uzaklaştı. Chigurh üstündeki kan izlerini fark eden adamın gözlerinde şüphe belirdiğini gördü ama geç kalmıştı. Elini üfürükçüler gibi adamın başına koydu. Kapanan otomatik kapı sesine benzer bir tıs-klik sesi çıktı hidrolik silindirden. Adam sessizce yere çöktü, alnındaki yuvarlak delikten kan fokurdayarak fışkırıyor ve gözlerine doğru akarak yavaşça uzaklaştığı görünen dünyasını da beraberinde götürüyordu. Chigurh ellerini mendiline sildi. Arabaya kan bulaştırmanı istemedim de, dedi.

Moss çizmelerinin topukları volkanik çakıllara gömülü halde tepede çömelmişti ve on ikilik Alman dürbünüyle aşağıda uzanan çöle bakıyordu. Şapkasını geriye doğru itmişti. Dirsekleri dizlerine
14 dayalıydı. Kösele askı kayışıyla omzuna asılı duran .270 kalibrelik ağır namlulu tüfek '98 mavzer mekanizmalıydı ve kundağı lamine akçaağaç ile cevizdendi. Dürbünle aynı büyütme gücünde Unertl dürbünlü nişangâhı vardı. Antiloplar yaklaşık bir buçuk kilometre mesafedeydiler. Güneş doğalı daha bir saat olmamıştı ve tepenin, avize ağaçlarının, kayaların uzun gölgeleri aşağıdaki taşkın ovasına düşüyordu. Oralarda bir yerde Moss'un kendi gölgesi de vardı. Dürbünü indirip araziyi inceledi. Güneyin en ötesindeydi Meksika'nın çıplak dağları. Nehrin derin vadisi. Batıda kesintisiz sınır bölgesinin kiremit rengi kavruk toprağı. Yere tükürüp ağzını pamuklu iş gömleğinin omzuna sildi.

Tüfek yarım açısal dakikadada vurabiliyordu. Yani bin metreden on dört santimlikleri. Atış yapmak için seçtiği yer, volkanik taş yığıntılarından oluşan uzun bir yamacın hemen altındaydı ve rahatlıkla o mesafeye ulaşırdı. Ama oraya varması neredeyse bir saat sürerdi ve antiloplar ondan uzaklaşarak otluyordu. Durumun tek olumlu yanı rüzgâr olmamasıydı.

Yamacın eteğine ulaştığında ağır ağır ayağa kalktı ve antilopları aradı. Onları son gördüğü yerden fazla uzaklaşmamışlardı ama en azından bir altı yüz elli metre mesafeden atış yapması gerekiyordu. Dürbünle hayvanları inceledi. Basık havada zerrecikler ve ısı dalgaları vardı. Titreşen toz ve polenlerden oluşan bir pus. Başka siper yoktu ve başka atış da olmayacaktı.

Taşların arasında yuvarlandıktan sonra çizmelerinden birini çıkarıp kayaların üstüne yatırdı ve el kundağını çizmeye yaslayarak başparmağıyla emniyet sürgüsünü itip nişangâhtan baktı.

Hepsi kafalarını kaldırmış ona bakıyorlardı.

Tüh, dedi fısıltıyla. Güneş arkasındaydı yani nişangâhın camından ışık yansımış olamazdı. Onu görmüşlerdi düpedüz.

Tüfeğin tetiği dokuz onsa ayarlanmış bir Canjar'dı ve çok dikkatli hareket ederek tüfekle çizmeyi kendine doğru çekip tekrar nişan aldı ve nişan çaprazını kendisine en geniş yüzeyi sunan hayvanın sırtından hafifçe yukarıya denk getirdi. Yüz metrelik aralıklarda mermi düşüşünü kesin olarak biliyordu. Kesin olmayan ise mesafeydi. Parmağını tetiğe dayadı. Boynunda taşıdığı ve ucuna yabandomuzu dişi geçirilmiş altın zincir dirseğinin iç kısmındaki kayalara dolandı.

Ağır namluya ve namlu frenine rağmen tüfek yukarı tepti. Hayvanları tekrar görüş alanına getirdiğinde hepsinin oldukları yerde durduklarını gördü. 9.7 gramlık merminin oraya ulaşması bir saniyeden biraz az sürdü ama sesin ulaşması iki katı zaman aldı. Hayvanlar durdukları yerden merminin kaldırdığı toz bulutuna bakıyorlardı. Sonra fırladılar. Neredeyse ilk harekete geçtikleri anda son hız koşmaya başladılar bataklığın üstünde ve tüfeğin atış sesi onları takip edip kayalara çarparak sabah sessizliğinde açık arazide yankılandı.

Moss ayağa kalkıp arkalarından baktı. Dürbünü gözlerine götürdü. Hayvanlardan biri geride kalmış topallıyordu ve merminin yerden sekip sol sağrısına isabet etmiş olacağını düşündü. Uzanıp tükürdü. Kahrolası, dedi.

Hayvanlar güneydeki kayalıkların ötesinde gözden kaybolunca kadar onları seyretti. Durgun sabah havasının ışığında asılı kalan soluk turuncu toz giderek dağıldı ve sonunda o da yok oldu. Bataklık güneşin altında sessiz ve boş uzanıyordu. Sanki orada hiçbir şey olmamış gibi. Oturup çizmesini ayağına geçirdi, tüfeğini aldı ve boş kovanı çıkarıp gömlek cebine koyarak sürgüyü taktı. Sonra tüfeği omzuna asıp yola düştü.

Bataklığı geçmesi yaklaşık kırk dakika sürdü. Oradan uzun bir volkanik yamaca tırmandı ve tepeden güneydoğuya doğru hayvanların gittiği araziyi yukarıdan görebileceği yere yürüdü. Araziyi dürbünle ağır ağır taradı. İri ve kuyruksuz bir köpek ilerliyordu baktığı arazide, rengi siyahtı. Onu izledi. Koskoca bir kafasıyla kesik kulakları vardı ve çok fena topallıyordu. Bir an durdu. Arkasına baktı. Sonra devam etti. Moss dürbünü indirip durduğu yerden onun gidişini izledi.

16 Başparmağı tüfeğin kayışına takılı ve şapkası geri kaykılmış halde tepeyi tırmanmaya devam etti. Gömleğinin arkası terden ıslanmıştı şimdiden. Kayalara kazılmış belki bin yıllık resimler vardı. Bu resimleri çizenler de onun gibi avcılardı. Onlardan geriye başka bir iz kalmamıştı.

Tepenin bitiminde kayaların kaymasıyla oluşmuş aşağı inen engebeli bir yol vardı. Kandelila ve kedipençesi çalıları. Kayaların arasına oturup dirseklerini dizlerine dayadı ve dürbünle araziyi taradı. Taşkın ovasında bir buçuk kilometre kadar uzakta üç araç duruyordu.

Dürbünü indirip araziye bir baştan bir başa baktı. Sonra tekrar dürbünle baktı. Yerde adamlar yatıyor gibiydi. Çizmelerini kayalara dayayıp netleme ayarı yaptı. Araçlar dört çekişli cip ya da Bronco'ydu, arazi lastikleriyle vinçleri ve tepe lambaları vardı. Adamlar ölmüş gibi görünüyordu. Dürbünü indirdi. Sonra tekrar baktı. Ardından tekrar indirip öylece oturdu. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Uzun süre oturdu orada.

Ciplere yaklaştığında tüfeği eline alıp beline yapıştırmış ve emniyeti açmıştı. Durdu. Araziyi inceleyip ardından da cipleri inceledi. Hepsinde kurşun delikleri vardı. Karoseri boydan boya geçen bazı delikler aynı çizgide belirli aralıklarla dizilmişti ve otomatik silahlarla ateş edildiğini anladı. Camların çoğu parçalanmış ve lastikler patlamıştı. Olduğu yerde durdu. Etrafı dinledi.

İlk araçta direksiyonun üzerine yığılmış bir adam vardı hatta ölmüştü. Ötede ise kurumuş sarı otların arasına boylu boyunca uzanmış iki ceset daha vardı. Yerde kurumuş ve siyah kanlar. Durup dinledi. Hiçbir şey yoktu. Sineklerin vızıltısı. Cipin arkasına yürüdü. Taşkın ovasında gördüğü köpeğin cinsinden iri bir ölü köpek vardı arkada. Karnından vurulmuştu. Onun ötesinde yüzüstü yatan üçüncü bir ceset vardı. Pencereden cipin içindeki adama baktı. Başından vurulmuştu. Her yer kandı. İkinci araca yürüdü ama bu boştu. Üçüncü cesedin olduğu yere gitti. Otların üstünde bir çifte vardı. Kısa namluluydu ve kabzasıyla birlikte yirmi fişeklik tambur şarjörü vardı. Ayağının ucuyla adamın çizmesini dürttü ve ardından etraftaki alçak tepelere göz gezdirdi.

Üçüncü araç modifiye süspansiyonlu ve koyu renk camlı bir Bronco'ydu. Uzanıp sürücü tarafındaki kapıyı açtı. Koltukta bir adam oturmuş ona bakıyordu.

Moss sendeleyerek geriye doğru bir adım attı ve tüfeği doğrulttu. Adamın yüzü kan içindeydi. Birbirine yapışan dudaklarını kıpırdattı. *Agua, cuate,* dedi. *Agua, por dios.**

Kucağında siyah naylon askılı ve kısa namlulu bir H&K makineli tabanca vardı, Moss uzanıp alarak geri çekildi. *Agua,* dedi adam. *Por dios.*

Suyum yok.

Agua.

Moss kapıyı açık bırakıp H&K'yi omzuna asarak uzaklaştı.

---

* (İsp.) Su, arkadaşım. Su, Tanrı aşkına. *–çn*

Adam gözleriyle onu takip ediyordu. Moss cipin önünden dolaşıp öteki kapıyı açtı. Mandalı kaldırıp koltuğu öne yatırdı. Arkadaki bagaj bölümü metalik gümüş rengi bir brandayla kapatılmıştı. Geriye doğru çekip açtı. Her biri naylona sarılmış tuğla büyüklüğünde paketler yüklenmişti. Bir gözü adamdaydı ve bıçağını çıkarıp paketlerden birini yardı. Yumuşak ve kahverengi bir toz döküldü dışarı. İşaretparmağını yalayıp toza batırarak kokladı. Sonra parmağını kotuna silip brandayı tekrar paketlerin üzerine çekti ve geriye doğru bir adım atarak yeniden araziye göz gezdirdi. Hiçbir şey yoktu. Cipten uzaklaşıp durdu ve dürbünle alçak tepelere baktı. Volkanik tepeye. Güneydeki düzlüğe. Mendilini çıkarıp geriye doğru yürüdü ve dokunduğu her şeyi sildi. Kapı kulpuyla mandalı, brandayı ve naylon paketi. Cipin öteki tarafına dolaşıp o taraftaki her şeyi de sildi. Başka neye dokunmuş olabileceğini düşündü. İlk cipe dönüp kapıyı mendiliyle açarak içine baktı. Torpido gözünü
18 açıp kapadı. Direksiyondaki ölü adamı inceledi. Kapıyı açık bırakıp sürücü tarafına gitti. Kapı delik deşikti. Ön cam da. Düşük kalibrelik. Altı milimetre. Belki dört numara şevrotin. Şekline bakılırsa. Kapıyı açıp pencere düğmesine bastı ama kontak kapalıydı. Kapıyı kapatıp olduğu yerde durarak alçak tepelere baktı.

Yere çömelip tüfeği omzundan indirerek otların üstüne yatırdı ve H&K'yi alıp elinin tabanıyla gerdel tablasını itti. Fişek yatağında dolu bir mermi vardı ama haznede sadece iki mermi kalmıştı. Tabancanın namlusunu kokladı. Şarjörü çıkarıp tüfeği bir omzuna ve makineliyi de öbürüne asıp tekrar Bronco'ya yürüyerek şarjörü adamın görebileceği şekilde havaya kaldırdı. *Otra*, dedi. *Otra.*[*]

Adam başını salladı. *En mi bolsa.*[**]

İngilizce biliyor musun?

Adam cevap vermedi. Çenesiyle işaret etmeye çalışıyordu.

---

[*] (İsp.) Başka. *ç.n*

[**] (İsp.) Cebimde. *ç.n*

Moss üstündeki kanvas ceketin cebinden çıkan iki şarjörü gördü. İçeriye uzanıp şarjörleri aldı ve geri çekildi, kan ve dışkı kokusu. Dolu şarjörlerden birini makineliye takıp öteki ikisini cebine attı. Agua, cuate, dedi adam.

Moss etrafa göz gezdirdi. Söyledim ya, dedi. Suyum yok.

*La puerta** dedi adam.

Moss adama baktı.

*La puerta. Hay lobos.***

Lobo falan yok.

*Si, si. Lobos. Leones.****

Moss dirseğiyle kapıyı itip kapadı.

İlk cipe gitti tekrar ve yolcu tarafındaki açık kapıya baktı. Kapıda kurşun deliği yoktu ama koltukta kan izi vardı. Anahtar hâlâ kontağın üstündeydi ve içeri uzanıp onu çevirdikten sonra pencere düğmesine bastı. Cam yavaşça yuvasından çıktı. Camda iki kurşun deliği ve iç kısmında da kurumuş nokta nokta kan lekeleri vardı. Olduğu yerde durup düşündü. Yere baktı. Killi toprakta kan lekeleri vardı. Otların üstünde kan lekeleri. Patikadan aşağı doğru güneye ve kraterin ötesine yani cipin gelmiş olduğu yöne doğru baktı. Sağ kalmış son bir adam olmalıydı. O da Bronco'nun içinde su diye yalvaran cuate değildi.

Yürüyüp taşkın ovasına çıktı ve geniş bir daire çizerek seyrek otların üstünde güneşte görünmesi gereken lastik izlerini aradı. Otuz metre güneye doğru saptı. Adamın izini bulup takip etti ve otların üstünde kan lekeleri buldu. Sonra kan lekeleri arttı.

Fazla uzağa gidemeyeceksin, dedi. Gideceğini sanıyorsun belki. Ama gidemeyeceksin.

Patikadan tamamen ayrılıp H&K'yi emniyeti açık halde kolunun altında tutarak görünürdeki en yüksek noktaya yürüdü. Gü-

---

* (İsp.) Kapı. –ç.n

** (İsp.) Kurt var. –ç.n

*** (İsp.) Var, var. Kurtlar. Aslanlar. –ç.n

neye doğru dürbünle araziyi taradı. Hiçbir şey yoktu. Gömleğinin üstündeki yabandomuzu dişiyle oynayarak olduğu yerde durdu. Sen şimdi bir yere gizlenmiş, geldiğin yolu gözlüyorsundur. Sen beni görmeden önce benim seni görme ihtimalim de sıfıra yakın.

Yere çömeldi ve dirseklerini dizlerine dayayıp sağlama aldıktan sonra dürbünle vadinin başındaki kayaları taradı. Bağdaş kurup oturdu ve aynı araziyi daha yavaş taradıktan sonra dürbünü indirip oturduğu yerde kaldı. Sakın aptallık edip postu kaptırma burada, dedi. Sakın ha.

Dönüp güneşe baktı. Saat on bir falandı. Bu işin dün gece olup olmadığını bile bilmiyoruz. İki gece önce de olabilir. Hatta üç gece önce de.

Ama dün gece de olabilir.

Hafif bir rüzgâr çıkmıştı. Şapkasını geriye itip bandanasıyla alnını sildi ve bandanayı tekrar kotunun arka cebine soktu. Kraterin
20 ötesindeki doğu sınırının alçak kayalıklarına baktı.

Yaralı hayvan da insan da bayır yukarı tırmanmaz, dedi. Hayatta tırmanmaz.

Kayalığın tepesine uzun ve zorlu bir tırmanışla varılıyordu ki oraya ulaştığında öğlen olmuştu neredeyse. Kuzeyin ta uzaklarında titreşen manzarada ilerleyen bir tırın şeklini seçer gibi oldu. On beş kilometre. Belki yirmi. 90 no'lu karayolu. Oturup yeni araziyi dürbünle taramaya koyuldu. Birden durdu.

Bajada'nın* kıyısındaki taşlık bir yamacın eteğinde küçük mavi bir şey vardı. Dürbünle uzun süre baktı. Hiçbir kıpırtı yoktu. Etrafı inceledi. Sonra biraz daha seyretti gördüğü şeyi. Ayağa kalkıp inişe geçmesi neredeyse bir saat sürdü.

Ölü adam bir kayaya yaslanmıştı ve iki bacağının arasındaki otların üstünde, horozu kalkık halde nikel kaplamalı .45'lik yarı otomatik bir beylik tabanca duruyordu. Adam otururken yana

* Dağ eteklerinde bulunan alüvyon yelpazeleri bütünü. –*ybn*

doğru devrilmişti. Gözleri açıktı. Otların arasında küçük bir şeyi incelermiş gibi görünüyordu. Yerde ve arkasındaki kayada kan izleri vardı. Kan hâlâ koyu kırmızıydı ama güneş de vurmamıştı henüz üstüne. Moss tabancayı alıp başparmağıyla kabza emniyetine bastı ve horozu indirdi. Yere çömelip kabzayı adamın pantolonuna sürterek üstündeki kanı temizlemeye çalıştı ama kan fazla pıhtılaşmıştı. Doğrulup silahı belinin arka tarafında kemerine sıkıştırarak şapkasını geriye itti ve alnındaki teri koluyla sildi. Dönüp araziyi inceledi. Ölünün dizinin yanında dik halde kalın deriden bir evrak çantası vardı ve Moss çantanın içinde ne olduğunu gayet iyi biliyordu ama neden olduğunu bile anlayamadan korkuyordu.

Sonunda çantayı alıp biraz uzaklaştı ve ardından otların üstüne oturup tüfeğini omzundan indirerek yanına koydu. Bacaklarını ayırıp H&K'yi kucağına ve çantayı da diklemesine dizlerinin arasına koymuştu. Sonra uzanıp iki kayışı çözerek pirinç kilidi açtı ve kapağı kaldırıp geriye katladı.

Ağzına kadar yüz dolarlık banknotlarla doluydu. Desteler halinde bantlanıp üstlerine 10.000 $ damgası vurulmuştu. Toplam ne kadar ettiğini bilmiyordu ama kabaca tahmin edebiliyordu. Oturduğu yerde uzun uzun baktı paralara ve sonra çantayı kapatıp başı eğik oturmaya devam etti. Hayatının tamamı gözünün önünde duruyordu. Güneşin doğumundan batımına her günü, ta ki ölene kadar. Hepsi bir çantanın içinde yirmi kilo kâğıda dönüşmüş halde.

Başını kaldırıp bajada'nın karşı tarafına baktı. Kuzeyden hafif bir rüzgâr. Serin. Güneşli. Öğleden sonra bir. Otların üstündeki ölüye baktı. Kana bulanıp kararmış kaliteli timsah derisi çizmelerine. Hayatının sonu. İşte burada. Güneyde uzak dağlar. Otların arasında rüzgâr. Sessizlik. Çantanın kilidini kapatıp kayışlarını bağladı ve ayağa kalkarak tüfeği omuzladıktan sonra çantayla makineli tabancayı da aldı ve gölgesine bakıp yönünü tayin ederek yola düştü.

Kamyonetine nasıl döneceğini bildiğini düşündü ve karanlıkta çölde dolaşmayı da düşündü. O yörede Mojave çıngıraklıyılanları vardı ve eğer gece vakti buralarda yılan sokarsa büyük ihtimal o da diğerlerinin yanını boylardı ve evrak çantasıyla içindekiler başka birinin eline geçerdi. Bütün bunlara karşılık güpegündüz açık araziyi yürüyerek bir omzunda tam otomatik bir silah ve elinde bir çantada birkaç milyon dolarla geçmek gibi bir sorun vardı. Hepsinin ötesinde ise birinin parayı aramaya mutlaka geleceğini bilmek vardı. Belki kalabalık birilerinin.

Dönüp tambur şarjörlü çifteyi almayı düşündü. Çifteye çok güvenirdi. Makineli tabancayı bırakmayı bile düşündü. Makineli tabanca bulundurmanın hapis cezası vardı.

Hiçbir şeyi bırakmadı ve ciplere geri dönmedi. Yoluna devam edip volkanik tepelerin arasından geçerek aradaki yer yer düz yer yer de hafif eğimli araziyi katetti. En nihayetinde günün geç saatleriyken o sabah karanlığında saatler önce aşağı doğru yürüdüğü çiftlik yoluna vardı. Yaklaşık bir buçuk kilometre sonra da kamyonetine ulaştı.

Kapıyı açıp tüfeği yere dayadı. Dolaşıp sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve alttaki kolu aşağı bastırıp koltuğu öne kaydırarak çantayla makineli tabancayı arkasına yerleştirdi. .45'likle dürbünü koltuğa bıraktı ve içeri girip koltuğu gidebildiği kadar geriye ittikten sonra kontak anahtarını taktı. Ardından şapkasını çıkarıp arkasına yaslandı ve başını arkadaki soğuk cama dayayıp gözlerini kapadı.

Ana yola geldiğinde yavaşlayıp hayvan geçişini engelleyen ızgaraların üstünden sarsıla sarsıla geçti ve sonra asfalta çıkıp farları yaktı. Batıya yani Sanderson'a doğru ilerlerken bir an olsun hız sınırını geçmedi. Kentin doğu ucundaki benzin istasyonunda durup sigara alıp bol bol su içtikten sonra Desert Aire'ye devam etti ve karavanın önüne park edip motoru kapattı. İçeride ışıklar yanıyordu. Yüz yaşına kadar yaşasan da böyle bir günü bir daha yaşamazsın, dedi. Söyler söylemez de pişman oldu.

Torpido gözünden el fenerini alıp aşağı indi ve koltuğun ar-

kasından makineli tabancayla çantayı çıkarıp sürünerek karavanın altına girdi. Toprağın üstüne yatıp karavanın altını inceledi. Ucuz plastik borular ve kontrplak. İzolasyon malzemesi. H&K'yi bir köşeye sıkıştırıp izolasyon malzemesini üstüne çekti ve yattığı yerde düşündü. Sonra çantayla birlikte tekrar sürünerek dışarı çıkıp üstünü başını silkeledi ve basamakları tırmanıp içeri girdi.

Kız kanepeye uzanmış televizyon seyredip kola içiyordu. Başını kaldırıp bakmadı bile. Saat üç, dedi.

İstersen daha sonra geleyim.

Kanepenin üstünden ona bakıp sonra tekrar televizyona döndü. Ne var o çantanın içinde?

İçi para dolu.

Ya. Rüyamda görsem inanmam.

Moss mutfağa gidip buzdolabından bir bira aldı.

Anahtarı verir misin? dedi kız.

Nereye gideceksin?

Sigara almaya.

Sigara.

Evet, Llewelyn. Sigara. Sabahtan beri burada oturuyorum.

Peki siyanür? Siyanürümüz var mı?

Versene şu anahtarı. Dışarıda oturup içerim.

Moss biradan bir yudum alıp arkadaki yatak odasına geçti ve bir dizinin üstüne çöküp çantayı yatağın altına tıktı. Sonra içeri döndü. Ben aldım sana sigara, dedi. Gidip getireyim.

Birayı tezgâhın üstüne bırakıp dışarı çıkarak iki paket sigara ile dürbünü ve tabancayı alıp .270'liği omzuna astıktan sonra kamyonetin kapısını kapattı ve tekrar karavana girdi. Kıza sigaraları verip yatak odasına gitti.

O tabancayı nerden buldun? diye seslendi kız.

Ordan.

Satın mı aldın onu?

Hayır. Buldum.

Kız kanepenin üstünde doğruldu. Llewelyn?

Moss tekrar içeri geldi. Ne var? dedi. Bağırmasana.

Ne verdin ona?

Bazı şeyleri bilmesen de olur.

Kaç para?

Dedim ya. Buldum.

Hayır bulmadın.

Moss kanepeye oturup ayaklarını sehpaya uzattı ve birasından bir yudum aldı. Benim değil o, dedi. Tabanca filan satın almadım.

Umarım almamışsındır.

Kadın paketlerden birini açıp bir sigara çıkardı ve çakmakla yaktı. Bütün gün nerdeydin?

Sana sigara almaya gittim.

Bilmesem daha iyi zaten. Ne halt karıştırdığını bilmesem daha iyi.

Moss birasından bir yudum alıp başını salladı. En iyisi, dedi. Bence hiç bilmesem daha iyi olur yani.

Çeneni kapamazsan seni arkaya atıp düzücem.

Büyük konuşma.

Sen devam et.

Büyük konuşma dedim.

Şu birayı bitireyim de. Ne deyip ne demediğini görürüz sonra.

Uyandığında başucu sehpasındaki dijital saat 1.06'yı gösteriyordu. Yattığı yerde tavanı seyretti, dışarıdaki sodyum buharlı lambanın çiğ parıltısı yatak odasını soğuk hatta mavimsi bir ışığa boğuyordu. Kış mehtabı gibi. Ya da başka türlü bir ay ışığı. Yıldızlarla uzayı çağrıştıran ışığa alışmıştı ve rahat ediyordu artık. Karanlıkta uyumaktansa her şeye razı olurdu.

Ayaklarını aşağı sallandırıp doğrularak oturdu. Kızın çıplak sırtına baktı. Yastığın üstüne dağılmış saçlarına. Uzanıp battaniyeyi omzunun alarak ayağa kalktı ve mutfağa gitti.

Buzdolabından suyla dolu sürahiyi alıp kapağını döndürerek açtıktan sonra kapısı açık buzdolabının ışığında durup su içti. Sonra elinde sürahiyle öylece dikildi, soğuk su camın üstünde damla damlaydı, pencereden dışarı doğru yola ve ışıkların oraya baktı. Uzun süre durdu orada.

Yatak odasına döndüğünde yerden donunu alıp üstüne geçirdi ve banyoya girip kapıyı kapadı. Sonra ikinci yatak odasına geçti ve yatağın altından çantayı çıkarıp açtı.

Bacaklarının arasında çantayla yere oturup para destelerinin içine elini soktu ve yukarı doğru saydı. Üst üste yirmi paket. Desteleri tekrar çantanın içine tıkıp yerleşsinler diye çantayı salladı. Çarpı on iki. Hesabı ezberden yapabilirdi. İki virgül dört milyon. Hepsi kullanılmış banknotlardı. Çantaya bakarak oturmaya devam etti. Bunu ciddiye alman lazım, dedi. Şans deyip geçemezsin.

Çantayı kapatıp kayışları bağladıktan sonra yatağın altına sürdü ve ayağa kalkıp pencerenin önünde durarak kentin kuzeyindeki dik kayalıkların üstünde parlayan yıldızlara baktı. Ölüm sessizliği. Köpek bile havlamıyordu. Ama para yüzünden uyanmamıştı. Öldün mü oralarda? dedi. Yok be, ölmedin.

Giyinirken kız uyandı ve yatakta dönüp onu seyretti.

Llewelyn?

Ne?

Ne yapıyorsun?

Giyiniyorum.

Nereye gidiyorsun?

Dışarı.

Sevgilim, nereye gidiyorsun?

Bir şey yapmayı unuttum. Sonra dönerim.

Ne yapacaksın?

Çekmeceyi açıp .45'liği aldı ve şarjörü çıkarıp kontrol ettikten sonra tekrar takıp tabancayı kemerine sıkıştırdı. Dönüp kıza baktı.

Çok salakça bir şey yapmaya gidiyorum ama gene de gidiyorum. Dönmezsem anneme onu sevdiğimi söyle.

Senin annen öldü Llewelyn.

O zaman ben kendim söylerim.

Kız yatağın içinde doğrulup oturdu. Ödümü patlatıyorsun Llewelyn. Başın belaya mı girdi senin?

Hayır. Uyu sen.

Uyuyayım mı?

Birazdan dönerim.

Cehenneme kadar yolun var Llewelyn.

Moss dönüp kapının eşiğine geldi ve ona baktı. Ya dönemezsem? Son sözlerin bu mu?

Kız koridordan mutfağa doğru bir yandan sabahlığını üstüne geçirerek onun peşinden gitti. Moss lavabonun altından boş ve küçük bir bidon alıp musluktan su doldurmaya koyuldu.

Saat kaç biliyor musun? dedi kız.

Evet. Biliyorum saati.

Sevgilim gitmeni istemiyorum. Nereye gidiyorsun? İstemiyorum gitmeni.

Hayatım bu konuda aynı fikirdeyiz. Ben de istemiyorum gitmeyi. Döneceğim. Sen beni bekleme.

Benzin istasyonunda ışıkların altında durup motoru kapatarak torpido gözünden arazi haritasını çıkardı ve koltuğun üzerine yayıp inceledi. Sonunda ciplerin yerini tahminen işaretleyip Harkle çitine kadar dönüş yolunu çizdi. Kamyonette bir takım kaliteli arazi lastiği ile iki de yedek vardı ama bu zorlu araziydi. Çizdiği yola baktı. Sonra eğilip araziyi inceledi ve başka bir yol çizdi. Sonra haritaya bakmaya devam ederek öylece oturdu. Motoru çalıştırıp anayola çıktığında saat sabahın iki on beşiydi, yol bomboştu, kamyonetin radyosu bu sapa yerde bir baştan bir başa parazitleri bile almıyordu.

Çitin önünde park edip inerek çitin kapısını açtıktan sonra

geçti, tekrar çıkıp kapadı ve durup sessizliği dinledi. Ardından kamyonete binip çiftlik yolundan güneye devam etti.

Kamyoneti ikili çekişte ve ikinci viteste sürüyordu. Henüz doğmamış olan ayın ışığı dekoru andıran karanlık tepelerin üstünde tiyatrolardaki filtreli ışıklar gibi yayılıyordu. O sabah park ettiği yerden Harkle arazisinde doğuya doğru giden ve muhtemelen eskiden at arabalarının kullandığı bir yola döndü. Ay doğduğunda solgun ve şişkindi ve tepelerin arasında şekilsiz görünmekle birlikte etraftaki bütün araziyi aydınlatıyordu, kamyonetin farlarını söndürdü.

Yarım saat sonra kamyoneti park edip bir yükseltinin tepesi boyunca yürüyerek doğu ve güneye doğru uzanan araziyi inceledi. Ay yükselmişti. Mavi bir dünya. Taşkın ovasının üstünde belirgin bulut gölgeleri. Eğimli arazide hızla ilerleyen gölgeler. Pütürlü kayaların üstüne oturup bacaklarını uzatarak ayaklarını üst üste attı. Kır kurdu yoktu. Hiçbir şey yoktu. Meksikalı bir esrar kaçakçısı uğruna. Evet. Napalım. Herkesin bir işi var.

Kamyonete döndüğünde patikadan ayrılıp ay ışığında yoluna devam etti. Vadinin üst kısmında volkanik bir çıkıntının altından geçip tekrar güneye döndü. Arazi konusunda hafızası kuvvetliydi. Gündüz tepeden incelediği araziyi geçiyordu ve tekrar durup inerek etrafı dinledi. Kamyonete döndüğünde tavan lambasının plastik kapağını söküp ampulü çıkardı ve kül tablasına koydu. El fenerini yakıp haritayı tekrar inceledi. Bir dahaki duruşunda motoru kapatıp pencereyi açarak öylece oturdu. Uzun süre oturdu orada.

Kraterin üst ucundan sekiz yüz metre kadar sonra park edip plastik su bidonunu yerden aldı ve el fenerini arka cebine koydu. Sonra .45'liği koltuğun üstünden alıp başparmağını kilit düğmesinin üstünde tutarak kapıyı sessizce kapadı ve dönüp ciplere doğru yürümeye başladı.

Cipler aynı bıraktığı gibi patlak lastiklerinin üzerine çökmüş duruyorlardı. Horozu kalkık .45'liği elinde tutarak yaklaştı. Ölüm

sessizliği. Mehtap yüzündendi belki. Kendi gölgesi bile rahatsız edici bir varlıktı. Kötü bir duygu hâkimdi buraya. İzinsiz giriyordu. Ölülerin arasına. Saçmalama, dedi. Sen onlardan biri değilsin. Henüz değilsin.

Bronco'nun kapısı açıktı. Bunu görünce bir dizinin üstüne çöktü. Bidonu yere bıraktı. Geri zekâlı, dedi, işte gördün mü? Aptallığından öleceksin.

Yavaşça dönerek araziyi taradı. Kalp atışlarından başka ses duyulmuyordu. Cipe yaklaştı ve açık kapının yanına çömeldi. Adam yanlamasına kontrol panelinin üstüne yığılmıştı. Emniyet kemeri hâlâ bağlıydı. Her yerde taze kan vardı. Moss cebinden el fenerini çıkarıp elini siper yaparak yaktı. Başından vurulmuştu. Kurtların işi değildi. Aslanların da. Işığın üstünü kapatmaya devam ederek koltukların arkasındaki bagaj bölümüne baktı. Her şey gitmişti. Işığı kapatıp doğruldu. Ağır ağır diğer cesetlerin olduğu yere yürüdü. Çifte gitmişti. Yolunun çeyreğini almıştı. Neredeyse gündüz gibi aydınlıktı. Bir kavanozun içine tıkılmış gibi hissetti kendini.

Kraterin üzerinde kamyonete doğru ilerlerken yolun yarısında bir şey onu durdurdu. Yere çömelip horozu kalkık tabancayı dizinin üstünde tuttu. Ay ışığında yükseltinin tepesindeki kamyoneti görebiliyordu. Daha iyi görebilmek için yan tarafına doğru baktı. Kamyonetin yanında biri duruyordu. Sonra gözden kayboldu. Her türlü aptallığı yaptın, dedi. Ölücen.

.45'liği kemerinin arkasına sıkıştırıp volkanik tepeye doğru koşar adım yola koyuldu. Uzakta bir cipin motor sesini duydu. Tepenin üstünde ışıklar yandı. Koşmaya başladı.

Kayalıklara vardığında cip kraterin yanına varmıştı, farları engebeli arazide aşağı yukarı oynuyordu. Arkasına saklanabileceği bir şey aradı. Vakit yoktu. Otların üstüne yüzüstü yatıp başını kollarıyla örterek bekledi. Onu görmüş de olabilirlerdi görmemiş de. Bekledi. Cip geçip gitti. Gittikten sonra ayağa kalktı ve güçlükle bayırı tırmanmaya koyuldu.

Yolun yarısında durup soluklandı ve sesleri duymaya çalıştı. Işık aşağısında bir yerlerdeydi. Işığı göremiyordu. Tırmanmaya devam etti. Bir süre sonra aşağıda araçların koyu şeklini seçebildi. Sonra cip farları sönük halde kraterden yukarı doğru gelmeye başladı yeniden.

Kayalara yapışıp yattı. Bir projektörün ışığı volkanik kayaların üstünden sekip döndü. Cip yavaşladı. Motorun boşta çalıştığını duydu. Eksantrik dişlisinin ağır ve uzun dönüşü. Büyük blok motor. Projektör ışığı tekrar kayaları yaladı. Aldırma, dedi. Bu işkencenin bitmesi lazım. Herkes için en iyisi bu.

Motor hafif hızlandı sonra tekrar durdu. Egzozun sesi boğuktu. Eksantrik dişlisiyle egzoz manifoldu ve Tanrı bilir başka ne. Bir süre sonra karanlıkta hareket etti.

Moss bayırın tepesine vardığında yere çömeldi, .45'liği kemerinden çıkarıp horozunu indirerek tekrar yerine koyduktan sonra kuzeye ve doğuya baktı. Cipten iz yoktu.

Orada külüstür kamyonetinle onunla yarışmak ister miydin? dedi. Sonra kamyonetini bir daha hiç görmeyeceği geçti aklından. Napalım, dedi. Bir daha görmiğceğin çok şey var.

Projektörün ışığı kraterin başında tekrar göründü ve bayırı taradı. Moss yüzüstü yatıp izledi. Işık geri geldi.

Sana ait iki milyon doları ele geçirmiş birinin buralarda yaya dolaştığını bilsen hangi noktada aramaktan vazgeçerdin?

Öyle ya. Böyle bir nokta yok.

Yattığı yerde dinledi. Cipin sesini duyamıyordu. Bir süre sonra ayağa kalkıp tepenin öte tarafından aşağı inmeye başladı. Araziyi inceliyordu bir yandan. Taşkın ovası ay ışığında geniş ve sessiz uzanıyordu. Ovayı geçmenin yolu yoktu ve başka gidecek yer de yoktu. Evet moruk, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?

Saat sabahın dördü. Gözünün bebeği şimdi nerde biliyon mu?

Bak sana ne diycem. Kamyonetine atlayıp o orospu çocuğuna biraz su götürsene.

Ay yükselmiş ve küçülmüştü. Yamacı tırmanırken gözü aşağıdaki ovadaydı. Ne kadar kararlısın? dedi.

Epey bir kararlıyım.

Yiyorsa olma.

Cipin sesini duydu. Işıkları sönüktü ve tepenin başındaki çıkıntının etrafından dönüp ay ışığında taşkın ovasının kenarından aşağı inmeye başladı. Moss kayalara yapıştı. Diğer aksiliklere ek olarak aklından akrep ve çıngıraklıyılanlar geçiyordu. Projektör tepenin yamacında ileri geri geziniyordu. Sistemli şekilde. Mekik parlak, tezgâh karanlık. Hiç kıpırdamadan durdu.

Cip öteki tarafa geçip sonra geri döndü. İkinci viteste gidiyor ve duruyor, motor ağır ağır, düzenli çalışıyordu. Cipi daha iyi görebileceği öne doğru bir yere itti kendini. Alnındaki bir kesikten gözüne kan akıyordu durmadan. Nasıl yaralandığını bile bilmiyordu. Elinin tabanıyla gözünü silip elini de kotuna sildi. Mendilini
30 çıkarıp başına bastırdı.

Güneye ilerleyip nehre doğru gidebilirsin.

Evet. Gidebilirsin.

Orası o kadar açıklık değil.

O kadar değil ama gene de açıklık.

Mendilini alnına tutmaya devam ederek döndü. Gölgesine gizlenebileceği bir bulut yoktu görünürde.

Güneş doğduğunda bir yere varmış olman lazım.

Evdeki yatağında olmak fena olmazdı.

Sessizliğin ortasında uzanan mavi taşkın ovasını inceledi. Koskocaman ve kıpırtısız bir amfitiyatro. Bekliyordu. Bu duyguyu daha önce de yaşamıştı. Başka bir ülkede. Bir daha yaşayacağı aklından bile geçmezdi.

Uzun bir süre bekledi. Cip geri dönmedi. Moss tepenin yamacında güneye doğru ilerledi. Durup etrafı dinledi. Bir kır kurdu bile yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Nehrin düzlüğüne indiğinde doğuda gökyüzünde ilk solgun

ışık belirmeye başlamıştı. Bu gece bundan daha karanlık bir an olmayacaktı. Düzlük nehir yatağına doğru uzanıyordu ve son bir kez etrafı dinleyip sonra hafif bir koşu tutturdu.

Yol uzundu ve cipin sesini duyduğunda daha nehre varmasına iki yüz metre kadar vardı. Tepelerin üzerine çiğ gri bir ışık yayılıyordu. Arkasına baktığında ufukta tozu görebiliyordu. Daha en az bir kilometre uzaktaydı. Şafak vaktinin sessizliğinde bir gölün üzerindeki tekneden daha tekinsiz değildi sesi. Sonra vites küçülttüğünü işitti. .45'liği düşürmemek için kemerinden çıkardı ve canını dişine takıp koşmaya başladı.

Tekrar arkasına dönüp baktığında cip yolun yarısından fazlasını almıştı. Moss hâlâ nehirden yüz metre uzaktaydı ve oraya vardığında ne bulacağını bilmiyordu. Dimdik kayalık bir vadi. Güneşin ilk uzun ışınları doğudaki dağların arasındaki bir boşluktan önündeki araziyi yelpaze gibi aydınlatıyordu. Cip ışıl ışıldı ve tepe lambalarıyla çamurluk lambaları yanıyordu. Tekerlekler yerden yükseldiğinde motor uluyordu.

Vurmazlar seni, dedi. İşlerine gelmez.

Bir tüfek sesi kayalara çarparak yankılandı. Daha önce duyduğu fısıltının aslında nehre doğru geçip giden merminin sesi olduğunu anladı. Arkasına baktı, ayağa kalkıp kafasını cipin tepesinden dışarı çıkarmış adamın teki bir eliyle tutunuyordu, öteki elinde ise diklemesine bir tüfek tutuyordu.

Nehre vardığı noktada nehir bir kanyonun içinde geniş bir kavis çizip uzun kamışlıkların kenarından akmaya devam ediyordu. Daha aşağıda kayalık bir uçurumun dibinden geçip güneye yöneliyordu. Kanyonun derinlikleri karanlıktı. Su karanlıktı. Patikaya atlayıp düştü, yuvarlandı ve kalkıp uzun, kumluk bir bayırdan aşağı nehre doğru yola koyuldu. Daha altı metre gitmemişti ki vakti olmadığını kavradı. Dönüp arkasına bir göz attı ve sonra yere çömelip bir hamleyle bayır aşağı kaymaya başladı, .45'liği iki eliyle önünde tutuyordu.

Uzun bir süre yuvarlanıp kaydı, gözlerini yerden yükselen toz ve kumdan korumak için neredeyse kapatmış ve tabancayı göğsüne dayamıştı. Sonra birden düşmeye başladı. Gözlerini açtı. Tepede taptaze sabah manzarası ağır ağır dönüyordu.

Çakıllık kıyıya çarpıp inledi. Sonra sert otların arasında yuvarlandı. Durduğunda yüzüstü yatıp soluklanmaya çalıştı.

Tabancayı düşürmüştü. Ezilmiş otların arasında sürünüp arayarak buldu, aldı ve dönüp yukarıdaki vadinin kenarlarını gözleriyle taradıktan sonra tabancanın namlusunu koluna vurarak toprağı temizledi. Ağzı kum doluydu. Gözleri de. Gökyüzü fonunda iki adam belirdi ve tabancanın horozunu kaldırıp onlara ateş etti, onlar da uzaklaştılar.

Nehre kadar sürünerek gitmeye vakti olmadığını biliyordu ve kalkıp koşmaya başladı, kıvrımlı çakıl düzlüğü aşıp uzun bir kumluktan geçerek akarsuya vardı. Anahtarlarıyla cüzdanını çıkarıp
32 gömlek cebine koyup düğmesini iliklediği. Suyun üzerinden esen soğuk rüzgâr demir kokuyordu. Tadı ağzına geliyordu. El fenerini atıp .45'liğin horozunu indirdi ve kotunun ağına soktu. Sonra çizmelerini çıkarıp tersten kemerinin iki yanına sıkıştırarak kemeri sıkabildiği kadar sıktı ve dönüp nehre daldı.

Soğuktan nefesi kesildi. Lacivert suda sırtüstü ayak çırpıp üfleyerek arkasına, vadinin kenarına baktı. Orada hiçbir şey yoktu. Dönüp yüzmeye başladı.

Akıntı onu nehrin kıvrımına sürükleyip kayalara çarptı. Kendini geriye itti. Tepesinde dimdik yükselen uçurum karanlıktı, gölgede kalan su ise siyah ve çalkantılıydı. Nihayet kuyruk suyuna çıkıp arkasına baktığında cipin uçurumun tepesine park edilmiş olduğunu gördü ama kimse görünmüyordu. Çizmeleriyle silahını kontrol etti ve sonra dönüp karşı kıyıya doğru kulaç atmaya başladı.

Soğuktan titreyerek nehirden çıkmayı başardığında ilk girdiği yerden bir kilometre uzaktaydı. Çoraplarını düşürmüştü ve kamışlara doğru yalınayak koşar adım ilerledi. Tabakalar halinde

uzanan kayaların üstünde eskilerin tahıl öğüttükleri yuvarlak çukurlar. Tekrar arkasına baktığında cip gitmişti. Gökyüzü fonunda iki adam yüksek uçurumun tepesinde koşar adım ilerliyordu. Neredeyse kamışlara varmışken etrafında kamışlar hışırdadı ve tok bir gümbürtü duyulduktan sonra nehrin karşı yakasından yankılandı.

Kolunun üst kısmından şevrotinle vurulmuştu ve eşekarısı sokmuş gibi yanıyordu. Elini üstüne bastırıp kamışların arasına daldı, kurşun kolunun arkasına yan gömülmüş durumdaydı. Sol bacağı sürekli boşalıyordu ve nefes almakta zorlanıyordu.

Fundalıkların iyice içine girdiğinde dizüstü çöküp nefes aldı. Kemerini çözünce çizmeleri yere düştü ve elini uzatıp .45'liği alarak kenara koyduktan sonra kolunun arkasını yokladı. Şevrotin düşmüştü. Düğmelerini çözüp gömleğini çıkardı ve kolunu öne çekip yaraya baktı. Yara tıpatıp şevrotinin şeklindeydi ve hafifçe kanıyordu, gömlekten kopan iplikler yaraya yapışmıştı. Bütün kolunun arka kısmı çirkin mor bir çürüğe dönüşmüştü şimdiden. Gömleğinin suyunu sıktıktan sonra tekrar giyip ilikleyerek çizmelerini ayağına geçirdi ve ayağa kalkıp kemerini bağladı. Tabancayı alıp şarjörü çıkardı ve mermiyi fişek yatağından attıktan sonra sallayıp namludan içeri üfledi ve parçaları tekrar yerine taktı. Çalışıp çalışmayacağını bilemiyordu ama muhtemelen çalışacağını düşünüyordu.

Kamışlığın öteki tarafından çıktığında durup arkasına bakmak istedi ama kamışlar on metre yüksekliğindeydi ve hiçbir şey göremedi. Nehrin aşağısında geniş ve yüksek bir düzlük ile bir küme kavak ağacı vardı. Oraya vardığında ıslak çizmelerle çorapsız yürümekten ayakları su toplamaya başlamıştı bile. Kolu şişmiş ve zonkluyordu ama kan durmuş gibiydi, çakıllık bir sekinin üstünden yürüyüp güneşe çıkıp oturarak çizmelerini çıkardı ve topuklarındaki kırmızı berelere baktı. Oturur oturmaz bacağı tekrar ağrımaya başladı.

Kemerine asılı küçük deri kılıfın çıtçıtını açıp bıçağını çektikten sonra ayağa kalkıp tekrar gömleğini çıkardı. Gömleğin kolla-

rını dirsekten kesip oturdu ve ayaklarına sararak çizmelerini giydi. Bıçağı yeniden kılıfına sokup kapadı ve tabancayı alarak ayağa kalkıp etrafı dinledi. Bir kızılardıç kuşu. Hiçbir şey yoktu.

Dönüp gitmek üzereyken nehrin karşısından cipin sesini çok hafif duydu. Bakındı ama göremedi. Bu arada iki adamın herhalde nehri geçmiş ve arkasında olacaklarını düşündü.

Ağaçların arasından ilerledi. Ağaçların gövdeleri taşkın suyun ve çamurların arasından yükselirken kökleri kayalara dolanıyordu. Çakılların üzerinden iz bırakmadan ilerleyebilmek için tekrar çizmelerini çıkardıktan sonra çizmeleriyle bandajlarını ve tabancayı elinde taşıyarak bir gözünü aşağıdaki araziden ayırmadan kanyonun güney kenarındaki uzun ve kayalık bir girintiye tırmandı. Güneş kanyona vurmuştu ve üzerinden geçtiği kayalar bir iki dakikada kururdu. Kenara yakın bir düzlükte durup yüzüstü uzandı, çizmeleri de yanıbaşında otların üzerindeydi. Tepeye varmasına bir on dakika kalmıştı ama on dakikası olduğunu sanmıyordu. Nehrin karşı tarafında uçurumdan bir şahin tiz bir ıslık sesiyle havalandı. Bekledi. Bir süre sonra nehrin yukarısındaki kamışlıktan bir adam çıktı ve durup bekledi. Elinde makineli tüfek vardı. İkinci bir adam onun aşağısında belirdi. Birbirlerine bakıp yürümeye başladılar.

Altından geçtiler ve nehirden aşağı gözden kaybolduncaya kadar onları izledi. Aslında onları düşünmüyordu bile. Kamyonetini düşünüyordu. Pazartesi sabahı saat dokuzda hükümet konağı açıldığında birileri telefon edip plaka numarasını söyleyip adını ve adresini öğrenecekti. Yaklaşık yirmi dört saat sonra. O zaman kim olduğunu bilecekler ve peşini asla bırakmayacaklardı. Asla, hiçbir zaman.

Kaliforniya'da bir kardeşi vardı ve ne diyecekti ki ona? Arthur birtakım herifler oraya seni aramaya geliyor ve niyetleri 150 mm'lik bir tezgâh mengenesine taşaklarını yerleştirip benim nerede olduğumu bilip bilmediğini umursamadan kolunu yavaş yavaş çevirmek. Çin'e yerleşmeyi düşünsen iyi olur.

Yerde doğrulup ayaklarını sardıktan sonra çizmelerini giydi ve ayağa kalkıp kanyonun kenarına doğru yola koyuldu. Tepeye vardığı yerde arazi güneye ve doğuya doğru dümdüz uzanıyordu. Kırmızı toprak ve gür çalılık. Uzakta ve orta uzaklıkta dağlar. Hiçbir şey yok. Isının yarattığı titreşim. Tabancayı kemerine sokup son bir kez aşağıdaki nehre baktı ve doğuya yöneldi. Langtry Teksas kuş uçuşu elli kilometre uzaktaydı. Belki daha az. On saat. On iki. Ayakları şimdiden ağrıyordu. Bacağı ağrıyordu. Göğsü. Kolu. Nehir arkasında gözden kayboldu. Bir su bile içmemişti.

II

Emniyette çalışmak şimdi eskisinden daha mı tehlikeli bilmiyorum. Bildiğim şu ki işe ilk başladığımda bir yerlerde bir yumruklaşma olurdu ve biz ayırmaya giderdik de adamlar bize dövüşmeyi teklif ederdi. Bazen istediklerini yapmak zorunda kalırdık. Başka türlü yola gelmezlerdi. Kavgada yenilmek de olmazdı. Artık böylesine pek rastlamıyoruz ama belki daha kötüsüne rastlıyoruz. Bir keresinde adamın teki bana silah çekti ve tam adam ateş edecekken silahı kaptım, horozun pimi başparmağımın içine battı. Hâlâ izi vardır. Ama adam beni öldürmeye niyetliydi resmen. Birkaç yıl önce ama pek de önce değil, gece vakti iki şeritli bir asfalt yolda gidiyordum ve önüme arka koltuğunda iki adam oturan bir kamyonet çıktı. Hemen flaşörleri yaktılar ve ben de biraz yavaşladım ama Coahuila plakasını görünce şunları durdurup bir bakayım dedim. Tepe lambalarımı yakmamla beraber bir de baktım sürmeli cam açıldı ve biri arkadaki adama bir çifte uzattı. İki ayağımla birden frene basmışım. Araba yan taraftaki çalılıklara doğru kaydı ve kamyonetin arkasında gördüğüm son şey adamın çifteyi omuzlayışıydı. Koltuğa yapıştım ve o anda ön cam tuzla buz olup üstüme döküldü. Bir ayağım hâlâ frendeydi ve arabanın yolun kenarındaki hendeğe kaydığını hissettim. Yuvarlanacak sandım ama devrilmedi. Arabanın içine toprak doldu sadece. Adam iki kere daha ateş açıp arabanın bir

tarafındaki bütün camları parçaladı. Benim araba o arada durmuştu ve koltuğun üstünde yatmaya devam ederek tabancamı çıkarıp kamyonetin hareket ettiğini duyunca doğrularak birkaç el ateş ettim ama çoktan uzaklaşmışlardı.

Demem o ki birini durdurduğun zaman neyle karşılaşacağını bilemezsin. Yola çıkarsın. Bir arabayı durdurup yanaştığında ne bulacağını bilemezsin. O gece arabada uzun süre oturdum. Motor durmuştu ama farlar yanıyordu hâlâ ve içerisi cam kırığıyla toprak doluydu. Dışarı çıkıp üstümü başımı silkeledikten sonra tekrar içeri girip yine öyle oturdum. Kafamı toparlamaya çalıştım. Cam silecekleri içeri doğru kontrol panelinin üstüne sarkmış. Farları söndürüp oturdum öylece. Durdurduğun adam resmen bir emniyet görevlisine meydan okuyup ateş açıyorsa durum ciddi demektir. Bir daha görmedim o kamyoneti. Başka kimse de görmedi. En azından aynı plakayla. Belki peşine düşmeliydim. En azından denemeliydim. Ne bileyim. Sanderson'a dönüp
38 *kafenin önüne park ettim ve yemin ederim her yerden insanlar doluştu arabayı görmeye. Her tarafı delik deşikti. Bonnie'yle Clyde'ın arabasına benzemişti. Benim üstümde bir sıyrık bile yoktu. O kadar cam kırığına rağmen. Bu yüzden de eleştiren oldu. Oraya öyle park ettim diye. Hava atıyormuşum. Ne bileyim belki de atıyordum. Ama bir şey söyleyeyim mi, bir kahveye bayâ ihtiyacım vardı.*

Her sabah gazete okurum. Herhalde nelerle karşılaşacağımızı öğrenmek için okuyorum daha çok. Gerçi tedbir almayı pek beceremedim ya. Bu iş gittikçe zorlaşıyor. Bir süre önce duyduk ki biri Kaliforniyalı biri Floridalı iki adam karşılaşmışlar. Arada bir yerlerde. Sonra ikisi bir olup yola düşerek adam öldürmeye koyulmuşlar. Kaç kişiyi öldürmüşler unuttum. Şimdi böyle bir şeyin olma ihtimali yüzde kaçtır? İkisi daha önce hiç birbirlerini görmemişler. Bu tip adamlardan çok fazla da yoktur. Bence yoktur. Aslında bilemiyoruz ki. Mesela geçen gün kadının teki bebeğini çöp öğütücüsüne atmış. Kimin aklına gelir? Karım artık gazete okumuyor. Haklı herhalde. Genellikle haklıdır.

Bell hükümet konağının arka merdivenini çıkıp koridordan odasına gitti. Koltuğunu döndürüp oturdu ve telefona baktı. Hadi bakalım, dedi. Ben buradayım.

Telefon çaldı. Uzanıp açtı. Şerif Bell, dedi.

Dinledi. Başını salladı.

Bayan Downie bence az sonra iner. En iyisi biraz sonra tekrar arayın beni. Evet efendim.

Şapkasını çıkarıp masanın üstüne koydu ve gözleri kapalı, burnunu sıktı. Evet efendim, dedi. Evet efendim.

Bayan Downie ağaçta ölü kedi pek görmedim. Bence siz onu rahat bırakırsanız birazdan iner. Birazdan arayın beni, olmaz mı?

Ahizeyi yerine bırakıp gözünü telefona dikti. Para yüzünden, dedi. Paran varsa insanlarla ağaca çıkmış kedileri konuşmak zorunda kalmazsın.

Aslında. Kalırsın belki.

Telsiz öttü. Alıcıyı eline alıp düğmesine bastı ve ayaklarını masanın üstüne dayadı. Bell, dedi.

Dinledi. Ayaklarını yere indirip oturduğu yerde doğruldu. Anahtarları alıp bagaja bak. Önemli değil. Ben bekliyorum. Parmaklarıyla masanın üstünde tempo tuttu.

Tamam. Lambalarını söndürme. Elli dakika sonra orada olurum. Ha Torbert? Bagajı kapat.

Bell'le Wendell polis arabasının önündeki taş bankete yanaşıp indiler. Torbert arabasından inip kapının yanında durdu. Şerif başıyla işaret etti. Yol kenarından yürüyerek lastik izlerini inceledi. Bunları gördün herhalde, dedi.

Evet efendim.

Bir bakalım şuna.

Torbert bagajı açtı ve durup cesede baktılar. Adamın gömleğinin önü kana bulanmıştı ve bir kısmı da kurumuştu. Yüzü kan içindeydi. Bell bagajın içine uzanıp adamın gömlek cebinden bir şey alıp açtı. Junction Teksas'ta bir benzin istasyonundan alınmış kan lekeli bir makbuzdu. Evet, dedi. Bill Wyrick yolun sonuna gelmiş.

Cüzdanı var mı diye bakmadım.

Önemli değil. Yok cüzdanı. Bu da şans işte.

Adamın alnındaki deliği inceledi. .45'liğe benziyor. Temiz. Wadcutter gibi nerdeyse.

Wadcutter ne?

Küt uçlu çekirdek, atış taliminde kullanılan. Anahtarlar sende mi?

Evet efendim.

Bell bagajı kapattı. Etrafına bakındı. Eyalet yolundan geçen kamyonlar yaklaşırken vites küçültüyordu. Lamar'la görüştüm. Arabasını üç gün sonra filan geri alabileceğini söyledim. Austin'i aradım da sabah erkenden seni bekliyorlar. Onu bizim arabalardan birine koyacak değilim ve de helikoptere ihtiyacı olmadığı kesin. Sen işin bitince Lamar'ın arabasını Sonora'ya götürür sonra beni ya da Wendell'i ararsın ve birimiz gelip seni alırız. Paran var mı?

Var efendim.

Tutanağı normal bir tutanak gibi tut.

Baş üstüne efendim.

Beyaz erkek, 35-40 yaşlarında, orta boy ve kilo.

Wyrick nasıl yazılıyor?

Yazılmıyor. Adını bilmiyoruz.

Baş üstüne efendim.

Bir yerlerde bir yakını vardır belki.

Evet efendim. Şerif?

Evet.

Faili hakkında ne yazacağız?

Hiçbir şey. Unutmadan anahtarlarını Wendell'a ver.

Arabanın içinde.

Arabanın içinde anahtar bırakmayalım.

Baş üstüne efendim.

İki gün sonra görüşürüz.

Baş üstüne efendim.

Umarım o orospu çocuğu Kaliforniya'dadır.

Evet efendim. Anlıyorum sizi.

Değilmiş gibi bir his var içimde.

Evet efendim. Benim de.

Wendell, hazır mısın?

Wendell ileri uzanıp tükürdü. Evet efendim, dedi. Hazırım. Torbert'a baktı. Adam bagajdayken durdururlarsa bilgin olmadığını söylersin. Ben kahve içerken biri koymuş herhalde dersin.

Torbert başını salladı. Şerifle birlikte gelip idamdan kurtaracak mısınız beni?

Kurtaramazsak biz de senle birlikte ipe gideriz.

Ölülerle öyle dalga geçmeyin, dedi Bell.

Wendell başını salladı. Baş üstüne efendim, dedi. Haklısınız. Ben de bir gün onlardan biri olabilirim.

90 no'lu karayolunda Dryden sapağına gelirken yolun ortasında ölü bir şahine rastladı. Tüyleri rüzgârda uçuşuyordu. Kenara

çekip indi ve geriye doğru yürüyerek çömelip baktı. Bir kanadının ucundan tutup kaldırdıktan sonra bıraktı. Tepelerindeki maviliği görmeyen soğuk sarı gözler.

İri bir kırmızı kuyruklu şahindi. Kanadının ucundan tutup kaldırarak yol kenarındaki hendeğe götürdü ve otların üstüne bıraktı. Bunlar asfaltta avlanır ve yüksek gerilim hatlarının üstüne tüneyip yolun iki tarafını kilometreler boyunca gözlerdi. Herhangi küçük bir hayvan yoldan geçmeye kalkar diye. Güneşe karşı avlarının üstüne pike yaparlardı. Gölge etmeden. Avcı konsantrasyonuyla. Üstünden kamyonlar geçsin istemiyordu.

Durup boylu boyunca çöle baktı. Ne kadar sessiz. Tellerde rüzgârın pes uğultusu. Yol kenarında yüksek ambrosia otları. Madımak ve nolina. Ötede, taşlık su yollarında uçan keler izleri. Henüz güneşin vurmadığı o gölgeli çıplak kayalık dağlar ve doğuda ise bütün o bölgede kurum rengi yağmurun perdelediği gökyüzünün altında titreşen çöl düzlükleri. Bu toprakları tuz ve külle silip süpüren tanrı sessizliğe gömülü. Bell arabaya dönüp bindi ve hareket etti.

Sonora'da şerifin bürosunun önüne park ettiğinde ilk gördüğü şey ise park yerini bir boydan bir boya kesen sarı şeritti. Hükümet konağının önünde küçük bir kalabalık. Arabadan inip yolun karşı tarafına geçti.

Ne oldu Şerif?

Bilmiyorum, dedi Bell. Yeni geldim ben.

Eğilip şeridin altından geçti ve basamaktan çıktı. Kapıyı tıklattığında Lamar başını kaldırıp baktı. Gel içeri Ed Tom, dedi. Gel. Başımız büyük belada.

Hükümet konağının önündeki çimenliğe çıktılar. Adamlardan bazıları onları izledi.

Hepiniz dağılın, dedi Lamar. Şerifle başbaşa konuşacağız.

Perişan görünüyordu. Bell'e sonra da yere baktı. Başını iki yana sallayıp çevirdi. Çocukken burada bıçak saplamaca oynardık. Tam

burada. Zamane çocukları bilmiyordur bile nasıl oynandığını. Ed Tom bu adam manyağın teki.

Haklısın.

Bir ipucu var mı?

Pek yok.

Lamar başını çevirdi. Kolunun tersiyle gözlerini sildi. Sana bir şey söyleyeyim mi? Bu orospu çocuğu mahkemeye çıkmayacak bile. Ben yakalarsam kesin çıkmayacak.

Önce yakalamamız lazım ama.

Çocuk evliydi.

Bilmiyordum.

Yirmi üç yaşındaydı. Tertemiz bir çocuk. Dürüst. Şimdi karısı radyoda duymadan önce evine gidip benim haber vermem gerekiyor.

Senin yerinde olmak istemezdim. Hem de hiç.

Ben ayrılacağım galiba Ed Tom.

Seninle birlikte gelmemi ister misin?

Hayır. Yine de sağ ol. Benim gitmem lazım.

Tamam.

İçimde öyle bir his var ki böyle bir şeyi daha önce hiç görmedik.

Benim de içimde aynı his var. Bu akşam ararım seni.

Sağ ol.

Lamar çimenliği geçip bürosuna girmek üzere basamakları çıkarken arkasından onu seyretti. Ayrılmazsın umarım, dedi. Bana kalırsa sana daha da çok ihtiyacımız olacak.

Gece yarısı kafenin önünde durduklarında saat biri yirmi geçiyordu. Otobüste üç kişi vardı sadece.

Sanderson, dedi şoför.

Moss öne doğru yürüdü. Şoförün kendisini dikiz aynasından izlediğini görmüştü. Bakar mısınız? dedi. Beni Desert Aire'ye bırakabilir misiniz acaba? Bacağım sakatlandı ve orada oturuyorum ama gelip beni alacak biri yok.

Şoför kapıyı kapattı. Olur, dedi. Bırakırım.

Moss içeri girdiğinde kız kanepeden kalkıp koştu ve kollarını boynuna doladı. Öldün sandım, dedi.

Ölmedim işte, ağlamaya durma sakın.

Ağlamıyorum.

Ben duş alırken bana domuz pastırmalı yumurta yapsana. Dur şu başındaki kesiğe bakayım. Ne oldu sana? Kamyonetin nerde?

Benim duş almam lazım. Yiyecek bir şeyler hazırla. Mideme soracak olsan boğazımın kesildiğini söyler.

Duştan çıktığında üstünde bir don vardı sadece ve mutfaktaki küçük formika masaya oturunca kızın ilk söylediği şey Kolunun arkasındaki ne? oldu.

Kaç yumurta var burada?

Dört.

Başka kızarmış ekmek var mı?

İki dilim daha kızarıyor. Ne bu Llewelyn?

Ne söyleyeyim istiyorsun?

Gerçeği.

Moss kahvesini yudumlayıp yumurtalarına tuz ekmeye koyuldu.

Anlatmayacaksın, di mi?

Hayır.

Bacağına ne oldu?

Kurdeşen oldu.

Kız kızarmış ekmeğin üstüne tereyağı sürüp tabağa koydu ve Moss'un karşısındaki iskemleye oturdu. Gece vakti kahvaltı etmeyi seviyorum, dedi Moss. Bekârlık günlerimi hatırlatıyor.

Noluyor Llewelyn?

Bak noluyor Carla Jean. Eşyalarını topluyorsun ve güneş doğduğunda yola koyulmaya hazırlanıyorsun. Burada bıraktığın şeyi bir daha göremeyeceksin ve bu yüzden istediğin her şeyi yanına al. Sabah yediyi çeyrek geçe kalkan bir otobüs var. Odessa'ya gidip ben arayıncaya kadar bekleyeceksin.

Kız iskemleye yaslanıp ona baktı. Odessa'ya gideceğim, dedi.

Aynen öyle.

Dalga geçmiyorsun, di mi?

Ben mi? Hayır. Dalga falan geçmiyorum. Reçelimiz yok mu?

Kız kalkıp buzdolabından reçeli çıkardıktan sonra masanın üstüne koydu ve tekrar oturdu. Moss kavanozun kapağını açıp ekmeğinin üstüne reçel koydu ve bıçağıyla yaydı.

O getirdiğin çantada ne var?

Çantada ne olduğunu söyledim sana.

Para dolu dedin.

Demek para var.

Nerde o çanta?

Arka odadaki yatağın altında.

Yatağın altında.

Aynen öyle.

Gidip bakabilir miyim?

Özgür, beyaz ve yirmi bir yaşındasın yani canın ne istiyorsa yapabilirsin.

Yirmi bir yaşında değilim.

Her neyse.

Otobüse binip Odessa'ya gideyim istiyorsun.

Otobüse binip Odessa'ya gideceksin.

Anneme ne diyeceğim?

Mesela kapının önünde durup: Anne ben geldim, diye bağırabilirsin.

Kamyonetin nerde?

Sizlere ömür. Her şeyin bir sonu var.

Sabah oraya nasıl gideceğiz?

Şu ilerdeki Miss Rosa'yı ara. İşi gücü yok.

Ne yaptın sen Llewelyn?

Fort Stockton'daki bankayı soydum.

Yalancının tekisin.

Madem söylediğime inanmayacaksın niye soruyorsun? Hadi sen gidip eşyalarını topla. Güneşin doğmasına dört saat var.

Bırak şu koluna bakayım.

Gördün ya işte.

Üstüne bir şey süreyim.

Ha, bitmediyse ilaç dolabında kurşun yarasına sürülen merhemden olacaktı. Kafa ütülemeyi bırakıp içeri gitsene sen. Rahat bir yemek yiyeyim.

Vuruldun mu?

Hayır. Seni telaşlandırmak için öyle dedim. Hadi güle güle.

Sheffield Teksas'ın hemen kuzeyinde Pecos Nehri'ni geçti ve güneye giden 349 no'lu karayoluna girdi. Sheffield benzin istasyonuna vardığında hava neredeyse kararmıştı. Karayolundan geçip güneydeki çiftliklerin su depolarına giden güvercinlerin olduğu uzun ve kızıl bir günbatımı. Benzinciden bozuk para alıp telefon ettikten sonra depoyu doldurdu ve tekrar içeri girip parayı ödedi.

Sizin oralarda hiç yağmur var mı? dedi benzinci.

Neresiymiş bizim oralar?

Dallaslı olduğunuzu gördüm de.

Chigurh paranın üstünü tezgâhtan aldı. Benim nereli olduğumdan sana ne arkadaş?

Kötü bir niyetim yoktu.

Kötü bir niyetin yoktu demek.

Laf olsun diye sordum öyle.

Kırolar arasında kibarlık bu oluyor öyle mi?

Beyefendi, özür diledim. Özrümü kabul etmiyorsanız ben ne yapayım?

Bunlar ne kadar?

Efendim?

Bunlar ne kadar dedim.

Altmış dokuz sent.

Chigurh bir dolarlık bir banknotu tezgâhın üstüne koyup açtı. Adam kasayı açıp bozuk paraları kumarhanede fişlerin dizildiği gibi üst üste önüne dizdi. Chigurh bu arada gözünü ondan ayırmamıştı. Adam gözlerini kaçırdı. Öksürdü. Chigurh naylon fıstık paketini dişiyle koparıp açtı ve üçte birini avcuna döküp durduğu yerde yemeye başladı.

Başka bir şey var mıydı? dedi adam.

Bilmem. Var mıydı?

Bir sorun mu var?

Hangi konuda?

Herhangi bir konuda.

Bana bunu mu soruyorsun? Herhangi bir konuda bir sorun mu var?

Adam dönüp elini ağzına götürdü ve tekrar öksürdü. Chigurh'a baktı ve sonra başını çevirdi. Pencereden dükkânın ön tarafına baktı. Benzin pompalarına ve orada duran arabaya. Chigurh bir avuç fıstık daha yedi.

Başka bir şey var mıydı?

Daha önce de aynı şeyi sordun.

Kapatacağım da.

Kapatacaksın.

Evet efendim.

Saat kaçta kapatıyorsun?

Şimdi. Şimdi kapatıyorum.

Şimdi bir saat değil. Saat kaçta kapatıyorsun?

Genellikle karanlık basınca. Hava karardığında.

Chigurh durduğu yerde ağır ağır çiğniyordu. Ne dediğini bilmiyorsun, değil mi?

Efendim?

Ne dediğini bilmiyorsun, değil mi dedim.

Kapatacağım diyorum. Dediğim bu.

Saat kaçta yatıyorsun?

Efendim?

Biraz sağırsın galiba. Saat kaçta yatıyorsun dedim.

Dokuz buçukta falan. Dokuz buçuk sularında.

Chigurh avucuna biraz daha fıstık döktü. O zaman tekrar gelebilirim, dedi.

O sırada kapalı olurum.

Önemli değil.

Niye geleceksiniz ki? Kapalı olacak.

Onu söyledin zaten.

Kapalı ama.

Şu dükkânın arkasındaki evde mi oturuyorsun?

Evet.

Hayatın boyunca burada mı yaşadın?

Adamın cevap vermesi biraz zaman aldı. Burası karımın babasınındı, dedi. Eskiden.

Sen evlenince üstüne kondun.

Uzun yıllar Temple Teksas'ta yaşadık. Ailemi orada büyüttüm. Temple'da. Dört yıl önce filan geldik buraya.

Evlenince üstüne kondun.

O şekilde ifade etmek istiyorsanız...

İfade etmek istemiyorum. Durum öyle.

Neyse benim kapatmam lazım.

Chigurh fıstıkların geri kalanını avucuna döktü ve paketi buruşturup tezgâhın üstüne bıraktı. Tuhaf şekilde dimdik durarak çiğnedi.

Ne çok soru soruyorsunuz, dedi adam. Kendiniz nereli olduğunuzu bile söylemediğinize bakılırsa...

Yazı turada en çok ne kaybedildiğini gördün?

Efendim?

Yazı turada en çok ne kaybedildiğini gördün dedim.

Yazı turada mı?

Yazı turada.

Bilmem, insanlar genellikle yazı turayla bahis tutuşmaz. Daha çok bir karara varmak için falan atılır yazı tura.

Hatırladığın en büyük karar ne?

Bilmem ki.

Chigurh cebinden bir yirmi beş sentlik çıkarıp tepedeki floresanın mavimsi çiğ ışığına doğru döndürerek attı. Yakalayıp kolunun üstüne, kanlı bandajın hemen yukarısına kapadı. Yazı mı tura mı? dedi.

Yazı tura mı?

Evet.

Bahis ne?

Sen yazı mı tura mı onu söyle.

Ama bahsin ne olduğunu bilmem lazım.

Ne fark eder?

Adam ilk kez Chigurh'un gözlerine baktı. Lacivert taşı kadar koyu mavi gözler. Hem pırıltılı hem tamamen opak. Islak taş gibi. Senin söylemen lazım, dedi Chigurh. Ben senin yerine söyleyemem. Haksızlık olur. Doğru olmaz. Hadi söyle.

Ben bahis filan tutuşmadım ki.

Tutuştun. Hayatın boyunca tutuştun. Ama haberin yoktu. Bu paranın üstündeki tarih kaç biliyor musun?

Hayır.

Bin dokuz yüz elli sekiz. Yirmi iki yıldır buraya varmak için seyahat ediyor. Şimdi vardı. Ben de öyle. Elimi kapadım üstüne. Ya yazı ya tura. Sen söyleyeceksin. Söyle.

Bilirsem ne kazanacağımı bilmiyorum ki.

Mavi ışıkta adamın yüzünde minik ter boncukları belirmişti. Üst dudağını yaladı.

Her şeyi kazanacaksın, dedi Chigurh. Her şeyi.

Söylediğiniz şey mantıklı değil beyefendi.

Söyle.

Tura olsun.

Chigurh elini paranın üstünden kaldırdı. Adam görebilsin diye kolunu hafifçe çevirdi. Aferin, dedi.

Parayı bileğinden alıp adama uzattı.

Ne yapacağım ki bunu?

Al. Bu senin uğurlu paran.

İhtiyacım yok.

Evet var. Al şunu.

Adam parayı aldı. Kapatmam lazım artık, dedi.

Cebine koyma.

Efendim?

Cebine koyma.

Nereye koyayım?

Cebine koyma. Öbür paralarla karışır sonra.

Peki.

Herhangi bir şey vasıta olabilir, dedi Chigurh. Ufacık bir şey. Farkına bile varmayacağın bir şey. Elden ele geçer. İnsanlar önemsemez. Sonra günün birinde hesaplaşılır. Sonra da her şey değişir. Aman, diyeceksin. Sıradan bir para. Mesela. Bir özelliği yok. Neye vasıta olacak ki? Bak mesele şu. Eylemi nesneden ayırmak. Zaman içinde belirli bir ânın parçaları başka bir ânın parçalarıyla yer değiştirebilirmiş gibi. Nasıl olabilir böyle bir şey? İşte sıradan bir para. Evet. Doğru. Doğru mu?

Chigurh avucunu açıp tezgâhın üstündeki bozuk paraları içine doldurup cebine koydu ve dönüp kapıdan çıktı. Benzinci arkasından seyretti. Arabaya bindiğini gördü. Araba hareket etti ve çakıl döşeli yoldan karayoluna çıkıp güneye yöneldi. Farlarını yakmadı. Adam parayı tezgâhın üstüne koyup baktı. İki elini tezgâha yaslayıp başı önde eğilerek öylece durdu.

Dryden'a vardığında saat aşağı yukarı sekizdi. Condra'nın Yem Dükkânı'nın önündeki kavşakta ışıklar sönük ve motor çalışır va-

ziyette oturdu. Sonra farları yakıp doğuya doğru 90 no'lu karayoluna çıktı.

Yol kenarındaki beyaz işaretleri buldu arazi ölçüm işaretlerine benziyorlardı ama rakam yoktu, sadece şeritler. Kilometre sayacını ayarladı ve bir buçuk kilometre daha gittikten sonra yavaşlayıp karayolundan çıktı. Farları söndürüp motoru çalışır halde bırakarak inip yürüdü, çit kapısını açtı ve geri döndü. Hayvan geçişini engelleyen ızgaraların üstünden geçip arabadan indikten sonra kapıyı kapadı ve durup etrafı dinledi. Ardından arabaya binip tekerlek izleriyle çukurlaşmış toprak yoldan ilerledi.

Güney yönünde uzanan bir çiti izliyordu, Ford engebeli yolda çamurlara batıp çıkıyordu. Çit enkaz halindeydi, mesquite ağacından yapılmış direklere gerili üç tel. Bir buçuk kilometre kadar gittikten sonra önü kendisine bakacak şekilde park edilmiş bir Dodge Ramcharger'ın olduğu çakıl bir düzlüğe geldi. Yavaşça yanaştı ve motoru kapadı.

Ramcharger'ın camları o kadar koyu renkti ki siyah gibi görünüyorlardı. Chigurh kapıyı açıp indi. Dodge'un yolcu tarafından bir adam inip koltuğu öne eğdi ve arkaya geçti. Chigurh aracın etrafından dolaşıp bindi ve kapıyı kapattı. Gidelim, dedi.

Konuştun mu onunla? dedi sürücü.

Hayır.

Olanları bilmiyor mu?

Hayır. Gidelim.

Karanlıkta çölde ilerlediler.

Ne zaman söylemeyi düşünüyorsun? dedi şoför.

Ne söyleyeceğim belli olduğu zaman.

Moss'un kamyonetine geldiklerinde Chigurh öne eğilip inceledi.

Onun kamyoneti mi?

Evet. Plakalar alınmış.

Kenara çek. Tornavida var mı?

Torpido gözüne baksana.

Chigurh elinde tornavidayla indi ve kamyonete yürüyüp kapıyı açtı. Kapının içine perçinlenmiş alüminyum muayene levhasını kanırtarak sökerek cebine attı ve dönüp arabaya bindikten sonra tornavidayı torpido gözüne koydu. Lastikleri kim kesti? dedi.

Biz kesmedik.

Chigurh başını salladı. Gidelim, dedi.

Ciplerden biraz uzağa park edip yakından bakmak için aşağı doğru yürüdüler. Chigurh uzun süre orada durdu. Bataklık soğuktu ve ceketi yoktu ama farkında değilmiş gibi görünüyordu. Öteki iki adam durup beklediler. Elindeki el fenerini açıp ciplerin arasında yürüdü ve cesetlere baktı. İki adam yakından onu izledi.

Köpek kimin? dedi.

Bilmiyoruz.

Bronco'nun kontrol paneline devrilmiş cesede baktı. Koltukların arkasındaki bagaj bölümüne el fenerini tuttu.

Aktarıcı nerede? dedi.

Cipte. Getireyim mi?

Bir şey çıkıyor mu?

Hayır.

Hiçbir şey mi?

Tık yok.

Chigurh cesedi inceledi. El feneriyle dürttü.

Bunlar kokuşmaya yüz tutmuş, dedi adamlardan biri.

Chigurh cevap vermedi. Cipten uzaklaşıp ay ışığında bajada'ya baktı. Çıt çıkmıyordu. Bronco'nun içindeki adam öleli üç gün olmamıştı kesinlikle. Belinden tabancayı çekip iki adama döndü ve arka arkaya hızla birer el ateş ederek ikisini de başından vurduktan sonra tabancayı tekrar beline sıkıştırdı. İlk adam yere devrilirken ikincisi ona bakmak üzere hafifçe dönmüştü. Chigurh ikisinin arasına girip eğilmesinin ardından ikinci adamın omzuna asılı kayışı çekti ve dokuz milimetrelik Glock'u alıp cipe döndükten sonra binip çalıştırdı ve geri döndürerek kraterden çıkıp karayoluna yöneldi.

III

Yeni teknoloji emniyet güçlerinin pek işine yaramıyor bence. Bizim elimize geçen aletler onların da eline geçiyor. Geri dönüşü yok bunun gerçi. Dönmek de istemeyiz ya. Eskiden çift yönlü Motorola telsizlerimiz vardı. Yıllardır VHF'ler var. Bazı şeyler değişmedi. Sağduyu denen şey değişmedi. Bazen ekmek kırıntılarını takip edin yeter derim. Eski Colt'ları hâlâ severim. .44–40. O işe yaramıyorsa atıp tabanları yağla daha iyi. Eski 97 model Winchester'ı severim. Horozu olması iyi. Bir silahın üstünde emniyeti aramak zorunda kalmaktan hoşlanmam. Tabii bazı şeyler kötüye gitti. Benim araç yedi yıllık .454'le çalışıyor. O motoru bulamazsın artık. Yenilerden birini kullandım. Şişman bir adamı bile geçemezsin. Adama ben elimdekini tercih ederim dedim. Elindekinden vazgeçmemek her zaman iyi olmayabilir. Ama her zaman kötü de değildir.

Şu öteki hikâyeyi bilemiyorum. İnsanlar sık sık sorar. Tamamen karşıyım diyemem. Tekrar görmek zorunda kalmak istemem. Şahit olmak istemem. Esas ipe gitmesi gereken adamlar asla gitmez. Bence kesin böyle. Öyle bir olay ki bazı şeyler akıldan çıkmıyor. İnsanlar ne giyeceğini pek bilememişti. Bir iki kişi siyah giymişti, ona bir diyeceğim yok. Bazı adamlar gömlekle gelmişti ve biraz rahatsız etti beni sanki. Neden dersen tam bilemiyorum.

Gene de ne yapacaklarını biliyormuş gibi görünüyorlardı ve buna şaşırdım. Biliyorum ki çoğu daha önce idam görmemişti. Bittiğinde adamı orada yığılmış bırakıp etrafındaki perdeyi çektiler ve insanlar kalkıp sırayla çıktı. Kiliseden çıkar gibi. Tuhaf geldi bana. Tuhaftı da. Doğruya doğru hayatımın en acayip günüydü.

Olaya inanamayan çok insan vardı. İdamlıklar bölümünde çalışanlar bile. Hayret bir şey. Bazıları galiba bir ara çalışmıştı. Bir adamı her gün bazen yıllarca görüyorsun ve sonra günün birinde adamla birlikte koridordan yürüyüp öldürüyorsun. Eh. Kim olsa etkilenir. Etkilenmeyecek adam yoktur. Ayrıca çocukların bazıları pek akıllı da değildi. Peder Pickett anlatmıştı işte bir idamlığın son dualarını etmiş ve adam son yemeğini yedikten sonra üstüne tatlı söylemiş artık ne tatlısıysa. Gitme zamanı geldiğinde de Pickett tatlısını yemeyecek mi diye sormuş ve adam da döndüğünde yiyeceğini söylemiş. Ne diyeyim bilemiyorum. Pickett da bilememiş ne diyeceğini.

56 *Kimseyi öldürmek zorunda kalmadım ve buna çok da memnunum. Eski şeriflerin bazıları yanlarında ateşli silah bile taşımazdı. Bir yığın insan inanamaz ama doğru. Jim Scarborough hiçbir zaman taşımadı. Genç olanı. Gaston Boykins taşımazdı. Kuzeyde, Comanche County'nin şerifi. Eskilerle ilgili hikâyeleri dinlemekten hoşlanırım. Hiçbir fırsatı kaçırmam. Eski şeriflerin insanlara gösterdiği ilgi pek yok artık. İnsan ister istemez fark ediyor. Bastrop County'den Nigger Hoskins bölgesindeki herkesin telefon numarasını ezbere bilirdi.*

Düşünecek olursan tuhaf bir şey aslında. Suiistimal etmek o kadar kolay ki. Teksas Eyalet Anayasasında şerif olmak için şart aranmaz. Tek bir şart koşulmaz. İl yasası diye bir şey yoktur. Düşünsene öyle bir görev ki nerdeyse Tanrı kadar yetkin var ama hiçbir şart koşulmuyor ve olmayan yasaları korumakla görevlisin, şimdi bu tuhaf mı değil mi? Bence tuhaf. Yürümüyor mu? Yürüyor. Yüzde doksan. İyi insanları yönetmek zor değildir. Hiç zor değildir. Kötüler de zaten yönetilemez. Yönetiliyorsa da ben duymadım.

Otobüs Fort Stockton'a saat dokuza çeyrek kala vardı ve Moss kalkıp tepedeki raftan çantasını indirdikten sonra koltuktan evrak çantasını aldı ve durup karısına baktı.

O elindekiyle uçağa binme, dedi. İçeri atarlar seni.

Anam beni cahil yetiştirmedi.

Ne zaman arayacaksın beni?

Birkaç gün içinde.

Peki.

Kendine iyi bak.

İçimde kötü bir his var Llewelyn.

Bak sen, benim içimde de iyi bir his var. İkisi birbirini dengeler.

Umarım öyle olur.

Seni ancak telefon kulübesinden arayabilirim.

Biliyorum. Ara.

Arıycam. Her şeyi dert etme.

Llewelyn?

Ne var?

Yok bir şey.

Ne var söylesene.

Yok bir şey. Öyle adını söylemek istedim.

Kendine iyi bak.

Llewelyn?

Ne var?

Kimsenin canını yakma. Anladın mı?

Çantası omzunda öylece durdu. Söz veremem, dedi. Söz verince canı yanar insanın.

Bell akşam yemeğinin ilk lokmasını ağzına götürüyordu ki telefon çaldı. Çatalını indirdi. Karısı iskemlesini itmeye yeltenmişti ama Bell peçetesiyle ağzını silip ayağa kalktı. Ben bakarım, dedi.

Peki.

Ne zaman yemek yediğimizi nerden biliyorlar kahrolası adamlar? Hiç bu kadar geç yemezdik biz.

Küfretme, dedi karısı.

Telefonu açtı. Şerif Bell, dedi.

Bir süre dinledi. Sonra konuştu: Önce yemeğimi bitireceğim. Kırk dakika sonra falan orada buluşuruz. Sen tepe lambalarını açık bırak.

Telefonu kapatıp iskemlesine dönüp oturdu ve peçetesini alıp kucağına yerleştirdi, çatalını eline aldı. Bir arabanın yandığını haber vermişler, dedi. Lozier Kanyonu'nun beri yanında.

Ne diyorsun bu işe?

Bell başını iki yana salladı.

Yemeğini yedi. Kahvesini bitirdi. Sen de gelsene benimle, dedi.

Dur paltomu alayım.

Çit kapısında yoldan ayrılıp ızgaraların üstünden geçtiler ve Wendell'ın arabasının arkasında durdular. Wendell onlara doğru yürüdü ve Bell pencereyi açtı.

Yedi sekiz yüz metre ileride, dedi Wendell. Beni izleyin. Görüyorum zaten.

Evet efendim. Bir saat önce görecektiniz. Haber verenler yoldan görmüşler.

Biraz uzağında park edip indiler ve durup baktılar. Isıyı yüzlerinde hissediyorlardı. Bell dolaşıp arabanın öbür kapısını açtı ve karısını elinden tuttu. Karısı inip kollarını kavuşturarak durdu. Biraz ötede park etmiş bir kamyonet vardı ve iki adam donuk kızıl ışıkta duruyorlardı. Her biri başıyla selamlayarak merhaba Şerif dedi.

Sosis getirseydik keşke, dedi karısı.

Ya. Marshmallow da olurdu.

Bir arabanın böyle yanacağını düşünemiyor insan.

Doğru, düşünemiyor. Herhangi bir şey gördünüz mü?

Hayır efendim. Yangını gördük sadece.

Herhangi birini filan?

Hayır efendim.

Sence '77 model Ford olabilir mi Wendell?

Olabilir.

Bence öyle.

Bizimkinin arabası '77 Ford muydu?

Evet. Dallas plakalı.

Şanslı günü değilmiş, değil mi Şerif?

Hem de hiç.

Neden yaktılar acaba?

Bilmem.

Wendell dönüp tükürdü. Dallas'tan ayrılırken aklında bu yoktu herhalde, değil mi?

Bell başını iki yana salladı. Hayır, dedi. Bence aklının ucundan bile geçmemişti.

Sabah büroya vardığında telefon çalıyordu. Torbert dönmemişti henüz. Nihayet dokuz buçukta aradı ve Bell onu almaya Wendell'ı gönderdi. Sonra ayaklarını masanın üstüne dayayıp çizmelerine gözünü dikti. Bir süre öylece oturdu. Sonra telsizi alıp Wendell'ı aradı.

Neredesin?

Az önce Sanderson Kanyonu'nu geçtim.

Dön buraya gel.

Peki. Torbert ne olacak?

Ara söyle beklesin. Öğleden sonra gidip alacağım onu.

Baş üstüne efendim.

Bizim eve gidip Loretta'dan kamyonetin anahtarını al ve römorku bağla. Benim atla Loretta'nınkini eyerleyip römorka bindir ve bir saat sonra falan orada görüşürüz.

Baş üstüne efendim.

Telsizi kapatıp ayağa kalktı ve hücreyi kontrol etmeye gitti.

Çit kapısından geçip kapadılar ve otuz metre kadar çitin yanından gidip park ettiler. Wendell römorkun kapılarını açtı ve atlarını dışarı çıkardı. Bell karısının atının dizginlerini aldı. Sen Winston'ı al, dedi.

Emin misiniz?

Fazlasıyla eminim. Loretta'nın atına bir şey olursa bindiğine bineceğine pişman olursun.

Yanında getirdiği levyeli tüfeklerden birini Wendell'a verip eyere atladı ve şapkasını indirdi. Hazır mısın? dedi.

Yan yana ilerliyorlardı. İzlerinin üstünden arabayla geçtik ama hâlâ belli oluyor, dedi Bell. Kalın arazi lastikleri.

Arabaya vardıklarında kapkara bir hurdadan ibaretti.

Plakalar konusunda haklıymışsınız, dedi Wendell.

Ama lastikleri bilemedim.

Nasıl yani?

Hâlâ yanıyorlardır demiştim.

Araba sanki dört katran birikintisinin üstüne oturtulmuş gibiydi, lastiklere kararmış teller dolanmıştı. Atlarını sürmeye devam ettiler. Bell ara sıra yerde bir şeye işaret ediyordu. Gündüz izleri gece izlerinden ayırt ediliyor, dedi. Far yakmadan ilerlemişler burada. İzler ne kadar eğri büğrü görüyor musun? Önündeki çalılığı son anda görmüşsün gibi. Şu ilerideki kayayı da sıyırmışlar ve arabanın boyası çıkmış üstüne.

Kurumuş kumluk bir dere yatağında inip ileriye doğru yürüdükten sonra geri geldi ve ardından başını çevirip güneye doğru baktı. İki yöndeki lastik izleri aynı. Aşağı yukarı aynı zamanda gidip dönmüşler. Oluklar bayâ belli oluyor. Hangi yöne gittikleri. Bana kalırsa gidiş geliş ikişer kere geçilmiş en azından.

Wendell atının üstünde, ellerini yüksek eyer kaşının üstünde kavuşturmuş oturuyordu. Uzanıp yere tükürdü. Şerifle birlikte o da güneye baktı. Sizce orda ne bulacağız?

Bilmiyorum, dedi Bell. Ayağını üzengiye geçirip zorlanmadan binerek eyere yerleşti ve küçük atı yürüttü. Bilmiyorum, dedi tekrar. Ama doğrusunu istersen pek de hevesli değilim öğrenmeye.

Moss'un kamyonetine vardıklarında şerif at üstünde kamyoneti inceledi ve sonra ağır ağır etrafını dolaştı. Kamyonetin iki kapısı da açıktı.

Biri kapının içindeki muayene levhasını sökmüş, dedi.

Numarası çerçevede yazılı.

Evet. O yüzden aldıklarını sanmıyorum.

Tanıyorum ben bu kamyoneti.

Ben de.

Wendell uzanıp atın boynunu okşadı. Çocuğun adı Moss.

Evet.

Bell kamyonetin arkasından dolaşıp döndü ve atı güneye doğru çevirip Wendell'a baktı. Nerde oturduğunu biliyor musun?

Hayır efendim.

Evli, değil mi?

Galiba evli.

Şerif durduğu yerde kamyonete baktı. İki üç gündür ortada yoksa birilerinin sözünü etmemesi tuhaf bence.

Epeyce tuhaf.

Bell aşağıdaki kratere doğru baktı. Bana sorarsan burda büyük pislik dönmüş.

Bence de Şerif.

Sence bu çocuk uyuşturucu kaçakçısı olabilir mi?

Bilmem. Hiç aklıma gelmezdi.

Benim de. Aşağı inelim de bu pisliğin devamını görelim.

Winchester'ları önlerinde, eyer kayışının üstünde dik tutarak kratere doğru ilerlediler. Umarım bu çocuğu aşağıda ölü bulmayız, dedi Bell. Bir iki kere gördüm de temiz bir çocuğa benziyordu. Güzel de bir karısı var.

Yerdeki cesetlerin yanından geçip durdular ve aşağı inip dizginleri bıraktılar. Atlar huzursuzca kıpırdıyordu.

Atları biraz ileri götürüver, dedi Bell. Ne mecburiyetleri var bunu görmeye?

Peki efendim.

Döndüğünde Bell cesetlerin üstünde bulduğu iki cüzdanı uzattı. Ciplere baktı.

Bu ikisi öleli çok da uzun zaman olmamış, dedi.

Nereliler?

Dallas.

Wendell'a bulduğu bir tabancayı da verip çömeldi ve elindeki tüfeğe yaslandı. Bu ikisi infaz edilmiş, dedi. Kendi adamları tarafından bana kalırsa. Adam tabancanın emniyetini bile açamamış. İkisi de iki kaşının ortasından vurulmuş.

Ötekinin silahı yok muydu?

Öldüren almıştır belki. Belki de yoktur.

Silah konuşturmaya giderken yanına silah almamak akıl kârı değil.

Hiç değil.

Ciplerin arasında yürüdüler. Bu pezevenkler domuz gibi kan revan, dedi Wendell.

Bell ona bir baktı.

Şey, dedi Wendell. Ölülere küfretmemek lazım aslında.

En azından uğur getirmez öyle diyelim.

Ama bunlar Meksikalı uyuşturucu kaçakçıları.

İdiler. Artık değiller.

Tam anlamadım ne dediğinizi.

Daha önce her ne iseler şu anda sadece ölüler onu diyorum.

Bunu bir düşünmem lazım.

Şerif Bronco'nun koltuğunu öne itip arkaya baktı. Parmağını ıslatıp halıya bastırdıktan sonra ışığa tuttu. Bunun arkasında bildiğin kahverengi Meksika malı varmış.

Ama çoktan uçup gitmiş, değil mi?

Çoktan.

Wendell çömelip kapının altındaki toprağı inceledi. Burada, yerde de biraz var galiba. Belki birisi paketlerden birini kesmiştir. İçinde ne var diye bakmak için.

Belki kalitesine bakmıştır. Satmak üzere.

Satış olmamış ki. Birbirlerini vurmuşlar.

Bell başını salladı.

Belki para da yoktu.

Olabilir.

Ama sizce öyle değil.

Bell düşündü biraz. Hayır, dedi. Değil herhalde.

Burada iki çatışma olmuş.

Evet, dedi Bell. En azından.

Doğrulup koltuğu geri itti. Bu vatandaş da iki kaşının ortasından vurulmuş.

Aynen.

Cipin etrafını dolandılar. Bell işaret etti.

Şunlar makineli tüfek izi, şuradaki düz çizgiler.

Bence de. Sizce sürücü nereye kaybolmuş?

Herhalde şu ileride otların üstünde yatanlardan biridir.

Bell mendilini çıkarıp burnuna tutarak içeri uzandı ve cipin zemininden birkaç kovan toplayıp altına damgalanmış numaralara baktı.

Kaç kalibrelikmiş Şerif?

Dokuz milimetre. Birkaç tane .45 ACP.

Kovanları tekrar yere bırakıp geri çekildi ve araca dayamış olduğu tüfeğini aldı eline. Görünüşe bakılırsa birileri bunun üzerine bir çifte boşaltmış.

Sizce delikler o kadar büyük mü?

Çift sıfır değil bence. Büyük ihtimal dört numara şevrotin.

Bir taşla iki kuş.

Öyle de denebilir. Bir sokağı tarayıp temizlemek istiyorsan işe yarar.

Wendell krateri süzdü. Neyse ne, dedi. Birileri sağ çıkmış burdan.

Bence de öyle.

Nasıl olmuş da kır kurtlarına av olmamışlar sizce?

Bell başını iki yana salladı. Bilmem, dedi. Belki de Meksikalıları yemiyorlardır.

Şu ilerdekiler Meksikalı değil.

Evet, o da doğru.

Burası Vietnam'a dönmüş resmen.

Aynen Vietnam, dedi Şerif.

Ciplerin arasından ilerlediler. Bell yerden birkaç kovan daha alıp baktı ve sonra attı.

Mavi plastikten bir toplu tabanca doldurma aparatı aldı yerden. Doğrulup olay yerini gözden geçirdi. Sana bir şey söyleyeyim mi? dedi.

Söyleyin.

Son adamın bir sıyrık bile almamış olması pek akla yakın değil.

Doğrudur.

Atları alıp biraz şöyle ilerlesek ve etrafı bir kolaçan etsek ya. Bir iz filan buluruz belki.

Olabilir.

Köpeği buraya ne demeye getirmişler söyler misin?

Hiçbir fikrim yok.

Kuzeydoğuya doğru bir buçuk kilometre ilerledikten sonra kayaların arasındaki cesedi bulduklarında Bell karısının atını sakinleştirerek öylece durdu. Uzun süre durdu.

Ne düşünüyorsunuz Şerif?

Şerif başını iki yana salladı. Attan inip yana devrilmiş ölünün yanına gitti. Tüfeği omzunda yürüdü. Çömelip otları inceledi.

Bu da mı infaz edilmiş Şerif?

Hayır, bence bu eceliyle ölmüş.

Eceliyle mi?

Çalıştığı işi hesaba katarsan öyle.

Silahı yok.

Yok.

Wendell uzanıp yere tükürdü. Buraya bizden önce başkası da gelmiş.

Bana da öyle geliyor.

Sizce parayı mı taşıyordu?

Büyük ihtimal bence.

Sonuçta son adamı bulamadık, değil mi?

Bell cevap vermedi. Doğrulup araziyi gözden geçirdi.

Arapsaçı gibi bir durum, değil mi Şerif?

Gibi değil, ta kendisi.

Atlarının üstünde kraterin üst kenarına ilerlediler. Daha aşağıya, Moss'un kamyonetine baktılar.

Sizce bu çocukcağız nerede? dedi Wendell.

Bilemiyorum.

Bana kalırsa çözmeye çalışacağınız ilk şeylerden biri de bu.

Şerif başını salladı. Kesinlikle öyle, dedi.

Kente geri döndükten sonra Şerif, Wendell'ı kamyonet ve atlarla birlikte eve gönderdi.

Mutfak kapısını tıklatıp Loretta'ya teşekkür etmeyi unutma.

Ederim. Zaten anahtarları da geri vereceğim.

İl idaresi atını kullandı diye ücret ödemiyor ona.

Doğru söylüyorsunuz.

Bell telsizle Torbert'ı aradı. Seni almaya geliyorum, dedi. Bir yere ayrılma.

Lamar'ın bürosunun önünde park ettiğinde hükümet konağının önündeki polis şeridi hâlâ duruyordu. Torbert basamaklarda oturuyordu. Ayağa kalkıp arabaya yürüdü.

İyi misin? dedi Bell.

Evet efendim.

Şerif Lamar nerde?

İşe gitti.

Karayoluna doğru ilerlediler. Bell yardımcısına kraterdeki durumu anlattı. Torbert sesini çıkarmadan dinledi. Pencereden dışarı bakıyordu. Bir süre sonra konuştu: Austin'den raporu aldım. Ne diyorlar?

Pek bir şey demiyorlar.

Neyle vurulmuş?

Bilmiyorlar.

Bilmiyorlar mı?

Hayır efendim.

Nasıl bilmezler? Çıkış yarası yoktu ki.

Evet efendim. Bunu açıkça kabul ediyorlar.

Açıkça kabul mü ediyorlar?

Evet efendim.

Ne diyorlar söylesene yahu Torbert?

Diyorlar ki alnında muhtemelen yüksek kalibrelik bir merminin açtığı bir yara mevcutmuş ve söz konusu yara kafatasından içeri yaklaşık altı santimetre ilerleyip beynin ön lobuna girmiş ancak mermi bulunamamış.

Söz konusu yara ha?

Evet efendim.

Bell eyalet yoluna girdi. Parmaklarıyla direksiyonun üstünde tempo tuttu. Yardımcısına baktı.

Söylediğin şey mantığa aykırı Torbert.

Ben de onlara öyle dedim.

Ne cevap verdiler peki?

Hiçbir cevap vermediler. Raporu FedEx'le gönderiyorlar. Röntgenleri filan da. Sabaha büronuzda olacağını söylediler.

Yola sessizce devam ettiler. Bir süre sonra Torbert: Cehennemden farksız, değil mi Şerif.

Evet öyle.

Toplam kaç ölü var?

Güzel soru. Tam sayabildim mi ondan bile emin değilim. Sekiz. Şerif Yardımcısı Haskins'le birlikte dokuz.

Torbert dışarıdaki manzarayı inceledi. Yolun üstüne düşen uzun gölgeleri. Kim ki bu adamlar? dedi.

Bilmiyorum. Her zaman uğraştığımız adamlar derdim eskiden. Dedemin de uğraştığı adamlar. O zamanlar hayvan çalıyorlarmış. Şimdi uyuşturucu kaçırıyorlar. Ama artık emin değilim. Ben de seninle aynı durumdayım. Bu adamları daha önce görmedik gibi geliyor bana. Bu cins adamları. Onları ne yapacağımızı bile bilmiyorum. Hepsini öldürmeye kalksan cehennemi büyütmeleri gerekir.

Chigurh öğlene doğru Desert Aire'ye geldi ve Moss'un karavanının biraz aşağısına park edip motoru kapattı. Cipten inip çıplak topraktan yürüyerek basamakları çıktı ve alüminyum kapıyı tık-

lattı. Bekledi. Sonra tekrar tıklattı. Dönüp sırtını karavana vererek küçük kampingi inceledi. Hiçbir hareket yoktu. Bir köpek bile. Dönüp bileğini kilide dayadı ve bayıltma tabancasının kobalt-çelik pimiyle kilidin silindirini patlatarak kapıyı açtı ve içeri girip arkasından kapıyı kapadı.

Elinde şerif yardımcısının tabancasıyla durdu. Mutfağa baktı. Arkaya yürüyüp yatak odasına gitti. Yatak odasını geçip banyonun kapısını açarak ikinci yatak odasına girdi. Yerde giysiler. Dolap kapısı açık. Şifonyerin üst çekmecesini açıp kapadı. Tabancayı tekrar beline sokup gömleğini üstüne çıkardı ve yeniden mutfağa döndü.

Buzdolabını açıp karton bir süt kutusu çıkardı, açıp kokladı ve içti. Süt kutusunu elinde tutarak pencereden dışarı baktı. Tekrar içtikten sonra kutuyu buzdolabına koyup kapısını kapattı.

Oturma odasına gidip kanepeye oturdu. Masanın üstünde gayet iyi durumda 55 ekran bir televizyon vardı. Kapalı siyah ekranda kendine baktı.

Ayağa kalkıp yerden birikmiş mektupları aldı ve tekrar oturup zarfları ayıkladı. Üçünü katlayıp gömleğinin cebine koydu ve sonra kalkıp dışarı çıktı.

Cipe binip müdüriyetin önüne park etti ve içeri girdi. Buyrun, dedi kadın.

Llewelyn Moss'u arıyorum.

Kadın onu süzdü. Karavanına baktınız mı?

Evet baktım.

O zaman iştedir herhalde. Mesaj bırakmak ister misiniz?

Nerede çalışıyor?

Müşterilerimizle ilgili bilgi veremiyorum beyefendi.

Chigurh etrafındaki küçük kontrplak odaya göz gezdirdi. Kadına baktı.

Nerede çalışıyor.

Efendim?

Nerede çalışıyor dedim.

Dediğimi duymadınız mı? Bilgi veremiyoruz.

Bir yerde bir sifon çekildi. Bir kapı kapandı. Chigurh tekrar kadına baktı. Sonra dışarı çıkıp Ramcharger'a bindi ve gitti.

Kafenin önüne park edip gömlek cebinden zarfları çıkarıp açtı ve içlerindeki mektupları okudu. Telefon faturasını açıp ücretlere baktı. Del Rio ve Odessa aramaları vardı.

İçeri girip bozuk para aldıktan sonra telefon kulübesine gitti ve Del Rio numarasını çevirdi ama cevap veren olmadı. Odessa numarasını aradı ve bir kadın açtı telefonu sonra Llewelyn'i istedi. Kadın orada olmadığını söyledi.

Sanderson'da aradım ama oradan ayrılmış sanıyorum.

Bir sessizlik oldu. Sonra kadın konuştu: Nerde olduğunu bilmiyorum. Siz kimsiniz?

Chigurh telefonu kapadı ve bara gidip oturduktan sonra bir kahve söyledi. Llewelyn uğradı mı? dedi.

Araba tamircisinin önünde durduğunda iki adam sırtlarını binanın duvarına verip oturmuş vaziyette öğle yemeklerini yiyorlardı. İçeri girdi. Masada bir adam oturmuş kahve içiyor ve radyo dinliyordu. Buyrun, dedi.

Llewelyn'i aramıştım.

Gelmedi.

Kaçta gelir?

Bilmem. Telefon filan etmedi yani ben de sizin kadar habersizim. Başını hafifçe eğdi. Chigurh'a daha iyi bakmak istercesine. Ben yardımcı olabilir miyim?

Zannetmem.

Dışarıya çıkıp yağ lekeli kırık kaldırımda durdu. Binanın ucunda oturan iki adama baktı.

Llewelyn nerede biliyor musunuz?

Adamlar başlarını iki yana salladılar. Chigurh Ramcharger'a binip tekrar kent yönüne döndü.

Otobüs Del Rio'ya öğleden sonra erken bir saatte vardı. Moss eşyalarını alıp indi. Taksi durağına yürüyüp orada park etmiş olan taksinin arka kapısını açtı ve bindi. Beni bir motele götürüver, dedi.

Şoför aynadan ona baktı. Aklında bir motel var mı?

Yok. Ucuz bir yer olsun yeter.

Trail Motel diye bir yere gittiler, Moss spor çantası ve evrak çantasıyla inip şoföre parasını verdikten sonra müdüriyete girdi. Bir kadın oturmuş televizyon seyrediyordu. Ayağa kalkıp bankonun arkasına geçti.

Odanız var mı?

Oda çok. Kaç gecelik?

Bilmiyorum.

Özel bir haftalık tarifemiz var da ondan sordum. Otuz beş dolar artı bir yetmiş beş vergi. Otuz altı yetmiş beş.

Otuz altı yetmiş beş.

Evet beyefendi.

Haftalık.

Evet haftalık.

En uygun fiyatınız bu mu?

Evet efendim. Haftalık fiyatta indirim yok.

O zaman gün gün ödeyeyim.

Tabi ki.

Anahtarı alıp odaya gitti ve içeri girip kapıyı kapattıktan sonra çantaları yatağın üstüne bıraktı. Tül perdeleri kapatıp tülün arkasından bakımsız küçük avluyu seyretti. Çıt çıkmıyordu. Kapının zincirini takıp yatağın üstüne oturdu. Spor çantasının fermuarını açıp makineli tabancayı çıkardı ve yatak örtüsünün üstüne koyup yanına uzandı.

Uyandığında akşamüzeriydi. Yattığı yerde lekeli asbest tavanı seyretti. Doğrulup oturdu ve çizmeleriyle çoraplarını çıkarıp topuklarındaki bandajları inceledi. Banyoya gidip kendine aynada baktı ve gömleğini çıkarıp kolunun arkasını inceledi. Omuzdan dirseğe kadar morarmıştı. Tekrar odaya dönüp yatağın üstüne oturdu. Orada duran silaha baktı. Bir süre sonra ucuz ahşap masanın üstüne çıkıp çakısıyla havalandırma ızgarasının vidalarını sökmeye koyuldu, vidaları tek tek dudaklarının arasına sıkıştırıyordu söktükçe. Sonra ızgarayı çekip çıkararak masanın üstüne bıraktı ve parmak ucunda yükselip havalandırma kanalının içine baktı.

Pencereye gidip jaluzinin ipini kesti ve bir ucunu evrak çantasına bağladı. Sonra çantayı açıp bin dolar saydı. Parayı katlayıp cebine soktuktan sonra çantayı kapatıp kilitledi ve kayışlarını bağladı.

Dolaptan elbise askısı çubuğunu çıkarıp tel askıları yere kaydırdı. Tekrar masanın üstüne çıktı ve çantayı havalandırma kanalı-

nın içine sokup itebildiği kadar itti. Çanta içeriye ancak sığıyordu. Çubuğu alıp ipin ucuna ulaşabileceği en uzak mesafeye kadar itti. Tozlu ızgarayı tekrar yerine takıp vidaladıktan sonra masadan inip banyoya girdi ve duş aldı. Çıktığında donuyla yatağın üstüne uzanıp şönil yatak örtüsünü çekerek kendini ve yanındaki makineli tabancayı örttü. Emniyet mandalını itip açtı. Sonra uykuya daldı.

Uyandığında hava kararmıştı. Bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıtıp oturduğu yerde etrafı dinledi. Ayağa kalkıp pencereye giderek perdeyi biraz açtı ve dışarı baktı. Koyu gölgeler. Sessizlik. Hiçbir şey yoktu.

Giyinip silahı emniyeti açık şekilde şiltenin altına soktu. Baza eteğini düzeltip yatağın üstüne oturdu ve telefonu açıp taksi çağırdı.

Köprüyü geçip Ciudad Acuña'ya gitmek için şoföre fazladan on dolar ödemesi gerekti. Sokaklarda yürüyüp vitrinlere baktı. Ilık ve yumuşak bir akşamdı, küçük gezide mor karatavuklar ağaçlara tüneyip birbirlerine sesleniyorlardı. Bir çizme dükkânına girip

egzotik mallara baktı –timsah, devekuşu ve fil derileri– ama çizmelerin kalitesi kendi kullandığı Larry Mahan çizmelerle kıyaslanamazdı. Bir eczaneye girip bir kutu sargı bezi aldı ve parkta oturup ayaklarındaki yaraları sardı. Çorapları kanlanmıştı. Köşede bir taksi şoförü kadın ister mi diye sordu ve Moss elini kaldırıp yüzüğünü göstererek yürümeye devam etti.

Beyaz masa örtülü ve garsonları beyaz ceketli bir restoranda yemek yedi. Bir kadeh kırmızı şarap ve *porterhouse steak* söyledi. Erken bir saatti ve restoranda ondan başka kimse yoktu. Şarabını yudumladı ve eti geldiğinde kesip ağır ağır çiğneyerek hayatını düşündü.

Motele saat onu biraz geçiyorken döndü ve taksinin motoru çalışırken ücreti ödemek üzere para saydı. Paraları öne uzatıp inmeye hazırlandı ama inmedi. Eli kapının kulpunda oturmaya devam etti. Beni yan tarafa götür, dedi.

Şoför vites geçirdi. Hangi oda? dedi.

Sen beni yan taraftan dolaştırıver. Birine bakıyorum.

Odasının yanından yavaşça geçtiler. Perdeler aralıktı ve aralık bırakmadığından emin sayılırdı oysa. Anlaması zordu. O kadar da zor değildi. Taksi odanın önünden ağır ağır geçti. Park yerinde daha önce orada olmayan bir araba yoktu. Devam et, dedi.

Şoför aynadan ona baktı.

Devam et, dedi Moss. Durma.

Birader, bir belaya falan bulaşmak istemiyorum.

Sen devam et.

En iyisi seni burada indireyim de hiç tartışmayalım.

Beni başka bir motele götür.

Gel vazgeç şu sevdadan.

Moss eğilip bir yüz dolar uzattı öne. Sen belaya bulaştın bile, dedi. Ben seni kurtarmaya çalışıyorum. Bir motele götür beni.

Adam parayı alıp gömlek cebine tıktı ve park yerinden sokağa çıktı.

Geceyi karayolunun üzerindeki Ramada Inn'de geçirdi ve sabah aşağı inip yemek salonunda kahvaltı edip gazete okudu. Sonra öylece oturdu orada.

Oda temizlenirken orada olmazlardı.

Odalar on birde teslim ediliyordu.

Parayı bulup gitmiş olabilirlerdi.

Yahut muhtemelen onu arayan en az iki ayrı kişi vardı ve bu hangisiyse öteki değildi ve öteki de pes etmeyecekti.

Oradan kalktığında muhtemelen birini öldürmek zorunda kalacağını biliyordu. Sadece kim olacağını bilmiyordu.

Taksi tutup kente gitti ve av malzemesi satan bir dükkâna girip on iki numara bir Winchester pompalı tüfek ile bir kutu da çift sıfır şevrotin aldı. Fişek kutusunun ateş gücü neredeyse bir Claymore mayınına denkti. Tüfeği sardırıp kolunun altına sıkıştırarak dükkândan çıktı ve Pecan sokağından yukarıya yürüyüp bir
 nalbura girdi. Oradan bir demir testeresi ile bir yassı eğe ve çeşitli malzemeler aldı. Bir pense ile bir de yan keski. Bir tornavida. El feneri. Bir rulo bant.

Aldığı malzemelerle kaldırımda durdu. Sonra dönüp tekrar sokak aşağı yürüdü.

Tekrar av mağazasına girip aynı tezgâhtara alüminyum çadır çubuğu sordu. Çadırın türünün önemli olmadığını ve sadece çubuklara ihtiyacı olduğunu açıklamaya çalıştı.

Tezgâhtar onu süzdü. Ne tür çadır olursa olsun, dedi, çubuklar için özel sipariş vermemiz gerekir. Markasını ve model numarasını vermeniz lazım.

Çadır satıyorsunuz, değil mi?

Üç değişik modelimiz var

En çok çubuk hangisinde var?

Üç metrelik üçgen çadırda herhalde, içinde ayakta durabileceğiniz kadar yüksektir. Yani bazı insanlar ayakta durabilir. En yüksek noktası 1.80'dir.

Ondan bir tane verin.

Baş üstüne.

Tezgâhtar çadırı depodan getirip tezgâhın üstüne koydu. Turuncu naylon bir kılıf içindeydi. Moss tüfekle alışveriş torbasını tezgâhın üstüne bırakıp kılıfın iplerini çözmesinin ardından çadırla birlikte çubuk ve ipleri çekip çıkardı.

Hepsi içindedir, dedi tezgâhtar.

Borcum ne kadar?

Yüz yetmiş dokuz artı vergi.

Yüz dolarlık iki banknotu tezgâhın üstüne koydu. Çubuklar ayrı bir torbanın içindeydi ve onu çekip diğer eşyalarının arasına koydu. Tezgâhtar para üstüyle makbuzu verdikten sonra Moss tüfekle alışveriş torbasını ve çadır çubuklarını toparlayıp teşekkür ederek dönüp çıktı. Çadır ne olacak? diye seslendi tezgâhtar arkasından.

Odaya geldiğinde tüfeğin ambalajını açıp açık bir çekmeceye sıkıştırdı ve tutup namlusunu tam şarjörün önünden kesti. Eğeyle düzleştirip törpüledi ve namlunun ağzını nemli bir elbeziyle silip kenara koydu. Sonra kundağı testereyle tabanca kabzası boyunda kesti ve yatağın üstüne oturup eğeyle törpüledi. Tüfek istediği şekli aldığında el kundağını geriye doğru kaydırdıktan sonra tekrar öne kaydırdı ve başparmağıyla horozu indirip yan çevirerek baktı. Gayet iyi görünüyordu. Tekrar düz çevirip fişek kutusunu açtı ve ağır yağlı fişekleri tek tek şarjöre yerleştirdi. Sürgüyü yukarı kaldırıp bir fişeği yatağa geçirmesinin ardından horozu indirdi ve sonra şarjöre bir fişek daha koyup silahı kucağına yatırdı. Uzunluğu altmış santim yoktu.

Trail Motel'i arayıp kadına odasını tutmasını söyledi. Sonra tüfekle fişekleri ve aletleri şiltenin altına sokup tekrar çıktı.

Wal-Mart'a gidip birkaç giysi ve onları koyabileceği fermuarlı küçük bir naylon çanta aldı. Bir kot ile iki gömlek ve birkaç çift çorap. Öğleden sonra ise kestiği namlu ve kundak parçalarını çantaya

koyup yanına alarak göl kenarında uzun bir yürüyüşe çıktı. Namluyu gölde atabildiği kadar uzağa fırlattı ve kundağı da bir şist tabakasının altına gömdü. Çöl çalılıkları arasında uzaklaşan geyikler vardı. Çıkardıkları homurtuları duyduktan sonra yüz metre ötede bir tepeye çıktıklarında gördü onları, durmuş arkaya, ona bakıyorlardı. Su kenarında çakılların üstüne oturup boş çantayı katlayarak kucağına koydu ve güneşin batışını seyretti. Arazinin mavileşmesini ve soğumasını seyretti. Gölün üstünden bir balıkkartalı uçtu. Sonra her yer karanlığa gömüldü.

IV

Yirmi beş yaşındayken bu ilin şerifiydim. İnanılır gibi değil. Babam kanun adamı değildi. Jack büyükbabamdı. İkimiz aynı zamanda şeriftik, o Plano'da bense burda. Bana kalırsa gurur duyuyordu bundan. En azından ben duyuyordum. Savaştan yeni dönmüştüm. Madalyalar falan almıştım ve bu tabii insanların kulağına gitti. Bayâ sıkı seçim kampanyası yaptım. Mecburdun yapmaya. Kimseye haksızlık etmemeye çalıştım. Jack birilerine bok atarsan boka batarsın derdi fakat mizacına aykırıydı bence bu. İnsanları kötülemek. Ben de onu örnek aldım her zaman. Karımla ben otuz bir yıldır evliyiz. Çocuğumuz yok. Bir kızımızı kaybettik ama bu konuyu hiç konuşmam. İki dönem şeriflik yaptıktan sonra Denton Teksas'a taşındık. Şeriflik en iyi ve eski şeriflik de en kötü mesleklerden biridir derdi Jack. Belki birçok şey böyledir. Yıllar yılı gurbette kaldık. Değişik işlerde çalıştım. Bir ara demiryolunda kontrolördüm. O sıralar karım buraya dönmek istemiyordu pek. Benim aday olmamı. Ama benim istediğimi görünce razı oldu ve geldik. O benden daha iyi bir insandır, bunu herkesin önünde itiraf ederim. Gerçi benden iyidir demek pek matah bir şey değil. Tanıdığım herkesten iyidir. İşte o kadar.

İnsanlar ne istediklerini bildiklerini zannederler ama genellikle bilmezler. Bazen şansları varsa tesadüfen elde ederler istediklerini. Ben

Cormac McCarthy

hep şanslıydım. Hayatım boyunca. Yoksa şimdi burda olmazdım. Onca sıkıntıdan sonra. Ama onu Kerr's Mercantile'dan çıkıp sokağın karşı tarafına geçerken gördüğüm, yanımdan geçerken şapkamı çıkarıp selam verdiğim ve onun da belli belirsiz gülümsediği gün en şanslı günümdü.

İnsanlar hak etmedikleri halde başlarına gelen kötü şeylerden şikâyet ederler ama iyi şeyleri dile getirmezler pek. Onları hak etmek için ne yaptıklarını söylemezler. Ben yüce Tanrı'nın beni bu kadar kayırması için pek bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Ama o kayırdı.

Bell salı sabahı kafeye girdiğinde gün yeni ağarmıştı. Gazetesini alıp köşedeki masasına gitti. Büyük masada oturan adamlar yanlarından geçerken başlarıyla selamlayıp merhaba Şerif dediler. Garson kız kahvesini getirdi ve mutfağa dönüp yumurta siparişini iletti. Şerif oturduğu yerde kaşığıyla kahvesini karıştırıyor olmasına rağmen kahvesini sade içtiğinden içinde karıştıracak bir şey yoktu. Haskins'in resmi Austin gazetesinin ilk sayfasındaydı. Bell başını iki yana sallayarak okudu. Karısı yirmi yaşındaydı. Onun için ne yapılabilirdi? Hiçbir bok yapılamazdı. Lamar yirmi küsur yıldır tek adamını kaybetmemişti. O bunu hatırlayacaktı. Bununla hatırlanacaktı.

Garson yumurtasını getirince gazeteyi katlayıp kenara koydu. Wendell'ı da yanına alıp Desert Aire'ye gittiler ve Wendell tıklatırken kapının önünde durdular.

Kilide bak, dedi Bell.

Wendell tabancasını çekip kapıyı açtı. Şerifle yardımcısı, diye seslendi.

Burda kimse yok.

Dikkatli olmamak için mazeret değil.

Doğru. Mazeret değil.

İçeri girip durdular. Wendell silahını kılıfına takmaya yeltendi ama Bell mâni oldu. Biz gene de dikkatli olalım, dedi.

Baş üstüne efendim.

Yürüyüp halının üstünden küçük bir pirinç külçeyi aldı ve havaya kaldırdı.

O ne? dedi Wendell.

Kilidin silindiri.

Bell elini kontrplak bölmenin üstünde gezdirdi. Buraya çarpmış, dedi. Külçeyi elinde tarttı ve kapıya baktı. Bunu tartıp uzaklığı ve yüksekliği ölçerek hızı hesaplayabilirsin.

Herhalde.

Bayâ hızlı.

Evet efendim. Bayâ hızlı.

Odaları dolaştılar. Ne diyorsunuz Şerif?

Bence bunlar tası tarağı toplayıp gitmiş.

80 Bence de öyle.

Hem de alelacele.

Aynen.

Mutfağa gidip buzdolabını açıp içine baktı ve kapattı. Buzluğa baktı.

Ne zaman gelmiş peki Şerif?

Kim bilir. Belki bizden birkaç dakika önce.

Sizce bu çocuk peşinde ne biçim herifler olduğunun farkında mı?

Bilmem. Farkındadır herhalde. Benim gördüklerimi o da gördü ve ben etkilendim.

Başları büyük belada, değil mi?

Aynen öyle.

Bell tekrar oturma odasına gitti. Kanepeye oturdu. Wendell kapının eşiğinde durdu. Tabanca hâlâ elindeydi. Ne düşünüyorsunuz? dedi.

Bell başını kaldırmadan iki yana salladı.

Çarşamba günü Teksas eyaletinin yarısı Sanderson'a doğru yola koyulmuştu. Bell kafedeki masasında oturmuş haberleri okuyordu. Gazeteyi indirip başını kaldırdı. Karşısında otuz yaşlarında ve daha önce hiç görmediği bir adam duruyordu. Kendini *San Antonio Light* gazetesinin muhabiri olarak tanıttı. Ne oluyor Şerif? dedi.

Görünüşe bakılırsa av kazası.

Av kazası mı?

Aynen öyle.

Nasıl av kazası olur? Şaka yapıyorsunuz.

Sana bir şey soracağım.

Sorun.

Geçen yıl Terrell İl Mahkemesi'nde on dokuz ceza davası açıldı. Sence bunların kaçı uyuşturucuyla alakalı değildi?

Bilmem.

İkisi. Bu arada Delaware büyüklüğünde bir ilden sorumluyum ve ahali benden yardım bekliyor. Ne diyorsun buna?

Bilmiyorum.

Ben de bilmiyorum. Şimdi izin ver de kahvaltımı edeyim. Yoğun bir gün bekliyor beni.

Torbert'la birlikte Torbert'ın dört çekişli cipiyle yola çıktılar. Her şey bıraktıkları gibiydi. Moss'un kamyonetinden biraz uzağa park edip beklediler. On oldu, dedi Torbert.

Ne?

On kişi. Ölüler. Wyrick'i unuttuk. Onu da sayarsak on kişi.

Bell başını salladı. Bildiğimiz kadarıyla, dedi.

Evet efendim. Bildiğimiz kadarıyla.

Helikopter gelip havada döndü ve bir toz bulutu içinde *bajada*'ya indi. Helikopterden inen olmadı. Tozun yatışmasını bekliyorlardı. Bell'le Torbert pervanenin yavaşlamasını seyrettiler.

Uyuşturucu İle Mücadele Teşkilatı müfettişinin adı Mclntyre'dı. Bell onu biraz tanıyor ve yalnızca selam verecek kadar hoşlanıyor-

du. Elinde bir bloknotla helikopterden indi ve onlara doğru yürüdü. Ayağında çizme, başında şapka, üstünde bir Carhartt kanvas ceket vardı ve ağzını açıncaya kadar falsosu yoktu.

Merhaba Şerif Bell, dedi.

Merhaba Müfettiş Mclntyre.

Nedir bu araç?

'72 model Ford kamyonet.

Mclntyre durduğu yerden *bajada*'nın aşağısına doğru baktı. Bloknotu bacağına vurdu. Bell'e baktı. Bunu duyduğuma sevindim, dedi. Beyaz.

Beyaz gibi görünüyor. Evet.

Lastiğe ihtiyacı var.

Kamyonete yürüyüp etrafını dolaştı. Bloknotuna bir şeyler yazdı. Kamyonetin içine baktı. Koltuğu öne eğip arkaya baktı.

Lastikleri kim kesti?

Bell elleri arka cebinde duruyordu. Uzanıp yere tükürdü. Şerif yardımcısı Hays rakip bir grup tarafından kesildiği kanısında.

Rakip bir grup.

Evet efendim.

Bu araçların hepsinin tarandığını sanıyordum.

Taranmışlar.

Ama bu taranmamış.

Bu taranmamış.

Mclntyre helikoptere ve sonra *bajada*'dan aşağıdaki diğer araçlara baktı. Beni aşağıya götürür müsünüz?

Elbette.

Torbert'ın cipine yürüdüler. Müfettiş Bell'e baktı ve bloknotu bacağına vurdu. İşleri kolaylaştırmaya niyetin yok, değil mi?

Aman Mclntyre, dalga geçiyorum.

Bajada'da dolaşıp taranmış ciplere baktılar. Mclntyre burnuna bir mendil tutmuştu. Cesetler giysilerinin içinde şişmişti. Hayatta gördüğüm en feci manzara, dedi.

Durup bloknotuna bir şeyler yazdı. Mesafeleri adımla ölçtü ve genel manzarayı kabataslak çizip plaka numaralarını aldı.

Hiç silah yok muydu burada? dedi.

Olması gerektiği kadar yoktu. Delil olarak topladığımız iki silah var sadece.

Sence ne kadar olmuş bunlar öleli?

Dört ya da beş gün.

Birileri kaçmış olmalı.

Bell başını salladı. Buradan yaklaşık bir buçuk kilometre uzakta bir ceset daha var.

Bronco'nun arkasına eroin saçılmış.

Evet.

Meksika malı siyah zift.

Torbert'a baktı Bell. Torbert öne eğilip yere tükürdü.

Eroin kayıpsa ve para da kayıpsa tahminimce birileri de kayıptır.

Mantıklı bir tahmin.

Mclntyre yazmaya devam etti. Merak etme, dedi. Senin almadığını biliyorum.

Merak etmiyorum.

Mclntyre şapkasını düzeltip ciplere baktı. Korucular geliyor mu?

Geliyorlar. En azından bir kişi geliyor. Kamu Güvenliği Bakanlığı uyuşturucu dairesinden.

.380, .45, dokuz milimetre Parabellum, on iki numara ve .38 Special buldum. Siz başka bir şey buldunuz mu?

Sanıyorum o kadar.

Mclntyre başını salladı. Mal bekleyen adamlar artık gelmeyeceğini anlamışlardır herhalde. Sınır Muhafızlarından haber var mı?

Bildiğim kadarıyla hepsi geliyor. Burası ana baba günü olacak. '65'teki selden daha çok ilgi toplayabilir.

Evet.

Bu cesetleri burdan kaldırmamız lazım.

McIntyre bloknotu bacağına vurdu. Bence de iyi olur, dedi.

Dokuz milimetre Parabellum, dedi Torbert.

Bell başını salladı. Tutanağına eklemen lazım onu.

Chigurh, Del Rio'nun hemen batısında Devil Irmağı Köprüsü açıklığındayken aktarıcıdan gelen sinyali aldı. Saat gece yarısına yakındı ve yolda hiç araç yoktu. Yan koltuğa uzanıp düğmeyi ağır ağır ileri geri çevirerek dinledi.

Farlar ileride alüminyum köprü parmaklığına tünemiş iri bir kuşu aydınlattı ve Chigurh camı açmak için düğmeye bastı. Gölden serin bir hava girdi içeriye. Aktarıcının yanından tabancayı alıp horozunu kaldırdıktan sonra pencereden çıkarıp doğrulttu ve

namluyu aynaya dayadı. Tabancaya takılı susturucu namlunun ucuna lehimlenmişti. Susturucu bir saç spreyi kutusuna yerleştirilmiş pirinç LPG beklerinden oluşuyordu ve içine çatı izolasyonunda kullanılan camyününden doldurulmuş ve mat siyaha boyanmıştı. Kuş tam büzülüp kanatlarını açarken ateş etti.

Kuş farların ışığında akkor gibi bembeyaz aydınlandı, dönüp havalanarak karanlığa karıştı. Mermi parmaklığa isabet edip sekmişti ve parmaklık boşlukta uğuldayıp sonra da durdu. Chigurh tabancayı koltuğa bırakıp pencereyi kapattı.

Moss şoföre parasını verip motel müdüriyetinin önündeki ışığa çıktıktan sonra çantasını omzuna asıp taksinin kapısını kapadı ve dönüp içeri girdi. Kadın bankonun arkasına geçmişti bile. Çantayı yere bırakıp bankoya yaslandı. Kadın biraz telaşlı görünüyordu. Merhaba, dedi. Bir süre daha kalmayı düşünüyor musunuz?

Başka bir oda istiyorum.

Odanızı değiştirmek mi istiyorsunuz yoksa ayrıca bir oda daha mı istiyorsunuz?

Eskisine ilaveten bir oda daha istiyorum.

Tamam.

Motelin planı var mı?

Kadın bankonun altına baktı. Plan gibi bir şey vardı. Bir dakika. Şu galiba.

Bankonun üstüne eski bir broşür koydu. Motelin önünde park etmiş ellilerden bir araba vardı fotoğrafta. Moss broşürün katlarını açıp düzleştirdi ve inceledi.

Yüz kırk iki olabilir mi?

İsterseniz sizinkinin yanındaki oda da olabilir. Yüz yirmi boş.

İyi. Yüz kırk iki de boş mu?

Kadın arkasındaki panoya uzanıp anahtarı aldı. İki gecelik borcunuz oluyor, dedi.

Parayı ödeyip çantayı aldı ve dışarı çıkıp motelin arka tarafındaki yoldan yürüdü. Kadın bankonun üstünden eğilip arkasından baktı.

Odaya vardığında yatağın üstüne oturup planı yaydı. Kalkıp banyoya girdi ve küvetin içinde durup kulağını duvara dayadı. Bir yerlerde televizyon açıktı. Dönüp yatağa oturmasının ardından çantanın fermuarını açıp tüfeği çıkardı ve bir kenara koyduktan sonra çantayı yatağın üstüne boşalttı.

Tornavidayı alıp masanın önündeki iskemleyi çekti ve üstüne çıkıp havalandırma ızgarasının vidalarını söktükten sonra iskemleden inip ızgarayı tozlu kısmı yukarıya bakacak şekilde ucuz şönil yatak örtüsünün üstüne koydu. Sonra tekrar iskemleye çıkıp havalandırma kanalına kulağını dayadı. Dinledi. Aşağı inip el fenerini aldı ve tekrar çıktı.

Aşağı yukarı üç metre ötede kanalda bir kesişme noktası vardı ve çantanın ucunu görebiliyordu. Işığı kapatıp dinledi. Gözlerini kapatıp dinlemeyi denedi.

Aşağı inip tüfeği aldıktan sonra kapıya gidip elektrik düğmesine basarak ışığı söndürdü ve karanlıkta durup perdenin arkasından avluya baktı. Sonra geri dönüp tüfeği yatağın üstüne koydu ve el fenerini yaktı.

Küçük naylon çantayı açıp çubukları dışarı kaydırdı. Birer metre uzunluğunda hafif alüminyum borulardı. Üçünü birleştirip ayrılmasınlar diye ek yerlerini kanal bandıyla yapıştırdı. Dolaba gidip üç tel askı aldı ve yatağın üstüne oturup çengellerini yan keskiyle kesip bantla yapıştırarak tek bir çengel haline getirdi. Sonra bunları çubuğun ucuna yapıştırdı ve ayağa kalkıp çubuğu havalandırma kanalının içine soktu.

El fenerini söndürüp yatağın üstüne attı ve tekrar pencereye gidip dışarı baktı. Karayolundan geçen bir kamyonun uğultusu. Geçinceye kadar bekledi. Avludan geçmekte olan bir kedi durdu. Sonra tekrar yoluna devam etti.

Elinde fenerle iskemlenin üstüne çıktı. Feneri yakıp ışığı azaltmak için ağzını kanal duvarının galvanize metaline iyice yaklaştırmasının akabinde çengeli çantanın arkasına uzattı ve döndürüp geri çekti. Çengel önce çantaya takıldı ardından da hafifçe çevirdi ve sonra da kurtuldu. Birkaç denemeden sonra çengeli kayışlardan birine takabildi ve tozların arasından olta çeker gibi usulca kanaldan yukarıya çekerek çubuğun yardımı olmadan uzanabileceği mesafeye geldiğinde kolunu uzatıp aldı.

Aşağı inip yatağın üstüne oturduktan sonra çantanın üstündeki tozları silip kilidi ve kayışları çözmesinin arından çantayı açıp banknot destelerine baktı. Destelerin birini alıp parmağını kenarında gezdirerek taradı. Sonra yerine koyup kayışa bağladığı ipi çözdü ve feneri söndürüp oturduğu yerde etrafı dinledi. Ayağa kalkıp uzandı ve çubukları kanalın içine ittikten sonra ızgarayı yerine takıp aletlerini topladı. Anahtarı masanın üzerine bırakıp tüfekle aletleri çantanın içine koydu, onu ve evrak çantasını alıp her şeyi olduğu gibi bırakarak kapıdan çıktı.

Chigurh penceresi açık halde ve aktarıcı kucağında, motelin odalarının önünden ağır ağır geçti. Park yerinin sonuna vardığında dönüp geri geldi. Yavaşlayıp durdu ve Ramcharger'ı geri vitese taktıktan sonra asfaltın üstünde biraz geri gidip tekrar durdu. Nihayet müdüriyetin önüne gelip park etti ve içeri girdi.

Müdüriyetin duvarındaki saat on iki kırk ikiyi gösteriyordu. Televizyon açıktı ve kadın uykudan yeni uyanmış gibi görünüyordu. Buyrun, dedi. Nasıl yardımcı olabilirim?

Anahtar gömlek cebinde müdüriyetten çıkıp Ramcharger'a bindi ve binanın yan tarafına giderek park ettikten sonra inip içinde aktarıcıyla silahlar olan çantasıyla odaya yürüdü. Odaya girdiğinde çantayı yatağın üstüne bırakıp çizmelerini çıkarmasının ardından elinde aktarıcı, batarya ve cipten aldığı tüfekle dışarı çıktı. Tüfek on iki numara plastik askeri kundaklı ve parkerize bir Remington otomatikti. Otuz santim uzunluğunda ve bira kutusu genişliğinde fabrikasyon bir susturucusu vardı. Veranda boyunca sinyale kulak vererek yalınayak odaların önünden yürüdü.

Odasına geri dönüp açık kapının eşiğinde ve park yerini aydınlatan lambanın ölgün beyaz ışığında durdu. Banyoya girip ışığı açtı. Odayı iyice inceleyip her şeyin yerini ezberledi. Elektrik düğmelerinin uzaklığını ölçtü. Sonra odanın ortasında durup tekrar gözden geçirdi. Oturup çizmelerini ayağına geçirdikten sonra hava tüpünü alıp omzuna asarak plastik hortuma bağlı bayıltma tabancasını eline aldı ve dışarı çıkıp odanın önüne geldi.

Kapıda durup dinledi. Sonra hava tabancasıyla kilidin silindirini patlattı ve kapıyı tekmeleyip açtı.

İri cepli yeşil gömleğiyle bir Meksikalı yatağın üstünde doğrulup oturmuş yanındaki küçük makineliye uzanıyordu. Chigurh üç kez üst üste o kadar hızlı ateş etti ki sesi tek bir uzun atış gibi çıktı ve adamın bedeninin üst kısmı parçalanarak yatak başlığına

ve arkasındaki duvara yapıştı. Tüfek tuhaf ve boğuk bir egzoz sesi çıkarıyordu. Sanki biri namlunun içine öksürüyormuş gibi. Işığı yakıp geri çekildi ve cephe duvarına sırtını dayayıp durdu. Tekrar hızla içeri baktı. Banyonun kapısı daha önce kapalıydı. Şimdi açıktı. Odanın içine bir adım atıp açık duran kapıya iki el ve duvara da bir el ateş ettikten sonra tekrar geri çekildi. Binanın sonuna doğru bir ışık yanmıştı. Chigurh bekledi. Sonra tekrar içeri baktı. Kapı parçalanmıştı ve menteşelerden kontrplak parçaları sarkıyordu. Banyonun pembe yer karolarının üstüne kan sızmaya başlamıştı.

Eşikte durup banyonun duvarına iki el daha ateş ettikten sonra tüfeği belinin hizasında doğrultarak içeri girdi. Adam elinde bir AK-47'yle küvetin üstüne devrilmişti. Göğsünden ve boynundan vurulmuştu ve çok kan kaybediyordu. *No me mate** diye hırıldadı. *No me mate.* Chigurh küvetten kopacak fayans parçalarına hedef olmamak için geri çekilip yüzüne ateş etti.

Dışarı çıkıp kaldırımda durdu. Kimse yoktu. Tekrar içeri girip odayı aradı. Dolabın içine ve yatağın altına baktı, bütün çekmeceleri çekip yere boşalttı. Banyoya baktı. Moss'un H&K makineli tabancası lavaboda duruyordu. Orada bıraktı. Çizmelerinin altındaki kanı temizlemek için ayaklarını halıya sürttü ve durup odaya göz gezdirdi. Sonra gözü havalandırma kanalına takıldı.

Yatağın yanındaki lambayı alıp kordonunu çekerek kurtardıktan sonra şifonyerin üstüne çıkarak lambanın metal kaidesiyle ızgarayı kanırtıp çekti açtı ve içeri baktı. Tozdaki sürüklenme izlerini görebiliyordu. Aşağı inip orada durdu. Gömleğine duvardan kan ve pislik bulaşmıştı. Gömleği çıkarıp banyoya döndü ve yıkanıp havlulardan biriyle kurulandı. Sonra havluyu ıslatıp çizmelerini sildi ve havluyu katlayıp kotunu sildi. Tüfeği alıp belden yukarısı çıplak halde odaya döndü. Gömleğini buruşturup eline

* (İsp.) Öldürme beni. —*n*

almıştı. Ayaklarını tekrar halıya sürttü ve odaya son bir kez göz gezdirip çıktı.

Bell büroya girdiğinde masasında oturan Torbert başını kaldırıp baktıktan sonra ayağa kalkarak yanına geldi ve önüne bir kâğıt bıraktı.

Rapor mu? dedi.

Evet efendim.

Bell arkasına yaslanarak ve işaretparmağıyla altdudağına hafif hafif vurarak okudu. Bir süre sonra raporu masaya bıraktı. Torbert'a bakmadı. Ben bu işin nasıl olduğunu anladım, dedi.

Söylesenize.

Hiç mezbahaya gittin mi?

Evet efendim. Gittim galiba.

Gitmiş olsan emin olurdun.

Galiba çocukken gitmiştim.

Mezbahaya çocuk götürmek de tuhaf.

Galiba kendi başıma gitmiştim. Gizlice.

Sığırları nasıl öldürüyorlardı?

Konveyörün üstüne ata biner gibi oturmuş bir balyozcu vardı ve sığırları teker teker geçiriyorlardı. O da her birinin kafasına tokmakla vuruyordu. Bütün gün bu işi yapıyordu.

Doğrudur. Artık öyle yapmıyorlar. Çelik bir mil fırlatan bir havalı silah kullanıyorlar. Şu mesafeye filan fırlatıyor. Sığırın iki gözünün arasına dayayıp tetiği çekiyorlar ve çöküyor. Saniyesinde.

Bell'in masasının köşesinde duruyordu Torbert. Şerif sözüne devam etsin diye biraz bekledi ama Şerif devam etmedi. Torbert olduğu yerde duruyordu. Sonra başını çevirdi. Keşke hiç anlatmasaydınız, dedi.

Biliyorum, dedi Bell. Ne diyeceğini sen söylemeden tahmin etmiştim.

Moss sabaha karşı ikiye çeyrek kala Eagle Pass'e vardı. Yolun büyük kısmında taksinin arkasında uyumuştu ve yavaşlayıp karayolundan çıkarak Ana Cadde'ye girdiklerinde uyandı ancak. Pencerenin üst kısmında sokak lambalarının solgun beyaz kürelerini seyretti. Sonra doğruldu.

Irmağın karşısına mı? diye sordu şoför.

Hayır. Kent merkezine götür beni.

Kent merkezindeyiz zaten.

Moss dirseklerini koltuğun arkasına dayayıp öne eğildi.

Şu ne?

Maverick hükümet konağı.

Hayır. Şu tabelanın olduğu yer.

Eagle Oteli orası.

90 Oraya bırakıver beni.

Şoföre anlaştıkları gibi elli dolar ödedikten sonra çantalarını kaldırımdan aldı ve girişteki basamakları çıkıp içeri girdi. Görevli sanki onu beklermiş gibi bankonun arkasında duruyordu.

Parayı ödeyip anahtarı cebine soktu ve merdivenleri çıkıp eski otelin koridorunda yürüdü. Çıt çıkmıyordu. Kapıların üstündeki camların hiçbirinde ışık yoktu. Odayı bulup anahtarla açarak içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Penceredeki dantel perdelerden içeri sokak lambalarının ışığı giriyordu. Çantaları yatağın üstüne bırakıp tekrar kapıya gitti ve tavan lambasını yaktı. Eski model bastırmalı elektrik düğmeleri. Yüzyıl başından kalma meşe mobilyalar. Kahverengi duvarlar. Aynı şönil yatak örtüsü.

Yatağın üstüne oturup durumu gözden geçirdi. Ayağa kalkarak pencereden park yerine baktıktan sonra banyoya gidip bir bardak su aldı ve geri dönüp tekrar yatağın üstüne oturdu. Bir yudum su içip bardağı üstü cam kaplı başucu sehpasına bıraktı. Hiçbir yolu yok, dedi.

Evrak çantasının pirinç kilidini ve kayışlarını açarak banknot destelerini tek tek çıkarıp yatağın üstüne yığdı. Çanta boşaldığında altında gizli bölme var mı diye bakıp arkasını ve yanlarını da kontrol ettikten sonra kenara koydu ve destelerin her birini parmağıyla tarayarak tekrar çantaya yerleştirmeye koyuldu. Aşağı yukarı üçte birini yerleştirmişken vericiyi buldu.

Destenin iç kısmındaki dolarların ortası kesilip çıkarılmıştı ve açılan yuvaya yerleştirilmiş aktarıcı cihazı aşağı yukarı bir Zippo çakmak boyundaydı. Destenin bandını çekip çıkararak vericiyi eline alıp tarttı. Sonra çekmeceye koyup ayağa kalkarak kesik dolarları ve banka bandını alıp banyoya gitti ve tuvalete atıp sifonu çekti ve döndü. Desteden geriye kalan yüzlükleri katlayıp cebine koyduktan sonra banknotların geri kalanını tekrar çantaya istif edip çantayı iskemlenin üstüne koydu ve oturduğu yerde seyretti. Aklından çok şey geçti ama en çok yer edeni bir noktada şansına güvenmekten vazgeçmek zorunda kalacağıydı.

Çantadan tüfeği çıkarıp yatağın üstüne koydu ve başucu lambasını yaktı. Kapıya gidip tavan lambasını söndürdükten sonra geri dönüp yatağa uzandı ve gözlerini tavana dikti. Neler olacağını biliyordu. Sadece ne zaman olacağını bilmiyordu. Ayağa kalkıp banyoya girdi ve lavabonun üstündeki lambanın kordonunu çekip yaktıktan sonra aynada kendine baktı. Cam havlu rafından bir elbezi aldı ve sıcak suyu açarak bezi ıslatıp sıktı yüzünü ve ensesini silip işedikten sonra ışığı söndürüp tekrar odaya döndü ve yatağın üstüne oturdu. Muhtemelen hayatında bir daha hiç güvenli bir durumda olmayacağını daha önce de düşünmüştü ve acaba insan buna alışır mı diye düşündü. Alışsa ne olacaktı?

Çantayı boşaltıp tüfeği içine koymasının akabinde fermuarını kapattı ve evrak çantasıyla birlikte yanına alarak aşağıya yani resepsiyona indi. İlk geldiğinde orada olan Meksikalı yoktu, onun yerinde zayıf ve kır saçlı başka bir görevli vardı. İnce beyaz gömlek ve siyah papyon. Sigara içip Ring dergisi okuyordu ve Moss'a

doğru duman kaçmasın diye gözlerini kısarak hevessiz bir edayla baktı. Buyrun, dedi.

Vardiyan yeni mi başladı?

Evet efendim. Sabah ona kadar burdayım.

Moss bankonun üstüne yüz dolarlık bir banknot bıraktı. Adam dergiyi indirdi.

Kanuna aykırı bir şey yapmanı istemeyeceğim, dedi Moss.

Kulağım sizde anlatın bakalım, dedi görevli.

Biri benim peşimde. Senden tek istediğim otele yeni biri gelirse bana haber vermen. Yeni biri derken herhangi bir adam demek istiyorum. Anlaştık mı?

Gece görevlisi sigarayı ağzından çıkarıp küçük cam bir küllüğün üstüne tuttuktan sonra serçe parmağıyla bir fiske vurarak külünü silkti ve Moss'a baktı. Evet efendim, dedi. Anlaştık.

Moss başını sallayıp tekrar yukarı çıktı.

92 Telefon çalmadı. Bir şey onu uyandırdı. Doğrulup oturdu ve sehpanın üstündeki saate baktı. Dört otuz yedi. Bacaklarını yataktan aşağı sallandırıp uzanarak çizmelerini aldı, ayağına geçirdi ve oturduğu yerde etrafı dinledi.

Kalkıp kapıya giderek kulağını dayadı, tüfeği elindeydi. Banyoya gidip küvetin halkalara takılı plastik duş perdesini çektikten sonra musluğu açtı ve kolu çekip duşa getirdi. Sonra perdeyi tekrar kapatıp dışarı çıktı ve banyo kapısını arkasından kapadı.

Tekrar kapıda durup dinledi. Yatağın altına itmiş olduğu naylon çantayı çıkarıp köşedeki iskemlenin üstüne koydu. Başucu sehpasının üstündeki lambayı yaktı ve durup düşünmeye çalıştı. Telefonun çalabileceğini düşünüp ahizeyi kaldırdı ve sehpanın üstüne koydu. Yatak örtüsünü açıp yastıkları dağıttı. Saate baktı. Dört kırk üç. Sehpanın üstünde duran ahizeye baktı. Kaldırıp kordonunu çekti çıkardı ve tekrar yerine yerleştirdi. Sonra gidip kapıda durdu, başparmağı tüfeğin horozunun üstündeydi. Yüzüstü yatıp kulağını kapının altındaki aralığa dayadı. Serin bir rüzgâr.

Sanki bir yerde bir kapı açılmış gibi. Ne yaptın? Ne yapmayı ihmal ettin?

Yatağın kapıya uzak tarafına gidip yere çöktükten sonra altına girdi ve tüfek kapıya çevrili halde yüzüstü yattı. Ahşap somyanın altına ancak sığıyordu. Kalbi tozlu halının üstünde küt küt atıyordu. Bekledi. Kapının altındaki ışık şeridi iki karanlık sütun tarafından bölündü ve bir süre öyle kaldı. Sonra kilidin içinde dönen anahtarın sesini duydu. Çok hafif bir ses. Sonra kapı açıldı. Arkadaki koridoru görebiliyordu. Kimse yoktu. Bekledi. Gözünü bile kırpmamaya çalıştı ama kırptı. Sonra eşikte pahalı bir çift devekuşu derisi çizme belirdi. Ütülü kot pantolon. Adam eşikte durdu. Sonra içeri girdi. Sonra ağır ağır banyoya doğru yürüdü.

Moss o anda adamın banyonun kapısını açmayacağını anladı. Arkasına dönecekti. Ve döndüğünde artık çok geç olacaktı. Daha fazla hata yapacak, herhangi bir şey yapacak vakti olmayacaktı ve ölecekti. Yap şunu, dedi. Yap.

Dönme arkana, dedi. Arkana dönersen beynini dağıtırım.

Adam kıpırdamadı. Moss elinde tüfekle dirseklerinin üstünde ilerliyordu. Adamın belinden yukarısını göremiyordu ve ne tür bir silahı olduğunu bilmiyordu. Silahını at, dedi. Şimdi, hemen.

Yere bir tüfek düştü. Moss ayağa kalktı. Ellerini havaya kaldır, dedi. Kapıdan uzaklaş.

Geriye doğru iki adım atıp durdu, elleri omuzlarının hizasındaydı. Moss yatağın ucundan dolaştı. Adam üç metre ilerisindeydi. Odanın tamamı ağır ağır zonkluyordu sanki. Havada garip bir koku vardı. Yabancı bir parfüm gibi. Hafif ilaçsı bir koku. Her şey uğulduyordu. Moss tüfeği bel hizasında, horozu kalkık tutuyordu. O anda ne olsa şaşırmazdı. Ağırlığı yokmuş gibi hissediyordu kendini. Havada asılı gibiydi. Adam ona bakmadı bile. Tuhaf biçimde kaygısız görünüyordu. Sanki bütün bunlar sıradan bir gününün bir parçasıydı.

Biraz daha geri gel. Biraz daha.

Dediğini yaptı. Moss adamın tüfeğini alıp yatağın üstüne fırlattı. Tavan lambasını yakıp kapıyı kapadı. Buraya bak, dedi.

Adam başım çevirip Moss'a baktı. Mavi gözler. Sakin. Koyu renk saç. Biraz egzotik bir havası vardı. Moss'un tanımadığı türden biri.

Ne istiyorsun?

Cevap vermedi.

Moss odanın karşı tarafına geçip yatağın bir ayağını tutarak tek eliyle kenara çekti. Evrak çantası tozun içinde duruyordu. Aldı. Adam sanki fark etmemişti. Kafası başka yerde gibiydi.

İskemlenin üstünden naylon çantayı alarak omzuna astı ve kocaman konserve kılıklı susturuculu tüfeği yatağın üstünden alıp kolunun altına sıkıştırdıktan sonra evrak çantasını tekrar eline aldı. Hadi gidelim, dedi. Adam ellerini indirip koridora çıktı.

Aktarıcının alıcısının olduğu küçük kutu hemen kapının dışın-
94 da, yerde duruyordu. Moss olduğu yerde bıraktı onu. Şansını yeterince zorladığı kanısındaydı. Tüfeği tabanca gibi tek eliyle tutup adamın kamına dayayarak koridordan aşağı geri geri yürüdü. Ellerini tekrar kaldırmasını söyleyecekti ki aslında adamın ellerinin nerede olduğunun fark etmeyeceğini düşündü. Odanın kapısı hâlâ açıktı, su hâlâ akıyordu.

Suratın şu merdivenin başında görünürse vururum seni.

Adam cevap vermedi. Dilsiz olsa Moss şaşırmazdı.

Orda kal, dedi Moss. Oradan ileri bir adım atma.

Adam durdu. Moss merdivene kadar geri geri gidip duvar apliğinin donuk sarı ışığında duran adama son bir kez baktı ve sonra dönüp basamakları ikişer ikişer inmeye başladı. Nereye gideceğini bilmiyordu. O kadar ilerisini düşünmemişti.

Lobide gece görevlisinin ayakları bankonun altından dışarı çıkmıştı. Moss durmadı. Ön kapıyı itip çıktı ve basamakları indi. Karşı kaldırıma geçtiğinde Chigurh yukarıda balkona çıkmıştı bile. Moss omzundaki çantayı bir şeyin çektiğini hissetti. Silah sesi

kentin karanlık sessizliğinde yankısız, hafif ve boğuk bir pat sesiydi sadece. Dönüp bakınca ikinci ateşin beş metre yüksekliğindeki neon otel tabelasının pembe ışıltısında hafifçe de olsa seçilebilen namlu ucu alevini görmeye vakti oldu. Hiçbir şey hissetmedi. Mermi gömleğini parçaladı ve kolunun üstünden kan akmaya başladı, son hız koşmaya başlamıştı bile. Bir sonraki ateşte gövdesinin yan tarafında keskin bir acı hissetti. Yere düştü ve Chigurh'un tüfeğini sokakta bırakıp ayağa kalktı. Hay anasını, dedi. Ne biçim vuruldum.

Acıyla yüzünü buruşturarak kaldırımdan aşağı ağır aksak koşmaya başladı ve Aztec Tiyatrosu'nun önünden geçti. Küçük yuvarlak gişenin önünden geçerken cam olduğu gibi parçalandı. Ateş edildiğini duymamıştı bile. Elinde tüfekle hızla döndü ve başparmağıyla horozu çekip ateş etti. Şevrotin ikinci kat parmaklığından sekip birkaç pencereyi parçaladı. Tekrar döndüğünde Ana Cadde'den aşağı ilerleyen bir arabanın farları onu aydınlattı. Araba yavaşladı ve sonra tekrar hızlandı. Adams Sokağı'na saptı ve araba kavşakta yana doğru kayıp bir lastik dumanı bulutu içinde durdu. Motor stop etmişti ve sürücüsü tekrar çalıştırmaya uğraşıyordu. Moss sırtını binanın tuğla duvarına dayayıp döndü. Arabadan iki adam çıkmış koşarak sokağın karşı tarafına geçiyorlardı. Biri düşük kalibrelik bir makineliyle ateş açtı ve onlara iki el ateş edip yine koşmaya devam etti, ılık kan kasıklarına sızıyordu. Arabanın tekrar hareket ettiğini duydu.

Grande Sokağı'na vardığında arkasında silahlar patlıyor ve kıyamet kopuyordu. Daha fazla koşabileceğini sanmıyordu. Yolun karşı tarafındaki bir dükkânın vitrininde kendini gördü, dirseğini yan tarafına bastırmış topallıyordu, omzunda çanta, elinde tüfek ve deri evrak çantasıyla camda simsiyah ve çok acayip görünüyordu. Tekrar baktığında kaldırımda oturuyordu. Kalksana geri zekâlı, dedi. Oturup ölecek misin? Kalk şurdan.

Ryan Sokağı'nda karşıdan karşıya geçerken çizmelerinin içi vı-

cık vıcık kandı. Çantayı öne çekip fermuarını açtı ve tüfeği içine tıkıp fermuarı kapadı. Durduğu yerde sendeledi. Sonra köprüye gitti. Üşümüş tir tir titriyordu ve kusacak gibiydi.

Köprünün Amerikan tarafında bir para bozdurma gişesiyle bir turnike vardı ve turnikeye bir on peni atıp geçtikten sonra sendeleyerek köprü açıklığına çıktı ve önündeki dar yaya kaldırımına baktı. Şafak yeni söküyordu. Irmağın doğu yakası boyunca uzanan taşkın ovasının üzerinde donuk ve gri bir ışık. Karşı taraf fersahlarca uzakta.

Yarı yolda geri dönen bir grupla karşılaştı. Dört kişiydiler, on sekizinde falan delikanlılar, çakırkeyif. Evrak çantasını kaldırıma bırakıp cebinden bir deste yüzlük çıkardı. Para kandan yapış yapıştı. Pantolonuna sürtüp beş banknot ayırdı ve gerisini arka cebine soktu.

Affedersiniz, dedi. Tel örgülere yaslanarak. Arkasındaki yolda kanlı ayak izleri video oyunlarındaki işaretler gibi.

Affedersiniz.

Etrafından dolaşmak üzere kaldırımdan yola iniyorlardı.

Affedersiniz bana bir palto satabilir misiniz acaba?

Ancak onu geçtikten sonra durdular. Sonra biri arkasına döndü. Ne kadar vereceksin? dedi.

Şu arkandaki. Uzun paltolu.

Ötekilerle birlikte uzun paltolu da durdu.

Ne kadar?

Beş yüz dolar veririm.

Hadi ordan.

Yürü Brian.

Yürü gidelim Brian. Adam sarhoş.

Brian bir onlara bir Moss'a baktı. Parayı görelim, dedi.

Burda işte.

Göreyim.

Ben paltoyu tutayım.

Yürü Brian.

Şu yüzlüğü al ben de paltoyu tutayım. Sonra gerisini veririm. Tamam.

Paltosunu çıkarıp uzattı ve Moss yüzlüğü verdi.

Bu üstündeki ne?

Kan.

Kan mı?

Kan.

Çocuk bir elinde yüzlükle durdu. Parmaklarına bulaşan kana baktı. Ne oldu sana?

Vuruldum.

Yürüsene Brian. Hadi be.

Parayı ver.

Moss paraları verdi ve fermuarlı çantayı omzundan kaldırıma indirip paltoyu güç bela giydi. Çocuk banknotları katlayıp cebine koydu ve uzaklaştı.

Ötekilerin yanına gitti ve yollarına devam ettiler. Sonra durdular. Aralarında konuşup ona bakıyorlardı. Paltoyu ilikleyip parasını iç cebine koydu ve çantayı omzuna asıp deri evrak çantasını eline aldı. Siz yürümeye devam edin, dedi. Bir daha söyletmeyin.

Dönüp yola devam ettiler. Sadece üç kişiydiler. Elinin tabanıyla gözlerini sildi. Dördüncünün nereye gittiğini görmeye çalıştı. Sonra zaten dört kişi olmadıklarını anladı. Önemli değil, dedi. Sen yürümeye devam et.

Köprünün altından ırmağın geçtiği yere gelince durup aşağıdaki ırmağa baktı. Meksika nöbetçi kulübesi hemen ilerideydi. Arkasına baktı ama üç çocuk gitmişti. Doğuda grenli bir ışık. Kentin ötesindeki alçak siyah tepelerin üstünde. Altında ırmak ağır ağır simsiyah akıyordu. Bir yerlerde bir köpek havladı. Sustu. Sessizlik.

Altında uzanan ırmağın Amerikan kıyısı boyunca uzanan bir kamışlık vardı ve fermuarlı çantayı yere bırakıp evrak çantasını sapından tuttuktan sonra arkaya doğru salladı parmaklığın üstünden aşırarak fırlattı.

Kızgın bir acı. Yan tarafına elini bastırarak köprü lambalarının giderek azalan ışığında çantanın ağır ağır dönüşünü ve sessizce kamışların arasına düşüp gözden kayboluşunu izledi. Sonra kaldırım taşlarının üstüne çöküp göllenen kanın içinde ve yüzü tel örgüye dayalı oturdu. Kalk ayağa, dedi. Aptal herif, kalk ayağa.

Nöbetçi kulübesine geldiğinde içeride kimse yoktu. Turnikeyi itip geçti ve Coahuila Eyaleti, Piedras Negras kentine girdi.

Sokak yukarı yürüyüp küçük bir parka ya da meydana geldi, burada okaliptüs ağaçlarında mor karatavuklar uyanıp ötüşüyordu. Ağaçların alt kısımları yarısına kadar lambri kaplanmış duvarlar gibi beyaza boyanmıştı ve uzaktan bakınca parka rasgele beyaz direkler yerleştirilmiş gibi görünüyordu. Ortada ferforje bir çardak ya da orkestra platformu. Demir banklardan birinin üstüne devrilip çantayı bankın üstünde yanına koydu ve kollarını kavuşturup öne eğildi. Lambalardan turuncu ışık küreleri sarkıyordu. Dünya geri çekiliyordu. Parkın karşı tarafında bir kilise vardı. Uzak görünüyordu. Mor karatavuklar tepedeki dallarda sallanıp ötüşüyor ve gün başlıyordu.

Bir elini banka dayadı. Mide bulantısı. Uzanma sakın.

Güneş yoktu. Sadece gri bir ışık. Sokaklar ıslak. Dükkânlar kapalı. Demir kepenkler. Yaşlı bir adam yerleri süpürerek yaklaşıyordu. Durdu. Sonra devam etti.

Señor, dedi Moss.

Bueno,* dedi ihtiyar.

İngilizce biliyor musun?

Süpürgenin sapını iki eliyle tutarak Moss'u inceledi. Omuz silkti.

Doktora gitmem lazım.

Adam devam etsin diye bekledi. Moss ellerinden destek alarak ayağa kalktı. Bank kan içindeydi. Vuruldum, dedi.

---

* (İsp.) Buyrun. —*çn*

İhtiyar onu tepeden tırnağa süzdü. Cık cık etti. Başını çevirip doğan güneşe baktı. Şekillenmeye başlayan ağaçlarla binalara. Moss'a bakıp başıyla işaret etti. *Puede andar?** dedi.

Ne?

Puede caminar? Elini bileğinden gevşekçe sarkıtıp parmaklarıyla yürüme işareti yaptı.

Moss başını salladı. Gözü kararmıştı. Geçinceye kadar bekledi.

*Time dinero?*** Çöpçü parmaklarını birbirine sürttü.

Sí, dedi Moss. *Sí*. Doğrulup olduğu yerde sallandı. Paltonun cebinden kana bulanmış banknotları çıkarıp bir yüzlük ayırdı ve ihtiyara uzattı. Adam parayı büyük bir saygıyla aldı. Moss'a baktı ve ardından süpürgeyi banka dayadı.

Chigurh basamakları inip otelin ön kapısından çıktığında sağ bacağının üst kısmı havluyla sarılmış ve stor ipiyle bağlanmıştı. Havlu kana bulanmıştı bile. Bir elinde küçük bir çanta ile öbür elinde bir tabanca vardı.

Cadillac kavşakta verevine duruyordu ve sokakta silahlar patlıyordu. Berber dükkânının girişine sığındı. Otomatik tüfek takırtıları ve bir çiftenin tok, ağır atış sesi binaların cephelerinden yankılanıyordu. Sokaktaki adamların üstünde yağmurluk ve ayağında spor ayakkabıları vardı. Buralarda rastlanabilecek adamlar değillerdi. Chigurh topallayarak basamaklardan verandaya doğru yukarı çıkıp tabancayı korkuluğa dayadı ve ateş açtı.

Adamlar nereden ateş açıldığını anlayıncaya kadar birini öldürmüş ve birini de yaralamıştı. Yaralı adam arabanın arkasına geçip otele ateş açtı. Chigurh sırtını tuğla duvara dayayıp tabancaya yeni bir şarjör taktı. Mermiler kapıların camlarını ve çerçevelerini

---

* (İsp.) Yürüyebiliyor musunuz? *–çn*

** (İsp.) Paranız var mı? *–çn*

parçalıyordu. Lobinin ışığı söndü. Sokak namlu ucu alevlerinin görülebileceği kadar karanlıktı hâlâ. Bir ara ateş kesildi ve Chigurh dönüp kapıyı iterek otelin lobisine girdi, cam kırıkları ayaklarının altında gıcırdıyordu. Topallayarak holü geçip otelin arka merdivenini indi ve park yerine çıktı.

Sokağın karşı tarafına geçip Jefferson'dan yukarı doğru binaların kuzey cephelerinin dibinden, acele etmeye çalışarak ve sargılı bacağını yana doğru atarak ilerledi. Bulundukları yer Maverick hükümet konağından bir sokak ötedeydi ve yeni birileri gelmeden önce en iyi ihtimalle birkaç dakikası olduğunu düşündü.

Köşeye vardığında ayakta sadece bir adam vardı sokakta. Arabanın arkasındaydı ve araba epey darbe almıştı, camların hepsi ya parçalanmış ya bembeyaz olmuştu. İçinde en az bir ceset vardı. Adamın gözü oteldeydi ve Chigurh tabancayı doğrultup iki kez ateş etti, adam sokağa yığıldı. Chigurh geriye adım atıp binanın
100 köşesinden arkaya geçti, tabancayı omzunda dik tutarak bekledi. Serin sabah havasında kesif bir barut kokusu. Havai fişek kokusu gibi. Çıt çıkmıyordu.

Topallayarak sokağa çıktığında otelin verandasından vurduğu adamlardan biri kaldırıma doğru emekliyordu. Chigurh onu izledi. Sonra sırtından vurdu. Öteki arabanın ön çamurluğunun yanına serilmişti. Başından vurulmuştu ve etrafında koyu renk bir kan gölü oluşmuştu. Silahı yanında, yerdeydi ama Chigurh aldırmadı. Arabanın arkasına yürüyüp oradaki adamı çizmesiyle dürttü ve sonra eğilip kullandığı makineliyi aldı. Yirmi beşlik şarjörlü kısa namlulu bir Uzi'ydi. Chigurh ölü adamın yağmurluğunun ceplerini karıştırıp biri dolu üç şarjör daha buldu. Şarjörleri ceket cebine koyup tabancayı beline sıkıştırdı ve Uzi'nin içindeki şarjörde kaç mermi kaldığına baktı. Sonra silahı omzuna atıp sendeleyerek kaldırıma döndü. Sırtından vurduğu adam yattığı yerde onu seyrediyordu. Chigurh sokaktan yukarı, otele ve hükümet konağına doğru baktı. Yüksek palmiyelere. Adama baktı. Adamın etrafında biriken

kan giderek yayılıyordu. Yardım et, dedi. Chigurh belinden tabancayı çıkardı. Adamın gözlerine baktı. Adam bakışlarını çevirdi.

Bana bak, dedi Chigurh.

Adam bakıp tekrar çevirdi gözlerini.

İngilizce biliyor musun?

Evet.

Başka tarafa bakma. Bana bakmanı istiyorum.

Chigurh'a baktı. Söken şafağın etrafı çepeçevre saran solgun ışığına baktı. Chigurh onu alnından vurdu ve durduğu yerde seyretti. Gözlerindeki kılcal damarların çatlamasını. Işığın sönüşünü. O telef olmuş dünyada kendi görüntüsünün silikleşmesini. Tabancayı kemerine sokup tekrar sokağa baktı. Sonra çantayı alıp Uzi'yi omzuna atarak karşıya geçti ve aracını bıraktığı park yerine doğru topallayarak ilerledi.

V

Buraya Georgia'dan geldik. Yani ailem gelmiş. At arabasıyla. Bunun doğru olduğundan eminim diyebilirim. Aile tarihlerinde doğru olmayan bir yığın şey olduğunu biliyorum. Her ailede. Hikâyeler aktarılır ve gerçek atlanır. Öyle derler. Herhalde bazı insanlar gerçeğin hikâyeyle yarışamayacağı şeklinde yorumlar bunu. Ama ben öyle düşünmüyorum. Bence bütün yalanlar söylenip unutulduktan sonra gerçek hâlâ var olacaktır. Gerçek bir yerden bir yere gitmez ve bir zamandan diğerine değişmez. Tuzu tuzlayamazsın. Gerçeği de gerçekten koparamazsın. Koparamazsın çünkü zaten o gerçektir. Bahsettiğin şeydir. Gerçeğin kayaya benzediğini söylerler –belki kitabı mukaddeste yazıyordur– buna bir diyeceğim yok. Ama kayalar yok olduktan sonra bile gerçek var olacak. Eminim buna itiraz edenler olur. Hatta birçok kişi itiraz eder. Ama ben bu insanların neye inandığını hiç anlayamamışımdır.

O zamanlar sosyal faaliyetleri ihmal etmezdik ve ayrıca mezarlık bakımı gibi şeylere hep katılırdım elbette. İyi bir şeydi. Kadınlar yemekler hazırlardı ve tabii seçim kampanyası yürütmenin bir yolu da buydu ama insanların kendi başlarına yapamayacakları bir şeyi de yapmış olurduk. Hadi canım, ölüler gece vakti ziyaretine gelmesin diye yapmışsındır diyen olur belki. Ama bence daha ciddi bir şeydi. Toplum için ve saygımızı göstermek için yapıyorduk tabii ama ayrıca ölülerin

insanın üstünde belki kabul etmek istediğinden ya da bildiğinden daha fazla hakkı olduğu için de yapıyorduk, ölülerin üzerimizdeki hakları çok önemlidir aslında. Çok önemlidir. Kendi hallerine bırakılmak istemedikleri hissine kapılır insan. Bu durumda da ufacık şeylerin bile faydası olur.

Geçen gün gazetelerden bahsediyordum ya. Geçen hafta yaşlılara oda kiraladıktan sonra öldürüp bahçeye gömen ve sosyal sigorta çeklerine konan bir çift bulmuşlar Kaliforniya'da. Neden bilmem, öldürmeden önce işkence ediyorlarmış. Belki televizyonları bozuktu. Gazeteler bu konuda şunları yazdı. Aynen gazeteden aktarıyorum: Bir adam olay yerinden üstünde yalnızca bir köpek tasmasıyla koşarak kaçınca komşular işkillendi. İnsan böyle bir şeyi uyduramaz. Uydurmaya kalkın da görelim.

Ama dikkat ederseniz ancak o zaman işkillenmişler. Onca bağrış çağrış ve bahçede kazılar işkillendirmemiş kimseyi.

Ne yapalım. Ben okuyunca güldüm. Başka ne yapacaksın?

Odessa'ya gitmesi yaklaşık üç saat sürdü ve oraya vardığında hava kararmıştı. Telsizde kamyoncuları dinledi. Bu bölgede yetkisi var mı? Olmaz mı yahu? Ne bileyim? Herhalde suçüstü yakalarsa vardır. Öyleyse ben tövbekârım. Güzel söyledin birader.

Bayiden kentin haritasını aldı ve plastik bardaktan kahve içerken bir taraftan da haritayı yan koltuğa serip inceledi. Torpido gözünden aldığı sarı gazlı kalemle yolunu haritanın üzerinde işaretledikten sonra haritayı katlayıp koltuğun üstüne koydu, tavan lambasını kapadı ve motoru çalıştırdı.

Kapıyı tıklattı ve Llewelyn'in karısı açtı. Kız kapıyı açarken şapkasını çıkardı ve çıkarır çıkarmaz da pişman oldu. Kız elini ağzına götürüp kapının çerçevesine tutundu.

Affedersiniz hanımefendi, dedi. Merak etmeyin. Kocanıza bir şey olmadı. Ben sadece mümkünse sizinle konuşmak istiyordum.

Yalan söylemiyorsunuz, değil mi?

Hayır efendim. Ben yalan söylemem.

Sanderson'dan mı geldiniz buraya?

Evet efendim.

Ne istiyordunuz?

Sizinle biraz sohbet etmek istiyorum sadece. Kocanız hakkında konuşmak istiyorum.

İçeri gelemezsiniz. Annem sizi görürse ödü patlar. Ben paltomu alıp geleyim.

Peki hanımefendi.

Arabayla Sunshine Cafe'ye gidip arkada bir bölmeye oturdular ve kahve söylediler.

Nerde olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?

Hayır bilmiyorum. Söyledim ya.

Biliyorum söylediniz.

Şapkasını çıkarıp kanepenin üstüne bıraktı ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Hiç haber almadınız mı ondan?

Hayır almadım.

Hiçbir şey.

Tek kelime bile.

Garson kız kahveleri kalın beyaz seramik kupalarda getirdi. Bell kahvesini kaşığıyla karıştırdı. Kaşığı kaldırıp içinde gümüş gibi parlayan dumanlı kahveye baktı. Size kaç para verdi?

Kadın cevap vermedi. Bell gülümsedi. Bir şey söyleyecektiniz, dedi. Söyleyebilirsiniz.

Sizi alakadar eder mi diyecektim.

Benim şerif olmadığımı farz edin.

Ne olduğunuzu farz edeyim peki?

Başı belada, biliyorsunuz.

Llewelyn bir şey yapmadı.

Başı benimle belada değil.

Kiminle öyleyse?

Bayâ fena insanlarla.

Llewelyn başının çaresine bakar.

Size Carla diyebilir miyim?

Carla Jean der herkes.

Carla Jean. Sakıncası yok, değil mi?

Yok. Benim size Şerif dememin sakıncası var mı?

Bell gülümsedi. Yok, dedi. Diyebilirsiniz.

Tamam.

Carla Jean, bu adamlar onu öldürecek. Vazgeçmeyecekler.

O da vazgeçmeyecek. Bugüne kadar hiç vazgeçmedi.

Bell başını salladı. Kahvesini yudumladı. Kupanın içindeki koyu sıvıda çalkalanan ve oynayan surat olacakların işareti gibiydi. Şekli bozulan nesneler. Beraberlerinde insanı alıp götüren. Kupayı elinden bırakıp kıza baktı. Keşke aferin ona diyebilseydim. Ama maalesef vazgeçmemesi onun için daha kötü bence.

Ne yapalım, dedi kız, o öyle biri ve hep öyle olacak. Ben bu yüzden evlendim onunla.

Ama bir süredir ondan haber almadınız.

Haber almayı beklemiyordum zaten.

Aranızda bir sorun mu vardı?

Sorunumuz yok. Bir sorunumuz olduğunda çözeriz.

Şanslısınız o zaman.

Evet, öyleyiz.

Kız onu süzdü. Niye sordunuz? dedi.

Sorununuz var mı diye mi?

Evet.

Merak ettim sadece.

Sizin bildiğiniz ve benim bilmediğim bir şey mi oldu?

Hayır. Ben de size aynı şeyi sorabilirim.

Ama ben cevap vermem.

Doğru.

Beni terk ettiğini düşünüyorsunuz, değil mi?

Bilmiyorum. Terk mi etti?

Hayır. Etmedi. Onu tanıyorum.

Tanıyordunuz.

Hâlâ tanıyorum. O değişmedi.

Belki.

Ama siz öyle düşünmüyorsunuz.

Dürüst olmam gerekirse hayatta paranın değiştirmediği birini ne gördüm ne de duydum. Değişmediyse değişmeyen ilk kişi odur.

Öyleyse ilk kişi o demek.

Umarım öyledir.

Gerçekten öyle mi umuyorsunuz Şerif?

Evet. Öyle umuyorum.

Bir suçtan mı aranıyor?

Hayır. Herhangi bir suçtan aranmıyor.

Ama daha sonra suçlanmayacağı anlamına gelmiyor.

Hayır. Gelmiyor. O kadar uzun yaşarsa.

Henüz ölmedi.

Umarım bu sizin için tesellidir ama benim için değil.

Kahvesini yudumlayıp kupayı masanın üstüne bıraktı. Kıza baktı. Parayı vermesi lazım, dedi. Gazeteler yazar. Belki o zaman bu insanlar peşini bırakır. Bırakacaklarına garanti veremem. Ama bırakma ihtimalleri var. Tek şansı bu.

Parayı vermese de siz gazetelere öyle yazabilirsiniz.

Bell kızı inceledi. Hayır, dedi. Yazamam.

Ya da yazmazsınız.

Peki yazmam. Paranın miktarı ne?

Neden söz ettiğinizi bilmiyorum.

Peki.

Sigara içebilir miyim? dedi kız.

Sanırsam hâlâ Amerika'dayız.

Kız sigarasını çıkarıp yaktı ve başını çevirip dumanı üfledi. Bell onu seyretti. Sizce bu olay nasıl bitecek? dedi.

Bilmem, dedi kız. Hiçbir şeyin nasıl biteceğini bilmiyorum. Siz biliyor musunuz?

Nasıl bitmeyeceğini biliyorum.

Mutlu sonla mı?

Onun gibi bir şey.

Llewelyn çok zekidir.

Bell başını salladı. Onun için daha çok endişelenmeniz gerekir ve söylemeye çalıştığım da bu galiba.

Kız sigaradan derin bir nefes çekti. Bell'i inceledi. Şerif, dedi, bana kalırsa yeterince endişeleniyorum.

Sonunda birini öldürecek. Bunu düşündünüz mü hiç?

Hayatta kimseyi öldürmedi.

Vietnam'da savaştı.

Sivilken demek istiyorum.

Öldürecek ama.

Kız cevap vermedi.

Biraz daha kahve ister misiniz?

İçim dışım kahve oldu. Zaten otururken de canım istemiyordu.

Kız kafeye göz gezdirdi. Boş masalar. Gece kasiyeri on sekiz yaşlarında bir delikanlıydı ve cam bankonun üstüne eğilmiş dergi okuyordu. Annem kanser, dedi kız. Pek fazla ömrü kalmadı.

Geçmiş olsun.

Ben anne diyorum ama aslında büyükannem. Beni o büyüttü ve şansım var ki yanımdaydı. Şans demek hafif kalıyor aslında.

Anlıyorum.

Llewelyn'den başından beri pek hoşlanmadı. Neden bilmiyorum. Belirli bir sebebi yok. Llewelyn ona hep iyi davrandı. Teşhis konduktan sonra onunla daha kolay geçinilir diye düşünüyordum ama öyle olmadı. Daha beter oldu.

Neden onunla birlikte yaşıyorsunuz?

Onunla birlikte yaşamıyorum. O kadar cahil biri değilim. Bu geçici bir durum.

Bell başını salladı.

Benim dönmem lazım, dedi kız.

Pekâlâ. Silahınız var mı?

Evet. Var. Siz beni burada oturmuş bekleyen bir yem gibi görüyorsunuz herhalde.

Bilmiyorum.

Ama öyle düşünüyorsunuz.

Çok iyi bir durum olduğunu düşünmüyorum.

Anladım.

Lütfen konuşun onunla.

Düşünmem lazım.

Pekâlâ.

Llewelyn'i gammazlayacağıma ölürüm hatta cehenneme giderim daha iyi. Bunu anlıyorsunuzdur umarım.

Evet anlıyorum.

Ben böyle konularda kestirme bilmem. Öğrenmeyi de istemem.

Anlıyorum efendim.

Dinlemek istiyorsanız size bir şey anlatacağım.

İstiyorum.

Tuhaf biri olduğumu düşünebilirsiniz.

110 Düşünebilirim.

Belki zaten öyle düşünüyorsunuz.

Hayır öyle düşünmüyorum.

Liseyi bitirdiğimde on altı yaşındaydım, Wal-Mart'ta işe girdim. Başka yapacak şey bulamadım. Paraya ihtiyacımız vardı. Az bir para olduğu halde. Her neyse işe başlamadan önceki gece bir rüya gördüm. Daha doğrusu rüya gibi bir şey. Yarı uyanıktım galiba. Bu rüyada ya da her neyse onda oraya gidersem onun beni orada bulacağını gördüm. Wal-Mart'ta. Onun kim olduğunu, adını ve tipini filan bilmiyordum. Ama onu gördüğümde tanıyacağımı biliyordum. Takvimde günleri işaretliyordum. Hapiste yapılır ya. Hapse girdiğimden değil ama herhalde öyle yapılır. Doksan dokuzuncu gün kapıdan içeri girip spor malzemeleri nerde diye sordu ve oydu. Yerini söyleyince bana baktı ve yoluna gitti. Sonra doğrudan yanıma döndü ve plaketimden ismimi okuyup adımı söyledikten sonra yüzüme bakarak işin kaçta bitiyor? dedi. İşte o kadar. Kafamda hiç soru işareti yoktu. O zaman da yoktu. Şimdi de yok ve hiçbir zaman da olmadı.

Güzel bir hikâyeymiş, dedi Bell. Umarım sonu da güzel olur.

Aynen böyle oldu.

Biliyorum öyle olduğunu. Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim. Saat de geç oldu, daha fazla tutmayayım sizi.

Kız sigarasını söndürdü. Kusura bakmayın, dedi. Bu kadar yolu geldiniz ama pek faydası olmadı.

Bell şapkasını alıp taktı ve yerleştirdi. Ne yapalım, dedi. Elimizden geleni yapıyoruz. Bazen işler yoluna giriyor.

Gerçekten umurunuzda mı?

Kocanız mı?

Kocam. Evet.

Evet efendim. Umurumda. Terrell ili halkı kendilerini korumam için işe aldı beni. Benim işim bu. Herkesten önce ben yaralanayım diye ücret alıyorum. Hatta ilk ben öleyim diye. Umurumda olmaz mı?

Söylediklerinize inanmamı istiyorsunuz. Ama söyleyen sizsiniz.

Bell gülümsedi. Evet efendim, dedi. Söyleyen benim. Ben sadece söylediklerimi düşünmenizi istiyorum. Başındaki belayla ilgili tek kelime uydurmuyorum. Ölürse ben sineye çekmek zorundayım. Ben dayanabilirim. Siz dayanabilir misiniz, onu düşünmenizi istiyorum.

Tamam.

Bir şey sorabilir miyim?

Sorabilirsiniz.

Kadınlara yaş sorulmaz ama merak ettim ister istemez.

Önemli değil. On dokuz yaşındayım. Daha küçük gösteriyorum.

Ne kadar zamandır evlisiniz?

Üç yıldır. Nerdeyse üç yıl oldu.

Bell başını salladı. Biz evlendiğimizde karım on sekiz yaşındaydı. Yeni bitirmişti on sekizini. Onunla evlenmek hayatta yap-

tığım bütün aptallıkları affettirir. Hatta biraz daha alacağım var sanıyorum. Kesinlikle alacaklıyım. Hazır mısınız?

Kız çantasını alıp ayağa kalktı. Bell hesabı alıp şapkasını tekrar düzeltti ve kalktı. Kız sigaralarını çantasına koyup ona baktı. Size bir şey söyleyeyim mi Şerif? Bu hayatta dünyaları verseler değişmeyeceğin bir şeyin varsa onu kaybetme ihtimalinin ne kadar yüksek olduğunu anlamak için on dokuz erken bir yaş değil. Aslında on altısında bile anlamış oluyor insan. Ben bunu aklımdan çıkarmıyorum.

Bell başını salladı. Bu düşünceler bana hiç yabancı değil Carla Jean. Çok iyi biliyorum bunları.

Telefon çaldığında yatağında uyuyordu ve dışarısı karanlık sayılırdı. Başucu sehpasının üstündeki eski radyum kadranlı saate baktı ve uzanıp telefonu açtı. Şerif Bell, dedi.

İki dakika kadar dinledi. Sonra konuştu: Beni aradığın için teşekkür ederim. Evet. Resmen savaştan başka bir şey değil. Savaş değilse ne, bilmiyorum.

Sabah dokuzu çeyrek geçe Eagle Pass şerif bürosunun önüne park etti ve şerifle ikisi büroda oturup kahve içerlerken üç saat önce iki sokak ötede çekilmiş fotoğraflara baktılar.

Bu aralar bütün ili onlara versek daha iyi diye düşünüyorum, dedi şerif.

Çok haklısın, dedi Bell.

Sokakta cesetler. Milletin işyerleri delik deşik. Arabaları delik deşik. Nerde görülmüş böyle şey?

Gidip bir bakabilir miyiz?

Evet. Gidebiliriz.

Sokak hâlâ şeritlerle çevriliydi ama görülecek fazla bir şey yoktu. Eagle Oteli'nin cephesi delik deşikti ve karşılıklı iki kaldırım da cam kırıklarıyla doluydu. Arabaların lastikleriyle camları pat-

lamıştı ve karoserlerde etrafı çıplak çelik halkayla çevrili delikler vardı. Cadillac çekilmiş, sokaktaki cam kırıkları süpürülmüş ve kan hortumla yıkanmıştı.

Sence oteldeki kimdi?

Meksikalı uyuşturucu satıcısının biri.

Şerif durmuş sigara içiyordu. Bell sokak aşağı biraz yürüdü. Durdu. Kaldırımdan, cam kırıklarını eze eze döndü. Şerif izmaritini sokağa attı. Adams Sokağı'ndan yukarı biraz yürürsen kan izlerini görebilirsin.

Şu yöne doğru gidiyor herhalde, di mi?

Aptal değilse o yöne gitmiştir. Bence arabadakiler çapraz ateşte kalmış. Bana öyle geliyor ki hem otele hem de sokak yukarı ateş etmişler.

Araba kavşağın ortasında niye öyle durmuş sence?

Hiçbir fikrim yok Ed Tom.

Otele doğru yürüdüler.

Ne tür kovan buldunuz?

Çoğu dokuz milimetre birkaç saçma kovanı ve birkaç tane de .380. Bir çifteyle iki makineli bulduk.

Tam otomatik mi?

Tabii. Neden olmasın?

Neden olmasın.

Basamakları çıktılar. Otelin verandası cam kırıklarıyla kaplıydı ve doğramalar delik deşikti.

Gece görevlisi ölmüş. Daha büyük şanssızlık olamaz herhalde. Serseri kurşun.

Neresine isabet etmiş?

Tam iki kaşının ortasına.

Lobiye girip durdular. Biri bankonun arkasında bulunan halıdaki kanın üstüne iki havlu atmıştı ama havlular kanı emmişti. Kurşunla vurulmamış, dedi Bell.

Kim kurşunla vurulmamış?

Gece görevlisi.

Vurulmamış mı?

Hayır.

Niye öyle diyorsun?

Laboratuvardan rapor gelince görürsün.

Sen ne diyorsun Ed Tom? Matkapla beynini mi delmişler yani?

Yaklaştın sayılır. Düşün bakalım bulabilecek misin?

Sanderson'a dönerken yolda kar yağmaya başladı. Hükümet konağına gidip kırtasiye işleriyle uğraştı ve hava kararmadan az önce paydos etti. Evin arkasındaki yola park ettiğinde karısı mutfak penceresinden bakıyordu. Gülümsedi Bell'e. Karlar yumuşak sarı ışıkta dönerek uçuşuyordu.

Küçük yemek odasında oturup yediler. Karısı müzik koymuştu, keman konçertosu. Telefon çalmadı.

Fişini mi çektin?

Hayır, dedi karısı.

Hatlar kesik herhalde.

Karısı gülümsedi. Bence kar yüzünden. Kar yağınca insanlar durup bir düşünüyor.

Bell başını salladı. Öyleyse umarım tipiye çevirir.

Burada son kar ne zaman yağdı, hatırlıyor musun?

Hayır, hatırlayamadım. Sen hatırlıyor musun?

Hatırlıyorum.

Ne zamandı?

Hatırlarsın.

Ya.

Karısı gülümsedi. Yemeklerini yediler.

Çok güzel, dedi Bell.

Ne güzel?

Müzik. Yemek. Evde olmak.

Sence kız doğruyu mu söylüyordu?

Evet.

Sence hâlâ yaşıyor mu o çocuk?

Bilmiyorum. Umarım yaşıyordur.

Bu olay böyle kapanır belki.

Olabilir. Ama kapansa da devamı gelir, değil mi?

Doğru, gelir herhalde.

Bunlar düzenli olarak birbirlerini öldürmeye devam edecekler. Ama herhalde er geç bir kartel el koyacak duruma ve doğrudan Meksika hükümetiyle iş yapacaklar. İşin içinde çok fazla para var. Bu köy çocuklarını çıkaracaklar aradan. Eli kulağında.

Sence kaç para var?

Moss'ta mı?

Evet.

Bilemiyorum. Milyonlar olabilir. Gerçi çok milyon da değildir. Parayı ordan yaya taşıdı.

Kahve ister misin?

Evet isterim.

Karısı kalkıp büfeye gitti ve kahve makinesinin fişini çekip masaya getirdikten sonra fincanını doldurup yerine oturdu. Sakın bir akşam eve ölü geleyim deme, dedi. Almam içeri.

Ayağımı denk alayım öyleyse.

Sence kızı yanına aldıracak mı?

Bell kahvesini karıştırdı. Buharı tüten kaşığı fincanın üstünde tuttu bir süre ve sonra tabağa bıraktı. Bilmiyorum, dedi. Ama aldırmazsa aptalın teki demektir.

Houston siluetini ve gemi kanalıyla onun ötesindeki bataklık kola kadar uzanan açık ovayı gören büro on yedinci kattaydı. Gümüşi tanker kolonileri. Gün ışığında solgun gaz alevleri. Wells geldiğinde adam ona içeri girip kapıyı kapamasını söyledi. Dönüp bakmadı bile. Camda Wells'in aksini görebiliyordu. Wells kapıyı kapatıp ellerini önünde kavuşturarak durdu. Cenaze levazımatçısı duruşu.

Adam sonunda dönüp ona baktı. Anton Chigurh'u şahsen tanıyorsun, değil mi?

Evet efendim, tanıyorum.

En son ne zaman gördün onu?

Geçen sene yirmi sekiz Kasım'da.

Tarihi niye aklında kaldı?

Aklımda kalmadı. Ben tarihleri hatırlarım. Sayıları da.

Adam başını salladı. Masasının arkasında ayakta duruyordu. Masası parlak paslanmaz çelikle ceviz karışımıydı ve üstünde hiçbir şey yoktu. Ne bir resim ne bir kâğıt parçası. Hiçbir şey.

Serseri mayın durumumuz var. Ayrıca mal ve para eksik.

Evet efendim. Anlıyorum.

Anlıyorsun.

Evet efendim.

Güzel. Dikkatle dinlediğine memnun oldum.

Evet efendim. Dikkatle dinliyorum.

Adam masanın çekmecelerinden birinin kilidini açıp içinden çelik bir kutu çıkardı ve onun da kilidini açıp içinden bir kart çıkardıktan sonra kutuyu kapayıp kilitledi ve yerine koydu. Kartı iki parmağının arasında tutup havaya kaldırarak Wells'e baktı ve Wells de öne bir adım atıp kartı aldı.

Yanlış hatırlamıyorsam masraflar sana ait.

Evet efendim.

Bu hesaptan yirmi dört saatlik süre içinde maksimum bin iki yüz dolar çekilebiliyor. Yani binin üzerinde oluyor.

Evet efendim.

Chigurh'u ne kadar tanıyorsun?

Yeterince tanıyorum.

Bu cevap değil.

Öğrenmek istediğiniz nedir?

Adam kapı tıklatır gibi masaya hafif hafif vurdu. Başını kaldırdı. Onunla ilgili fikrini öğrenmek istiyorum. Genel fikrini. Yenilmez Chigurh'la ilgili.

Kimse yenilmez değildir.

Yenilmez biri vardır.

Neden öyle diyorsunuz?

Dünyada en yenilmez olan bir kişi vardır. Tıpkı en savunmasız biri de olduğu gibi.

Bu sizin inandığınız bir şey mi?

Hayır. Buna istatistik deniyor. Ne kadar tehlikeli bu adam?

Wells omuz silkti. Neye kıyasla? Kara vebaya mı? Beni çağırmanızı gerektirecek kadar tehlikeli işte. Psikopat bir katil ama ne olacak? Onun gibiler çok etrafta.

Dün Eagle Pass'te bir çatışmadaymış.

Çatışma mı?

Çatışma. Sokakta cesetler. Gazeteleri okumuyorsun.

Hayır efendim, okumam.

Wells'i süzdü. Sizin büyüleyici bir hayatınız olmuş, öyle değil mi Bay Wells?

Doğruyu söylemek gerekirse pek büyüyle alakası var diyemeyeceğim.

Peki, dedi adam. Başka?

O kadar herhalde. Pablo'nun adamlarıyla mı çatışmış?

Evet.

Eminsiniz.

Senin kastettiğin anlamda değil. Ama aşağı yukarı eminim. Bizim adamlarımız değil. İki gün önce iki adamı daha öldürmüştü ki onlar bizim adamlarımızdı. Ondan birkaç gün önceki feci fiyaskoda öldürdüğü üç kişiye ek olarak. Yeter mi?

Yeter. Bu kadarı yeter herhalde.

Öyleyse rasgele, eskiden öyle derdik. Bir zamanlar. Mazide.

Teşekkür ederim efendim. Bir şey sorabilir miyim?

Tabii.

O asansöre tekrar binsem buraya çıkamam, değil mi?

Bu kata çıkamazsın. Neden?

Merak ettim de. Güvenlik. Daima ilginç bir konu.

Her çıkıştan sonra kod otomatik olarak değişir. Rasgele seçilmiş beş rakamlı bir numara. Hiçbir yere yazılmaz. Ben bir numara çeviririm ve kod telefondan bana okunur. Ben sana veririm ve sen girersin. Soruna cevap oldu mu?

Çok güzel.

Öyledir.

Sokaktan katları saydım.

Evet?

Bir kat eksik.

Bir araştırayım.

Wells gülümsedi.

Çıkış yolunu bulabilir misin? dedi adam.

Evet.

Peki.

Bir şey daha var.

Nedir?

Park fişimi damgalatabilir miyim diye merak etmiştim.

Adam başını hafifçe eğdi. Bu espri oluyor herhalde.

Pardon.

İyi günler Bay Wells.

Size de.

Wells otele vardığında naylon şeritler kalkmış ve lobideki cam kırıklarıyla doğrama parçaları süpürülmüş, otel açılmıştı. Kapıların ve iki pencerenin üzerine kontrplak çivilenmişti ve resepsiyonda eskisinin yerinde yeni bir görevli duruyordu. Buyrun, dedi.

Bir oda istiyorum, dedi Wells.

Tabii. Tek kişi miydiniz?

Evet.

Kaç gecelik?

Herhalde sırf bu gece.

Görevli bloknotu Wells'e doğru itti ve dönüp asılı anahtarları incelemeye koyuldu. Wells formu doldurdu. Bu sorudan bıkmışsındır herhalde ama otele ne oldu?

Bu konuda bilgi veremiyorum.

Önemli değil.

Görevli anahtarı bankonun üstüne bıraktı. Nakit mi yoksa kredi kartı mı?

Nakit. Ne kadar?

On dört artı vergi.

Ne kadar? Toplamı?

Efendim?

Toplam ne kadar ediyor diyorum. Kaç para olduğunu söyle. Rakam söyle. Her şey dahil.

Elbette. On dört yetmiş.

Bunlar olup biterken sen burda mıydın?

Hayır efendim. Ben burada çalışmaya dün başladım. Bu daha ikinci vardiyam.

Öyleyse hangi bilgiyi veremiyorsun?

Efendim?

Paydos kaçta?

Efendim?

Başka türlü anlatmaya çalışayım. Vardiyan kaçta bitiyor?

Görevli ince uzundu, belki Meksikalıydı belki de değil. Bakışları hızla lobide gezindi. Sanki orada kendisine yardım edebilecek bir şey olabilirmiş gibi. Altıda başladım, dedi. Vardiya ikide bitiyor.

İkide kim devralıyor?

120 Adını bilmiyorum. Eski gündüz görevlisi.

Önceki gece o burda değildi.

Hayır efendim. O gündüz görevlisiydi.

Önceki gece görevli olan adam. O nerde?

Artık aramızda değil.

Dünkü gazete var mı?

Görevli geri çekilip bankonun altına baktı. Hayır efendim, dedi. Atmışlar herhalde.

Peki. Odaya iki orospuyla bir yetmişlik viski ve biraz da buz gönderiver.

Efendim?

Şaka şaka. Gevşe biraz. Tekrar gelmezler. Garanti ederim.

Evet efendim. Umarım gelmezler. Zaten bu işe girmek de istemiyordum.

Wells gülümseyerek fiber anahtarlıkla mermer bankonun üstüne iki kere vurup yukarı çıktı.

İki odanın kapısında da hâlâ polis şeridi olmasına şaşırdı. Ken-

di odasına gidip çantasını iskemleye koydu ve tıraş takımını çıkarıp banyoya gidince ışığı yaktı. Dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkadı ve odaya dönüp yatağa uzandı. Bir süre sonra kalkıp iskemleye gitti ve çantayı yan çevirip altındaki gözün fermuarını açtıktan sonra içinden süet bir tabanca kılıfı çıkardı. Kılıfın fermuarını açıp paslanmaz çelik .357'lik bir revolver çıkardı ve tekrar yatağa gidip çizmelerini çıkarıp yanında tabancasıyla uzandı.

Uyandığında hava neredeyse kararmıştı. Kalkıp pencereye gitti ve eski dantel perdeyi çekti. Sokakta ışıklar. Batıda kararan ufuk çizgisinde ince uzun şeritler halinde donuk kırmızı bulutlar. Alçak ve kasvetli şehir siluetinde çatılar. Tabancayı kemerine sıkıştırıp pantolonunun dışına çıkardığı gömleğiyle kapattı ve yalınayak odadan çıkıp koridordan aşağı yürüdü.

Moss'un odasına girmesi yaklaşık on beş saniye sürdü, polis şeridini bozmadan kapıyı arkasından kapattı. Kapıya yaslanıp odayı kokladı. Sonra durup etrafa göz gezdirdi.

İlk yaptığı şey halının üstünde dikkatle yürümek oldu. Daha önce yatağın çekildiği yerdeki ezik bölüme gelince yatağı odanın ortasına doğru çekti. Diz çöküp tozu üfledi ve halının havını inceledi. Doğrulup yastıkları aldıktan sonra kokladı ve yerine koydu. Yatağı odanın içinde verevine bırakıp gardıroba giderek kapılarını açıp baktı ve tekrar kapadı.

Banyoya gitti. İşaretparmağını lavabonun etrafında gezdirdi. Bir elbeziyle el havlusu kullanılmış sabunsa kullanılmamıştı. Parmağını küvetin iç kısmında gezdirdikten sonra pantolonunun yan tarafına sildi. Küvetin kenarına oturup ayağıyla karoların üstünde tempo tuttu.

Öteki oda 227'ydi. İçeri girip kapıyı kapadı ve dönüp durdu. Yatakta yatılmamıştı. Banyo kapısı açıktı. Yerde kanlı bir havlu duruyordu.

Yürüyüp kapıyı iterek ardına kadar açtı. Lavabonun içinde kan lekeli bir elbezi vardı. Öteki havlu yok olmuştu. Kanlı parmak iz-

leri. Duş perdesinin kenarında kanlı bir parmak izi. Bir deliğe girmemişsindir umarım, dedi. Paramı almak istiyorum doğrusu.

Sabah güneş doğar doğmaz sokaklardaydı ve yürüyüp zihninde notlar alıyordu. Kaldırım hortumla yıkanmıştı ama Moss'un vurulduğu yaya yolunda ve betonun üstünde hâlâ kan lekeleri vardı. Ana Cadde'ye dönüp baştan başladı. Mazgallarda ve kaldırım boyunca küçük cam kırıkları. Kimi pencere camı kimi de yol kenarına park etmiş arabaların camı. Camı kırılan pencerelere kontrplak çakılmıştı ama tuğlalarda delikler ve otelden saçılan damla biçiminde kurşun izleri görülebiliyordu. Otele dönüp basamaklara oturdu ve sokağa baktı. Güneş Aztec Tiyatrosu'nun üzerinden yükseliyordu. İkinci kat hizasında bir şey dikkatini çekti. Ayağa kalkıp oraya yürüdü ve karşıya geçip basamakları çıktı. Camda iki kurşun deliği. Kapıyı tıklatıp bekledi. Sonra açıp içeri girdi.

Karanlık bir oda. Hafif bir çürük kokusu. Gözleri loşluğa alı-
 şıncaya kadar bekledi. Bir salon. Karşı duvara dayalı bir mekanik piyano veya küçük org. Bir gardırop. Pencere kenarında bir sallanan koltuğa yığılmış yaşlı bir kadın.

Wells kadının tam karşısında durup inceledi. Alnından vurulup öne doğru devrilmişti ve kafatasının arkası ile kurumuş beyin parçaları koltuğun arkalığına yapışmıştı. Kucağında bir gazete vardı ve üstündeki pamuklu sabahlık kan pıhtılarıyla kararmıştı. İçerisi soğuktu. Wells etrafına bakındı. Arkasındaki duvarda asılı takvime isabet eden ikinci bir mermi üç gün sonrasının tarihini işaretlemişti. Fark etmemek elde değildi. Odanın geri kalanına baktı. Ceket cebinden küçük bir fotoğraf makinesi çıkarıp ölü kadının bir iki fotoğrafını çekti ve makineyi tekrar cebine koydu. Hiç aklına gelmezdi, değil mi tatlım? dedi kadına.

Moss bir koğuşta uyandı, kendi yatağıyla solundaki yatağın arasına perde çekilmişti. Perdenin arkasında gölgeler oynuyordu. İs-

panyolca konuşmalar. Sokaktan boğuk sesler. Bir motosiklet. Bir köpek. Başını yastığın üzerinde çevirdi ve duvara dayalı metal bir sandalyeye oturup elinde bir demet çiçek tutan bir adamla göz göze geldi. Nasıl hissediyorsun kendini? dedi adam.

Daha iyi hissettiğim olmuştur. Sen kimsin?

Adım Carson Wells.

Kimsin?

Bildiğini zannediyorum. Sana çiçek getirdim.

Moss başını çevirip gözlerini tavana dikti. Kaç kişisiniz?

Şöyle söyleyeyim, şu anda kafanı yormanı gerektirecek tek kişi var.

Sen.

Evet.

Peki otele gelen adam?

Onu konuşabiliriz.

Konuş öyleyse.

Onu uzaklaştırabilirim.

Onu ben de yapabilirim.

Zannetmem.

İstediğini düşünmekte serbestsin.

Acosta'nın adamları o sırada ortaya çıkmasaydı bu kadar iyi durumda olmazdın.

Pek iyi durumda değilim.

İyisin. Gayet iyi durumdasın.

Moss başını çevirip tekrar adama baktı. Ne kadar zamandır burdasın?

Bir saat falan.

Öyle oturuyorsun.

Evet.

Fazla işin yok galiba, değil mi?

İşleri birer birer yapmaktan hoşlanırım eğer sorduğun buysa.

Öyle oturmuş o kadar salak bir halin var ki.

Wells gülümsedi.

Şu kahrolası çiçekleri bir yere bıraksana.

Olur.

Ayağa kalkıp demeti başucu sehpasına bıraktı ve tekrar sandalyeye oturdu.

İki santimetre nedir biliyor musun?

Evet. Bir ölçü.

Bir inçin dörtte üçü filan.

Tamam.

Mermi karaciğerine o mesafeden geçmiş.

Doktor öyle mi söyledi?

Evet. Karaciğer ne iş yapar, biliyor musun?

Hayır.

İnsanı hayatta tutar. Seni vuran adam kim biliyor musun?

Beni vuran belki o değildir. Belki Meksikalılardan biridir.

Adamın kim olduğunu biliyor musun?

Hayır. Bilmem mi gerekiyor?

Aslında tanışmak isteyeceğin biri değil de ondan. Tanıştığı insanların geleceği çok kısa oluyor. Hatta olmuyor.

Aferin ona.

Dinlemiyorsun beni. Dikkatle dinlemen lazım. Bu adam senin peşini bırakmayacak. Parayı geri alsa bile. Onun için hiç fark etmez. Adama gidip parayı versen de öldürür seni. Sırf onu zahmete soktuğun için.

Bence zahmete sokmaktan biraz fazlasını yaptım.

Ne demek istiyorsun?

Onu vurdum sanıyorum.

Niye öyle düşünüyorsun?

Çift sıfır şevrotine boğdum adamı. Pek iyi gelmemiştir herhalde.

Wells arkasına yaslandı. Moss'u süzdü. Onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun?

Bilmiyorum.

Öldürmedin. Sokağa çıkıp tek tek bütün Meksikalıları öldürdü ve sonra tekrar otele girdi. Gazete almaya çıkar gibi.

Hepsini o öldürmedi.

Hayatta kalanları öldürdü.

Vurulmadı mı yani?

Bilmiyorum.

Daha doğrusu bana niye söyleyesin.

Öyle de denebilir.

Bu adam senin arkadaşın mı?

Hayır.

Arkadaşındır diye düşündüm.

Hayır öyle düşünmedin. Şu anda Odessa yolunda olmadığını nerden biliyorsun?

Odessa'ya niye gitsin ki?

Karını öldürmek için.

Moss cevap vermedi. Sert çarşafın üstünde yatarak tavanı seyretti. Ağrısı vardı ve giderek artıyordu. Saçmalıyorsun, dedi.

Sana iki fotoğraf getirdim.

Ayağa kalkıp yatağın üstüne iki fotoğraf koydu ve sonra yerine oturdu. Moss fotoğraflara göz attı. Gördüm, ne olmuş? dedi.

O fotoğrafları bu sabah çektim. O kadın senin ateş açtığın binalardan birinin ikinci katında bir dairede oturuyordu. Ceset hâlâ orda.

Hassiktir ordan.

Wells onu süzdü. Dönüp pencereden dışarı baktı. Senin bütün bunlarla hiç alakan yok, değil mi?

Yok.

Sen sadece o ciplere rastladın.

Neden bahsettiğini anlamıyorum.

Malı almadın, değil mi?

Ne malı?

Eroini. Eroin sende değil.

Hayır. Değil.

Wells başını salladı. Düşünceli görünüyordu. Ne yapmaya niyetin var diye sormalıyım belki.

Belki ben sana sormalıyım.

Benim hiçbir şey yapmaya niyetim yok. Yapmak zorunda değilim. Sen bana geleceksin. Er veya geç. Başka şansın yok. Sana cep numaramı vereceğim.

Ortadan kaybolmayacağımı nerden biliyorsun?

Seni bulmam ne kadar sürdü biliyor musun?

Hayır.

Yaklaşık üç saat.

Bir dahaki sefere o kadar şanslı olmayabilirsin.

Doğru, olmayabilirim. Ama bu senin için iyi olmaz.

Anladığım kadarıyla eskiden onunla çalışıyordun.

Kiminle?

Bu adamla.

Evet. Çalıştım. Bir ara.

Adı ne?

Chigurh.

Çukur?

Chigurh. Anton Chigurh.

Onunla anlaşmayacağımı nerden biliyorsun?

Wells oturduğu yerde öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayadı ve ellerini kavuşturdu. Başını iki yana salladı. Beni dinlemiyorsun, dedi.

Belki de söylediklerine inanmıyorum.

İnanıyorsun.

Ya da temizleyebilirim onu.

Çok ağrın var mı?

Biraz. Evet.

Çok ağrın var. Düşünmeyi zorlaştırır. Hemşireyi çağırayım.

Senin bakımına ihtiyacım yok.

Nasıl istersen.

Bu adam ne yani, cani mi?

Ben öyle tarif etmezdim.

Nasıl tarif ederdin?

Wells düşündü. Espri anlayışı pek yok derdim herhalde.

Suç değil ya.

Mesele o değil. Sana bir şey anlatmaya çalışıyorum.

Anlat o zaman.

Onunla anlaşamazsın. Tekrar ediyorum. Ona parayı versen de yine öldürür seni. Yeryüzünde ona ters bir laf edip de hayatta kalmış tek kişi yok. Hepsi öldü. Pek şansın yok. Kendine has bir adam. Hatta ilkeli bile denebilir. Parayı ve uyuşturucuyu filan aşan ilkeler.

Peki niye anlatıyorsun bana onu?

Sen sordun.

Niye cevap veriyorsun?

Herhalde nasıl bir durumda olduğunu sana anlatabilirsem benim işim kolaylaşır diye düşündüğümden. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama bu işlerin adamı olmadığını biliyorum. Sen öyle olduğunu zannediyorsun. Değilsin ama.

Göreceğiz bakalım, değil mi?

Bazılarımız görecek. Parayı ne yaptın?

Aşağı yukarı iki milyon doları orospularla viskiye harcadım ve geri kalanını da çarçur ettim işte.

Wells gülümsedi. Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Ayağında pahalı Lucchese marka timsah derisi çizmeler vardı. Sence seni nasıl buldu?

Moss cevap vermedi.

Hiç düşündün mü?

Nasıl bulduğunu biliyorum. Bir daha bulamayacak.

Wells gülümsedi. Aferin sana, dedi.

Evet. Aferin bana.

Başucu sehpasında plastik bir tepsinin üstünde bir sürahi su vardı. Moss göz ucuyla bir baktı sadece.

Biraz su ister misin? dedi Wells.

Senden bir şey isteyecek olursam bunu öğrenen ilk orospu çocuğu sen olursun.

Alete aktarıcı deniyor, dedi Wells.

Ne dendiğini biliyorum.

Seni bulmak için tek yolu o değil.

Tabii.

Sana yararlı bazı bilgiler verebilirim.

Az önce söylediğimi tekrarlıyorum. Sana ihtiyacım yok.

Bu bilgileri sana vermeye niye razı olduğumu merak etmiyor musun?

Biliyorum zaten.

Neymiş?

O çukur denen herifle uğraşacağına benle uğraşmayı tercih ediyorsun, ondan.

Doğru. Sana biraz su vereyim.

Canın cehenneme.

Wells bacak bacak üstüne atmış halde sakin bir tavırla oturuyordu. Moss ona baktı. Bu adamla beni korkutabileceğini sanıyorsun. Ne dediğini bilmiyorsun. İstersen onla birlikte seni de temizlerim.

Wells gülümsedi. Hafifçe omuz silkti. Çizmesinin ucuna bakıp bacağını indirdikten sonra çizmesini kotuna sildi ve tekrar bacak bacak üstüne attı. Ne iş yapıyorsun? dedi.

Ne?

Ne iş yapıyorsun?

Emekliyim.

Emekli olmadan önce ne iş yapıyordun?

Kaynakçıyım.

Asetilen? MIG? TIG?

Hangisi olursa. Her türlü kaynağı yaparım.

Dökme demir?

Evet.

Soğuk lehimi kastetmiyorum.

Ben de lehim demedim.

Zamak?

Söyledim ya.

Vietnam'da savaştın mı?

Evet. Savaştım Vietnam'da.

Ben de.

Yani yoldaş mı sayılırız?

Ben özel birlikteydim.

Sen galiba beni senin ne yaptığını umursayan biriyle karıştırdın.

Yarbaydım.

Hadi ordan.

İster inan ister inanma.

Şimdi ne iş yapıyorsun peki?

İnsanları arayıp buluyorum. Hesap kapatıyorum. O tür şeyler.

Kiralık katilsin.

Wells gülümsedi. Kiralık katil.

Adına her ne diyorsan.

Benim iş yaptığım adamlar ortalıkta görünmekten hoşlanmaz. Dikkatleri üzerlerine çekecek işlere bulaşmazlar. Gazetelere haber olmaktan hoşlanmazlar.

Herhalde.

Bu olay kapanmayacak. Şansın yaver gitse ve bir iki kişiyi temizlesen bile –ki pek düşük ihtimal– başka birini gönderirler. Hiçbir şey fark etmez. Sonunda bulurlar seni. Gidebileceğin bir yer yok. Malın teslimatı yapacak adamlarda olmaması da başındaki belalara bela ekliyor. Bil bakalım gözler kimin üstünde? Uyuştu-

rucu İle Mücadele Teşkilatı ve çeşitli emniyet güçleri de cabası. Herkesin listesinde aynı isim var. Ve tek isim de o. Bana bir kemik atman lazım. Aslında seni korumam için hiçbir sebep yok.

Bu adamdan korkuyor musun?

Wells omuz silkti. Ona karşı temkinliyim diyelim.

Bell'in adını saymadın.

Bell. Oldu mu?

Anladığım kadarıyla onu önemsemiyorsun.

Onu yok sayıyorum. Bir taşra ilinin taşra kentinde kıro bir şerif. Bir taşra eyaletinde. Hemşireyi çağırayım. Rahatsızsın. Telefon numaram bu. Bir düşün bence. Konuştuklarımızı.

Ayağa kalkıp sehpanın üstündeki çiçeklerin yanına bir kart bıraktı. Moss'a baktı. Beni aramayacağını düşünüyorsun ama arayacaksın. Fazla gecikme yeter. O para benim müşterime ait. Chigurh kanundışı bir adam. Zaman senin aleyhine çalışıyor. Paranın bir kısmını sana armağan bile edebiliriz. Ama meblağı Chigurh'dan almam gerekirse senin için çok geç olur. Karın için de elbette.

Moss cevap vermedi.

Bak. Karını arasan iyi olur. Onunla konuştuğumda çok endişeliydi.

Gittiğinde Moss yatağın üstünde ters duran fotoğrafları çevirdi. Kapalı kâğıtlarını açan bir oyuncu gibi. Su dolu sürahiye baktı ve o sırada hemşire girdi içeri.

VI

Zamane gençleri daha zor büyüyor sanki. Neden bilmem. Belki insan ne kadar hızlı büyümeye mecbursa o kadar hızlı büyüdüğü içindir. Kuzenlerimden biri on sekizinde vekâleten polis memurluğuna atanmıştı. O sırada evli ve çocuk sahibiydi. Çocukluk arkadaşlarımdan biri aynı yaşta Baptist vaiziydi. Bir köy kilisesinin papazıydı. Yaklaşık üç yıl sonra Lubbock'a gitmek üzere oradan ayrıldı ve cemaate ayrılacağını söylediğinde kilisedeki herkes ağladı. Kadın erkek herkes. Onları evlendiren de vaftiz eden de gömen de oydu. Yirmi bir yaşındaydı, bilemedin yirmi iki. Vaaz verirken kilise bahçesine bile insanlar toplanıp dinlerdi. Şaşırmıştım. Okulda sessiz sedasız bir çocuktu. Ben orduya katıldığımda yirmi bir yaşındaydım ve eğitimde bizim sınıfta en büyüklerden biriydim. Altı ay sonra Fransa'da elimde tüfek adam öldürüyordum. O sırada bunlar bana garip de gelmiyordu. Dört yıl sonra bu ilin şerifiydim. Ne olacağım konusunda da hiç şüpheye düşmedim. Şimdilerde insanlara neyin doğru neyin yanlış olduğu hakkında konuştuğunda sana gülüyorlar. Ama ben bu konularda hiçbir zaman şüphe duymadım. Bu tür şeyleri düşünürken yani. Umarım hiçbir zaman da duymam.

Loretta radyoda bu ülkedeki çocukların yüzde bilmem kaçını büyükannelerinin ve büyükbabalarının yetiştirdiğini duymuş. Yüzdeyi unuttum. Epey yüksek geldi bana. Kendi anne babaları bakmıyormuş.

Bunu konuştuk Loretta'yla. Bir sonraki nesilde de anne babaları bakmak istemezse kim bakacak çocuklara diye düşündük. Çocukların büyükanneleriyle büyükbabaları kendi çocuklarına bakmamışken torunlarına mı bakacak? Bilemedik. Daha iyimser olduğum günlerde benim bilmediğim ve aklıma gelmeyen bir şey olduğunu düşünüyorum. Ama öyle zamanlar az oluyor. Bazen gecenin bir yarısında uyanıyorum ve o zaman İsa'nın yeniden gelişi dışında bu gidişatı durduracak bir şey olmadığından emin oluyorum. Benim uyku uyumayıp buna kafa yormamın ne faydası var bilmiyorum. Ama uyuyamıyorum işte.

Bence bu iş insanın bir karısı yoksa yapılamaz. Hem de sıradan biri değil. Benim karım hem aşçı hem gardiyan hem de daha pek çok şey. Mahkûmlar şanslarının kıymetini bilmiyor. Belki de biliyorlardır. Karımın can güvenliği konusunda içim hep rahat oldu. Yılın büyük bölümünde bahçeden taze sebze meyve yiyorlar. Adam gibi mısır ekmeği. Kuru fasulye. Adamlara hamburger pişirip patates kızarttığı olmuştur. Bazıları yıllar sonra ziyarete gelirler, evlenmiş ve hali vakti yerinde. Karılarını da getirirler. Bazen çocuklarını da. Beni görmeye gelmezler. Karılarını ve sevgililerini tanıştırıp hüngür hüngür ağladıklarını görmüşümdür. Koca adamlar. Zamanında ne kötülükler yapmışlar. Loretta ne yaptığını biliyor. Her zaman öyleydi. Her ay bütçede hapishane ödeneğini aşıyoruz ama ne yapacaksın? Hiç. Aynen devam edeceksin.

Chigurh 131'in kavşağında kenara çekip durduktan sonra kucağındaki telefon rehberini açtı ve kan lekeli sayfaları çevirip veterineri buldu. Bracketville dışında aşağı yukarı otuz dakika mesafede bir klinik vardı. Bacağına sarılı havluya baktı. Olduğu gibi kana bulanmıştı ve kan koltuğa da geçmişti. Rehberi yere atıp elleri direksiyonun üstünde durdu. Üç dakika kadar öylece oturdu. Sonra vitesi takıp tekrar yola çıktı.

La Pryor kavşağına kadar sürüp Uvalde'ye giden kuzey yoluna saptı. Bacağı pompa gibi zonkluyordu. Uvalde'ye gelmeden kooperatifin önüne park edip bacağına bağladığı stor ipini çözdü ve havluyu çekti. Sonra inip topallayarak içeri girdi.

Bir torba veteriner malzemesi aldı. Pamukla sargı bezi ve plaster. Bir şırınga pompasıyla bir şişe oksijenli su. Bir forseps. Makas. Birkaç paket on santimlik gaz bezi ve bir şişe litrelik Betadine. Parayı ödeyip dışarı çıkınca Ramcharger'a bindi ve motoru çalıştırdıktan sonra durup dikiz aynasından binayı seyretti. Başka bir şeye ihtiyacı var mı diye düşünür gibiydi ama onu düşünmüyordu. Parmaklarını gömlek manşetinin içine çekip gözlerinin etrafındaki teri dikkatle sildi. Sonra aracı çalıştırıp geri geri giderek park yerinden çıktı ve yola çıkıp kent yönünde ilerledi.

Ana Cadde'den aşağı gidip Getty'den kuzeye ve sonra Nopal'dan tekrar doğuya döndü ve park edip motoru kapadı. Bacağı hâlâ kanıyordu. Torbadan makasla plasteri çıkardı ve karton pamuk kutusundan yedi sekiz santimlik bir daire kesti. Plasterle birlikte gömlek cebine koydu. Koltuğun arkasına eğilip yerden bir elbise askısı aldı ve uçlarını büküp koparak düzleştirdi. Sonra uzanıp çantasını açtı ve içinden bir gömlek çıkarıp makasla bir kolunu kesip katladı ve cebine koydu, makası kooperatif torbasının içine bırakıp kapıyı açtı ve yaralı bacağını dizinin altından iki eliyle tutup kaldırarak yavaşça indi. Durup kapıya tutundu. Sonra başını eğip bir dakika kadar öyle durdu. Doğrulup kapıyı kapadı ve sokak aşağı yürümeye başladı.

Ana Cadde'de eczanenin önünde durup döndü ve park etmiş bir arabaya yaslandı. Sokağı kontrol etti. Gelen kimse yoktu. Dirseğinin altındaki benzin deposunun kapağını açıp gömlek kolu-

nu elbise askısına takarak deponun içine soktu ve çıkardı. Karton parçasını açık deponun üstüne plasterle yapıştırmasının ardından benzine batırdığı gömlek kolunu top haline getirip üstüne koyarak yapıştırdı ve yaktıktan sonra dönüp topallayarak eczaneye girdi. İlaç bölümüne giden koridorun yarısını biraz geçmişken dışarıdaki araba patlayarak alev aldı ve dükkânın camekânının büyük bölümü aşağı indi.

Küçük kapıyı açıp ilaç raflarının arasında dolaşmaya başladı. Bir paket şıringayla bir şişe hidrokodon tableti buldu ve geri dönüp penisilin aramaya koyuldu. Penisilin bulamadı ama tetrasilin ve sülfanilamit buldu. Hepsini cebine tıkıp tezgâhın arkasından ateşin turuncu ışığına çıkmasının akabinde koridordan aşağı yürüyüp iki alüminyum koltuk değneği aldı ve arka kapıyı açıp topallayarak dükkânın arkasındaki çakıllı park yerine çıktı. Arka kapının alarmı çaldı ama kimse aldırmadı ve Chigurh dükkânın alev alev yanan ön kısmına dönüp bakmadı bile.

Hondo'nun dışında bir motele park etti ve binanın en ucunda

bir oda tuttuktan sonra odaya girip çantasını yatağın üstüne bıraktı. Tabancayı yastığın altına sokup kooperatif torbasıyla banyoya girdi ve içindekileri lavaboya boşalttı. Ceplerini boşaltıp her şeyi setin üstüne koydu – anahtar, cüzdan, antibiyotik şişeleri ve şırıngalar. Küvetin kenarına oturup çizmelerini çıkardı, uzanıp küvetin tıkacını kapadı ve musluğu açtı. Sonra soyunup dolmakta olan küvete yavaşça girdi.

Bacağı morarmış ve çok şişmişti. Yılan sokması gibi görünüyordu. Elbeziyle yaralarını suyla yıkadı. Suyun içinde bacağını çevirip çıkış yarasını inceledi. Etine küçük kumaş parçaları yapışmıştı. Delik başparmağının girebileceği büyüklükteydi.

Küvetten çıktığında su açık pembeydi ve bacağındaki deliklerden hâlâ serumla karışık açık renk kan akıyordu. Çizmelerini suya atıp havluyla kurulandı ve klozetin üstüne oturup lavabodan Betadine şişesiyle gaz bezlerini aldı. Paketi dişleriyle koparark açtı ve şişeyi açıp yavaşça yaraların üstüne döktü. Sonra şişeyi bırakıp yaraları temizlemeye koyuldu ve gaz bezleriyle forsepsi kullanarak kumaş parçalarını ayıkladı. Musluğu açıp dinlendi. Forsepsin ucunu musluğun altına tuttu ve silkeledikten sonra tekrar işe koyuldu.

Bitirdiğinde yarayı son kez dezenfekte etti ve gaz bezi paketlerini açıp bacağındaki deliklerin üstüne kat kat yerleştirdikten sonra koyunla keçiler için üretilmiş sargı beziyle sardı. Ayağa kalkıp lavabo rafının üstündeki plastik bardağa su doldurup içti ve iki kere daha doldurup içti. Sonra odaya dönüp yatağın üstüne uzandı ve bacağının altına yastıklar koydu. Alnındaki birkaç damla ter dışında yorulduğunu belli eden hiçbir şey yoktu.

Banyoya tekrar gittiğinde şırıngalardan birini plastik ambalajından çıkarıp iğneyi tetrasilin şişesinin tıpasından içeri batırarak şırıngayı doldurdu ve ışığa tutarak baktı, iğnenin ucunda küçük bir damla belirinceye kadar başparmağıyla pistonu itti. Sonra şırıngaya iki fiske vurdu ve eğilip iğneyi sağ bacağının kuadriseps kasına batırdı ve pistonu yavaşça aşağı bastırdı.

Motelde beş gün kaldı. Koltuk değnekleriyle kafeye gidip yemeklerini yiyor ve dönüyordu. Televizyon hep açıktı ve yatakta oturarak televizyon seyredip hiç kanal değiştirmiyordu. Ne çıkarsa seyrediyordu. Dizilerle haber programları ve söyleşiler seyretti. Günde iki kere pansuman yapıp yaraları magnezyum sülfat solüsyonuyla temizliyor ve antibiyotiklerini alıyordu. İlk sabah temizlikçi kadın geldiğinde kapıya gidip odasının temizlenmesini istemediğini söyledi. Sadece havlu ve sabun istiyordu. Kadına on dolar verdi ve kadın parayı alıp kapıda kararsızca bekledi. Aynı şeyi ispanyolca söyledi ve kadın başını sallayıp parayı önlük cebine koyduktan sonra arabasını iterek ilerledi ve Chigurh eşikte durup park yerindeki arabaları inceledikten sonra kapıyı kapadı.

Beşinci gece kafede otururken Valdez İli Şerif Bürosu'ndan iki polis gelip oturarak şapkalarını çıkardılar yanlarındaki boş iskemlelerin üstüne koydular ve krom peçetelikten menüleri alıp açtılar.

Biri Chigurh'a baktı. Chigurh dönmeden veya o yöne bakmadan hepsini baştan sona seyretti. Aralarında konuştular. Sonra öteki polis baktı. Garson kız geldi. Chigurh kahvesini bitirip kalktı ve parayı masanın üstüne bırakıp dışarı çıktı. Koltuk değneklerini kafede bırakmıştı ve kafenin camekânının önünden ağır ağır, topallamamaya çalışarak düzgün bir şekilde yürüdü. Kendi odasının önünden geçip yaya yolunun sonuna kadar gitti ve döndü. Park yerinin en sonunda duran Ramcharger'a baktı. Müdüriyetten de restorandan da görülmeyecek bir yerdeydi. Odasına dönüp tıraş takımıyla tabancayı çantasına koymasının akabinde park yerini geçip Ramcharger'a binip çalıştırdı ve beton setin üstünden yan taraftaki elektronik dükkânının park yerine geçti ve anayola çıktı.

Wells köprünün üstünde durduğunda ırmaktan esen rüzgâr seyrek sarı saçlarını dağıtıyordu. Dönüp parmaklığa yaslandı ve yanında taşıdığı ucuz fotoğraf makinesiyle rasgele bir fotoğraf çekip ma-

kineyi indirdi. Dört gece önce Moss'un durduğu yerde duruyordu. Yaya yolundaki kan izlerini inceledi. İzlerin yok olduğu yerde durdu. Kollarını kavuşturmuştu ve eli çenesindeydi. Fotoğraf çekmekle uğraşmadı. Seyreden kimse yoktu. Aşağıdaki ırmağa ve ağır ağır akan yeşil suya baktı. On adım yürüyüp geri döndü. Yola çıkıp karşıya geçti. Bir kamyon geçti. Köprü hafifçe titredi. Yaya yolundan yürümeye devam ettikten sonra durdu. Belli belirsiz kanlı bir çizme izi. Daha da belirsiz bir iz daha. Tel örgünün üzerinde kan izi aradı. Cebinden mendilini çıkarıp diliyle ıslattı ve telin üzerinde gezdirdi. Durup aşağıdaki ırmağa baktı. Amerikan tarafında bir yol vardı. Yolla ırmağın arasında geniş bir kamışlık. Irmaktan esen rüzgârda kamışlar hışırdıyordu. Parayı Meksika'ya geçirdiyse uçup gitmiş demekti. Geçirmemişti ama.

Wells geri çekilip çizme izlerine tekrar baktı. Köprünün üzerinden sepetlerle ve çantalarla birkaç Meksikalı geliyordu. Fotoğraf makinesini çıkarıp gökyüzünün, ırmağın ve dünyanın bir fotoğrafını çekti.

Bell masasında oturmuş çek imzalıyor ve hesap makinesinde rakamları topluyordu. İşini bitirdiğinde arkasına yaslanıp pencereden dışarı, hükümet konağının boş bahçesine baktı. Molly, dedi.

Molly gelip eşikte durdu.

Araçlarla ilgili bir şey bulabildin mi?

Edinilebilecek bütün bilgileri edindim Şerif. O araçlar ölmüş kişilerin üstüne kayıtlı. Blazer'ın sahibi yirmi yıl önce ölmüş. Meksika plakalılarla ilgili bilgi toplamamı istemiş miydiniz?

Yok canım. Hayır. Çekler hazır.

Molly içeri girip masanın üstünden büyük suni deri çek defterini aldı ve kolunun altına sıkıştırdı. Uyuşturucu İle Mücadele Teşkilatı müfettişi aradı yine. Konuşmak istemiyor musunuz onunla?

Elimden geldiğince konuşmamaya çalışacağım.

Tekrar olay yerine gidiyormuş ve siz de onunla gitmek ister miydiniz diye soruyor.

Samimiyet göstermiş. Canının istediği yere gidebilir. ABD hükümetinin müfettişi değil mi?

Araçlar konusunda ne yapmak niyetinde olduğunuzu soruyor.

Evet. Onları açık artırmayla satmak lazım. Paramız ziyan oluyor. Araçlardan birinin turbo motoru var. Birkaç dolar eder belki. Bayan Moss'tan haber yok mu?

Hayır efendim.

Peki.

Büronun dış duvarındaki saate baktı. Bir zahmet Loretta'yı arayıp benim Eagle Pass'e gittiğimi ve ordan arayacağımı söyler misin? Kendim arayacaktım ama ararsam eve gel diyerek aklımı çelecek.

Siz yola çıkıncaya kadar bekleyeyim mi?

Evet.

Koltuğunu itip kalktı ve masanın arkasındaki askılıktan silah kayışını alıp omzuna astıktan sonra şapkasını alıp taktı. Neydi o Torbert'ın lafi? Gerçek ve adaletle ilgili?

Her gün yeni baştan adıyoruz kendimizi. Onun gibi bir şey.

Ben galiba günde iki kere adamaya başlayacağım kendimi. Bu iş bitmeden üçe de çıkabilir. Yarın sabah görüşürüz.

Kafeye uğrayıp yolda içmek için bir kahve aldı ve arabasına giderken önünden açık bir kamyon geçti. Çölün gri tozuna bulanmış. Durup seyrettikten sonra arabaya binip dönerek kamyonun önüne geçti ve kamyonu durdurdu. Arabadan indi ve kamyona doğru yürürken şoförün çiklet çiğneyerek iyi niyetli bir kibirle kendisini seyrettiğini gördü.

Bell bir elini kamyona dayayıp şoföre baktı. Şoför başıyla selamladı. Merhaba Şerif, dedi.

Yakın zamanda yüküne baktın mı?

Şoför dikiz aynasına baktı. Sorun nedir Şerif?

Bell geri çekildi. İn bakalım, dedi.

Adam kapıyı açıp indi. Bell başıyla kamyonun arkasını işaret etti. Rezalet bu, dedi.

Adam arkaya yürüyüp baktı. İplerden biri gevşemiş, dedi.

Brandanın açılmış ucunu tutup kamyonun arkasına doğru çekerek her biri mavi muşambaya sarılıp bantlanmış cesetleri örttü. Sekiz ceset vardı ve tam da olması gerektiği gibi görünüyorlardı. Sarılıp bantlanmış cesetler.

Yola çıktığında kaç taneydiler? dedi Bell.

Hepsi burda Şerif.

Minibüsle gidemez miydiniz?

Dört çekişli minibüsümüz yoktu.

Brandanın köşesini bağlayıp doğruldu.

Peki tamam, dedi Bell.

Hatalı yük taşımadan ceza kesmeyecek misiniz?

Hadi git uzatma.

Devil Irmağı Köprüsü'ne güneş batarken vardı ve köprünün yarısında arabayı durdurup tepe lambalarını yaktıktan sonra inip kapıyı kapadı arabanın önünden dolaştı ve tel örgünün üstündeki alüminyum boruya dayandı. Batıdaki demiryolu köprüsünün ötesinde mavi baraj gölünün üzerinde batan güneşe baktı. Batıya giden bir tır köprü yolunun geniş dönemecini aldı ve ışıkları göründüğünde vites küçülttü. Şoför geçerken pencereden eğildi. Atlama Şerif. O kadın için değmez. Sonra arkasında rüzgâr estirerek uzaklaştı, dizel motor hızlandı ve şoför çift debriyajla vites değiştirdi. Bell gülümsedi. Aslına bakarsan, dedi, değer.

481-57 kavşağından yaklaşık üç kilometre sonra yolcu koltuğundaki aktarıcıdan tek bir bip sesi geldi ve kesildi. Chigurh bankete yanaşıp durdu. Aktarıcıyı alıp döndürdükten sonra geri çevirdi. Düğmeleri ayarladı. Hiçbir ses yoktu. Tekrar yola koyuldu. Güneş

önünde uzanan alçak mavi tepelerin arasına sıkışmıştı. Yavaş yavaş kızararak gözden kaybolmaktaydı. Çölün üzerine serin ve gölgeli bir alacakaranlık çöküyordu. Güneş gözlüğünü çıkarıp torpido gözüne koyduktan sonra torpido gözünü kapattı ve farları yaktı. Tam o sırada aktarıcı düzenli ve ağır bir tempoda biplemeye başladı.

Otelin arkasına park edip indi, aktarıcıyı, çifteyi ve tabancayı fermuarlı bir çantanın içinde taşıyarak topallaya topallaya cipin etrafını dolaştıktan sonra park yerini geçti ve otelin basamaklarını çıktı.

Kaydolup anahtarı alınca topallayarak merdiveni çıktı ve koridoru geçip odasına vardı, içeri girip kapıyı kilitledi ve çifteyi göğsüne yaslayıp yatağa uzandıktan sonra gözlerini tavana dikti. Aktarıcının verici ünitesinin otelde bulunması için bir neden bulamıyordu. Moss olduğuna ihtimal vermiyordu çünkü Moss'un ölmüş olacağını düşünüyordu. Geriye polis kalıyordu. Ya da Matacumbe Petroleum Group'un bir ajanı. Chigurh'un onları aptal zannettiğini düşündüklerini Chigurh'un tahmin ettiğini düşünüyor olmalıydılar. Bunu bir düşündü.

Uyandığında saat gecenin on buçuğuydu ve sessizliğin içinde yarı karanlıkta yatmaya devam etti ancak cevabı bulmuştu. Ayağa kalkıp çifteyi yastıkların arkasına koydu ve tabancayı pantolonunun kemerine sıkıştırdı. Sonra dışarı çıkıp topallayarak merdiveni indi ve resepsiyona gitti.

Resepsiyon görevlisi oturmuş dergi okuyordu ve Chigurh'u görünce dergiyi bankonun altına sokup ayağa kalktı. Buyrun, dedi.

Kayıt defterine bakmak istiyorum.

Polis memuru musunuz?

Hayır. Değilim.

Kusura bakmayın ama gösteremem efendim.

Gösterirsin.

Tekrar yukarı çıktığında kapısının önünde durup koridoru dinledi ve içeri girip çifteyle alıcıyı aldıktan sonra önüne şerit gerilmiş

odaya yürüyüp kutuyu kapıya tutarak çalıştırdı ve ikinci kapıya gidip orada denedi. Sonra ilk odaya dönerek aşağıdan aldığı anahtarla kapıyı açtı ve geri çekilip koridor duvarına dayandı.

Park yerinin öteki tarafındaki sokaktan trafik sesleri geliyordu ama yine de pencerenin kapalı olduğunu düşündü. Esinti yoktu. Odaya hızla göz gezdirdi. Yatak duvardan odanın ortasına doğru çekilmiş. Banyo kapısı açık. Çiftenin emniyetini kontrol etti. Kapının öbür tarafına geçti.

Odada kimse yoktu. Odayı kutuyla taradı ve vericiyi başucu sehpasının çekmecesinde buldu. Yatağın üstüne oturup elinde döndürdü. Domino taşı büyüklüğünde ve parlatılmış metalden küçük bir dikdörtgen. Pencereden dışarıya doğru park yerine baktı. Bacağı ağrıyordu. Metal parçasını cebine koyup alıcıyı kapattıktan sonra ayağa kalkarak odadan çıktı ve kapıyı arkasından örttü. Odasına döndüğünde telefon çaldı. Bir dakika boyunca bunu düşündü. Sonra aktarıcıyı koridordaki pencerenin pervazına bırakıp döndü ve tekrar aşağıdaki lobiye indi.

Orada Wells'i bekledi. Bunu kimse yapmazdı. Hem ön kapıyı hem de arkaya açılan koridoru görebildiği iyice köşeye itilmiş deri bir koltukta oturuyordu. Wells saat on biri on üç dakika geçe geldi ve Chigurh kalkıp onun peşinden merdiveni çıktı, çifteyi okuduğu gazeteyle gevşek bir şekilde sarmıştı. Merdivenin yarısında Wells dönüp arkasına baktı ve Chigurh gazeteyi atıp çifteyi bel hizasında doğrulttu. Merhaba Carson, dedi.

Wells'in odasında oturdular, Wells yatağın üstünde ve Chigurh da pencere kenarındaki sandalyede. Gerek yok buna, dedi Wells. Ben aracıyım. Beni bırakabilirsin.

Bırakabilirim.

Seni memnun ederim. Birlikte bir ATM'ye gideriz. Herkes kendi yoluna gider. Hesapta on dört bin kadar var.

İyi para.

Bence öyle.

Chigurh pencereden dışarı baktı, çifte dizinin üstündeydi. Yaralanmak beni değiştirdi, dedi. Bakış açımı değiştirdi. Geliştim bir bakıma. Bazı şeyler yerli yerine oturdu. Ben daha önce de yerinde olduklarını sanıyordum ama değillermiş. En iyi şöyle ifade edebilirim: Kendime yetiştim sanki. Kötü bir şey değil. Zamanı çoktan gelmişti.

Yine de iyi para.

İyi para. Ama para birimi yanlış.

Wells aralarındaki mesafeyi ölçtü. Anlamsız. Yirmi yıl önce olsaydı belki. Muhtemelen o zaman bile olmazdı. Hadi, ne yapacaksan yap, dedi.

Chigurh iskemlede rahat oturuyordu ve çenesini yumruğuna dayamıştı. Wells'i seyrediyordu. Son düşüncelerini seyrediyordu. Bu filmi daha önce görmüştü. Wells de görmüştü.

Daha önce başladı, dedi. O sırada farkına varmadım. Sınıra giderken bu kentte bir kafede mola verdim, birtakım adamlar bira içiyordu ve biri dönüp dönüp bana bakıyordu. İlgilenmedim onunla. Yemeğimi söyleyip yedim. Ama hesabı ödemek için kasaya giderken yanlarından geçmek zorunda kaldım ve hepsi sırıtıyordu. Adam duymazdan gelinemeyecek bir şey söyledi. Ne yaptım, biliyor musun?

Evet. Biliyorum ne yaptığını.

Duymazdan geldim. Hesabı ödeyip kapıyı ittim ve tam dışarı çıkıyordum ki adam aynı lafı tekrar söyledi. Dönüp ona baktım. Durmuş kürdanla dişimi karıştırıyordum ve başımla küçücük bir işaret yaptım. Dışarı gelsin diye. Canı isterse. Sonra çıktım. Park yerinde bekledim. Arkadaşlarıyla birlikte çıktı dışarı ve onu park yerinde öldürüp arabama bindim. Hepsi etrafına toplandı. Ne olduğunu anlamamışlardı. Öldüğünü anlamamışlardı ve içlerinden biri boyunduruk tutuşuyla bayılttığımı söyledikten sonra hepsi aynı şeyi tekrarladı. Adamı oturtmaya çalışıyorlardı. Tokat atıp doğrultmaya çalışıyorlardı. Bir saat sonra Sonora Teksas'a varmak

üzereyken bir şerif yardımcısı durdurdu, ve beni kelepçeleyip kente götürmesine izin verdim. Bunu niçin yaptığımı tam olarak bilmiyorum ama galiba irademi kullanarak kurtulup kurtulamayacağımı görmek istediğimden. Kurtulunabileceğini düşünüyorum. Bunun mümkün olduğunu düşünüyorum. Ama aptalca bir şeydi yaptığım. Kendini beğenmişlikti. Anlıyor musun?

Anlıyor muyum?

Evet.

Sen zırdeli olduğunun farkında mısın?

Bu konuşmayı mı kastediyorsun?

Seni kastediyorum.

Chigurh arkasına yaslandı. Wells'i süzdü. Sana bir şey soracağım, dedi.

Sor.

Senin uyduğun kural seni buraya getirdiyse kuralın ne anlamı vardı?

Neden bahsettiğini anlamadım.

Senin hayatından bahsediyorum. Şu anda hayatını bir bütün olarak görebiliyoruz.

Bu saçma sapan lafların beni hiç ilgilendirmiyor Anton.

Bir açıklama yapmak isteyebileceğini düşünmüştüm.

Sana açıklama yapmak zorunda değilim.

Bana değil. Kendine. Söyleyecek bir lafın olur diye düşünmüştüm.

Canın cehenneme.

Şaşırttın beni. Farklı bir şey bekliyordum. Geçmişteki olayları sorgulamak gerekiyor bu durumda. Sence de öyle değil mi?

Seninle yer değiştirmek ister miydim sanıyorsun?

Evet. Öyle sanıyorum. Ben buradayım ve sen oradasın. Birkaç dakika sonra ben hâlâ burada olacağım.

Wells kararmış camdan dışarı baktı. Çantanın nerede olduğunu biliyorum, dedi.

Çantanın nerede olduğunu bilseydin almış olurdun.

Etrafta kimsenin olmadığı zamanı beklemek zorundaydım. Geceyi. Sabahın ikisini. O saatleri.

Çantanın nerede olduğunu biliyorsun.

Evet.

Ben daha önemli bir şeyi biliyorum.

Neymiş?

Nerede olacağını biliyorum.

Neresiymiş?

Ayağıma kadar getirilip teslim edilecek.

Wells elinin tersiyle ağzını sildi. Kaybedeceğin bir şey yok. Buraya yirmi dakika uzaklıkta.

Böyle bir şey olmayacağını biliyorsun. Değil mi?

Wells cevap vermedi.

Değil mi?

Canın cehenneme.

Bakışlarınla erteleyebileceğini düşünüyorsun.

Ne demek istiyorsun?

Bana baktığın sürece erteleyebileceğini düşünüyorsun.

Öyle düşünmüyorum.

Evet düşünüyorsun. Durumunu kabullenmen gerekir. Öylesi daha onurlu olur. Ben sana yardımcı olmaya çalışıyorum.

Orospu çocuğu.

Gözlerini kapatmayacağını sanıyorsun. Ama kapatacaksın.

Wells cevap vermedi. Chigurh onu seyrediyordu. Başka ne düşündüğünü de biliyorum, dedi.

Ne düşündüğümü bilmiyorsun.

Benim sana benzediğimi düşünüyorsun. Açgözlülük sanıyorsun. Ama ben sana benzemiyorum. Basit bir hayat sürüyorum. Bitir şu işi.

Sen anlayamazsın. Senin gibi biri anlayamaz.

Bitir şu işi dedim.

Evet, dedi Chigurh. Hep öyle derler. Ama laf olsun diye söylerler, değil mi?

Bok herif.

Olmuyor Carson. Kendini toparlaman lazım. Bana saygın yoksa kendini nasıl görüyorsun acaba? Şu durumuna baksana.

Sen kendini her şeyin dışında sanıyorsun, dedi Wells. Ama değilsin.

Her şeyin değil. Hayır.

Ölümün dışında değilsin.

Senin için taşıdığı anlamı taşımıyor benim için.

Benim ölmekten korktuğumu mu sanıyorsun?

Evet.

Hadi bitir şu işi artık. Bitir lanet olası herif.

Aynı şey değil, dedi Chigurh. Sen bu noktaya varmak için yıllardır bir şeylerden vazgeçtin. Ben bunu anlamadım bile galiba. İnsan hayatından hangi sıraya göre vazgeçeceğine nasıl karar verir? Biz aynı iş kolunda çalışıyoruz. Bir dereceye kadar. Sen beni bu kadar küçümsüyor muydun? Niye küçümseyesin? Kendini bu duruma nasıl soktun?

Wells sokağa baktı. Saat kaç? dedi.

Chigurh kolunu kaldırıp saatine baktı. On bir elli yedi, dedi.

Wells başını salladı. Kocakarı takvimine göre daha üç dakikam var. Siktir et. Çoktandır biliyordum galiba böyle olacağını. Rüyamda görmüş gibi. Dejavu. Chigurh'a baktı. Fikirlerin beni ilgilendirmiyor, dedi. Yap şu işi de bitsin. Lanet olası psikopat. Bitir artık be lanet olsun.

Kapattı sonunda gözlerini. Gözlerini kapatıp başını çevirdi ve engellenemeyecek olanı engellemek ister gibi bir elini kaldırdı. Chigurh yüzünün ortasından vurdu onu. Wells'in hayatta bildiği veya düşündüğü ya da sevdiği her şey ağır ağır arkasındaki duvardan aşağıya aktı. Annesinin çehresi, ilk Komünyonu, tanıdığı kadınlar. Karşısında diz çöküp ölen adamların suratları. Başka bir

ülkede yol kenarındaki bir uçurumda ölü bir çocuğun cesedi. Yatağın üzerinde, kafasının yarısı kopmuş ve kolları yana açılmış, sağ elinin büyük bölümü parçalanmış yatıyordu. Chigurh ayağa kalkıp boş kovanı halının üstünden alıp üfledi ve cebine koyduktan sonra saatine baktı. Yeni güne daha bir dakika vardı.

Arka merdivenden aşağı indikten sonra park yerini geçip Wells'in arabasına gitti ve Wells'in üstünden aldığı anahtarların arasından arabanınkini bulup kapıyı açtı, arabanın önünü, arkasını ve koltukların altını aradı. Kiralık arabaydı ve kapının iç cebindeki kiralama sözleşmesi dışında bir şey yoktu. Kapıyı kapatıp topallayarak arkaya gitti ve bagajı açtı. Hiçbir şey yoktu. Sürücü tarafına dolaşarak kapıyı açıp kaporta düğmesine bastı ve öne yürüyüp kaportayı açtı, motora baktıktan sonra kaportayı kapatıp otele baktı. Orada dururken Wells'in telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkarıp düğmesine bastı ve kulağına götürdü. Evet, dedi.

Moss hemşirenin koluna tutunarak koridorun ucuna kadar gidip geri döndü. Hemşire ona ispanyolca teşvik edici sözler söylüyordu. Koridorun sonundan dönüp geriye yürüdüler. Alnında terler birikmişti. *Andale** dedi hemşire. *Que bueno,*** Moss başını salladı. Hem de ne bueno, dedi.

Gece geç vakit tatsız bir rüyanın ortasında uyandı ve güç bela koridora çıkıp telefon etmek istediğini söyledi. Odessa numarasını çevirip gücü tükenerek bankoya yaslandı ve telefonun çalışını dinledi. Uzun süre çaldı. Sonunda annesi açtı.

Ben Llewelyn.

Senle konuşmak istemiyor.

İstiyor.

---

* (İsp.) Ha gayret. –ç

** (İsp.) Çok güzel. –ç

Saat kaç biliyor musun?

Saatin kaç olduğu umurumda değil. Sakın kapatma telefonu.

Ben neler olacağını söylemiştim ona, söylememiş miydim? Bir bir hepsini söyledim. Şunlar şunlar olacak dedim. İşte oldu hepsi.

Sakın kapatma telefonu. Git çağır onu da telefona ver.

Carla Jean telefonu aldı ve: Bana bunu yapacağını hiç düşünmemiştim, dedi.

Merhaba sevgilim, nasılsın? İyi misin Llewelyn? Böyle hal hatır sormak yok mu?

Nerdesin?

Piedras Negras.

Ben ne yapayım Llewelyn?

İyi misin?

Hayır iyi değilim. Nasıl iyi olayım? Seni sormak için burayı arıyorlar. Terrell Şerifi kalkıp geldi. Kapıya dayandı. Öldün sandım.

Ölmedim. Ne dedin ona?

Ne diyebilirdim?

Seni kandırıp bir şeyler söyletebilir.

Yaralısın, değil mi?

Nerden çıkardın?

Sesinden anlıyorum. İyi misin?

İyiyim.

Nerdesin?

Söyledim ya nerde olduğumu.

Otobüs garajındaymış gibi geliyor sesin.

Carla Jean ordan gitmen gerekiyor.

Nerden?

O evden.

Korkutuyorsun beni Llewelyn. Burdan nereye gideyim?

Önemli değil. Ama orda kalmasan daha iyi olur diye düşünüyorum. Bir motele gidebilirsin.

Annem ne olacak peki?

Annene bir şey olmaz.

Bir şey olmaz mı?

Olmaz.

Nerden biliyorsun?

Llewelyn cevap vermedi.

Nerden biliyorsun?

Onunla uğraşmazlar diye düşünüyorum.

Öyle mi düşünüyorsun?

Ordan ayrılman lazım. Anneni de yanına al.

Annemi motele götüremem. Annem hasta, bilmem hatırlıyor musun.

Şerif ne dedi?

Seni arıyormuş, ne diyecek?

Başka ne dedi?

Karısı cevap vermedi.

Carla Jean?

Ağlıyordu galiba.

Başka ne dedi Carla Jean?

Yakında öldürüleceğini söyledi.

Tabii, öyle demiştir.

Karısı uzun süre bir şey demedi.

Carla Jean?

Llewelyn, parayı filan istemiyorum. Sadece eskisi gibi olalım istiyorum.

Olacağız.

Hayır olmayacağız. Düşündüm ben. Sahte tanrı o.

Evet. Ama gerçek para.

Karısı tekrar adını söyleyip sonra gerçekten ağlamaya başladı. Llewelyn onunla konuşmaya çalıştı ama kadın cevap vermedi. Karısının Odessa'da sessizce hıçkırarak ağlamasını dinledi. Ne yapmamı istiyorsun? dedi.

Cevap gelmedi.

Carla Jean?

Her şey eskisi gibi olsun istiyorum.

Her şeyi yoluna koymaya çalışacağım dersem söylediğimi yapar mısın?

Evet. Yaparım.

Arayabileceğim bir telefon numarası var. Bize yardım edebilecek biri.

Güvenebilir miyiz?

Bilmiyorum. Başka kimseye güvenemeyeceğimi biliyorum. Yarın ararım seni. Seni orda bulacaklarını düşünmemiştim yoksa hayatta göndermezdim seni oraya. Yarın arayacağım.

Telefonu kapatıp Wells'in verdiği cep numarasını aradı. İkinci çalışta açıldı ama Wells değildi. Yanlış numara galiba, dedi.

Yanlış numara değil. Gelip beni görmen gerek.

Kiminle görüşüyorum?

Kim olduğumu biliyorsun.

Moss bankoya yaslanıp alnını yumruğuna dayadı.

Wells nerde?

Artık sana yardım edemez. Onunla nasıl bir anlaşma yaptın?

Anlaşma filan yapmadım.

Yaptın. Ne kadar verecekti sana?

Neden söz ettiğini anlamadım.

Para nerede?

Wells'e ne yaptın?

Aramızda fikir ayrılığı oldu. Wells için endişelenmene gerek yok. Saf dışı kaldı o. Benimle konuşman gerekiyor.

Seninle konuşmam gerekmiyor.

Bence gerekiyor. Ben nereye gidiyorum biliyor musun?

Senin nereye gittiğinden bana ne?

Biliyor musun nereye gittiğimi?

Moss cevap vermedi.

Duyuyor musun beni?

Duyuyorum.

Nerede olduğunu biliyorum.

Öyle mi? Nerdeyim?

Piedras Negras'ta hastanedesin. Ama ben oraya gitmiyorum. Nereye gidiyorum biliyor musun?

Evet. Biliyorum nereye gittiğini.

Durumu değiştirmek senin elinde.

Sana niye inanayım?

Wells'e inandın.

Wells'e inanmadım.

Aradın onu.

Aradım nolmuş?

Ne yapmamı istediğini söyle?

Moss ağırlığını öbür ayağına aktardı. Alnında ter birikmişti. Cevap vermedi.

Bir şey söyle bana. Bekliyorum.

Oraya vardığında ben orda seni bekliyor olabilirim, dedi Moss. Uçak kiralarım. Bu aklına gelmiş miydi?

Zararı olmaz. Ama orada olmayacaksın.

Nerden biliyorsun?

Gidecek olsan bana söylemezdin. Her neyse, benim kapatmam lazım.

Orada olmayacaklarını biliyorsun, değil mi?

Nerede olacakları hiç önemli değil.

Madem öyle niye gidiyorsun oraya?

Bu işin sonu nereye varacak biliyorsun, değil mi?

Hayır. Sen biliyor musun?

Evet. Biliyorum. Senin de bildiğini sanıyorum. Yalnız henüz kabullenemedin. Bak şöyle yapalım. Sen bana parayı getir ve ben de karının peşini bırakayım. Yoksa ondan da hesap sorarım. Yalnız senden değil. Umurunda mı bilmem. Ama yapabileceğin en iyi

anlaşma bu. Kendini kurtarabileceğini söylemiyorum çünkü senin kurtulman imkânsız.

Sana bir şey getireceğim gerçekten de, dedi Moss. Seni özel projem haline getirmeye karar verdim. Beni aramak zorunda kalmayacaksın.

Bunu duyduğuma sevindim. Beni hayal kırıklığına uğratmaya başlamıştın.

Hayal kırıklığına uğramayacaksın.

Güzel.

Hayal kırıklığına uğrayacağından korkmana hiç gerek yok.

Güneş doğmadan üstünde muslin hastane önlüğü ve paltoyla oradan ayrıldı. Paltonun eteği kan pıhtılarından kaskatı kesilmişti. Ayakkabısı yoktu. Paltonun iç cebinde katlayıp koyduğu para duruyordu ve o da kandan kaskatıydı.

Sokakta durup trafik ışıklarına baktı. Nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bastığı beton soğuktu. Köşeye kadar gitti. Birkaç araba geçti. Bir sonraki köşeye yürüyüp trafik ışığında durdu ve bir eliyle binaya yaslandı. Paltosunun cebine iki beyaz tablet saklamıştı ve birini ağzına atıp kuru kuru yuttu. Kusacak gibi oldu. Uzun süre orada durdu. Oturabileceği bir pencere pervazı vardı ama gelen geçen oturmasın diye sivri demirler çakılmıştı üstüne. Bir taksi geçti ve elini kaldırdı ama taksi durmadı. Yola inmesi gerekiyordu ve bir süre sonra indi. Uzun zaman sendeleyerek bekledikten sonra bir taksi daha geçince elini kaldırdı ve taksi kaldırıma yanaştı.

Şoför onu tepeden tırnağa süzdü. Moss pencereye dayandı. Köprünün karşı tarafına götürür müsün beni? dedi.

Karşı tarafa mı?

Evet. Karşı tarafa.

Paran var mı?

Evet. Param var.

Şoför şüpheliydi. Yirmi dolar, dedi.

Tamam.

Sınır kapısında nöbetçi eğilip taksinin arkasında yarı karanlıkta oturan Moss'a baktı. Hangi ülkede doğdunuz? dedi.

Birleşik Devletler.

Yanınızda ne getirdiniz?

Hiçbir şey.

Nöbetçi onu inceledi. Aşağıya iner misiniz lütfen? dedi.

Moss kapının kolunu aşağı bastırıp dışarı çıkabilmek için ön koltuğa tutundu. Ayağa kalktı.

Ayakkabılarınıza ne oldu?

Bilmiyorum.

Üzerinizde paltodan başka giysi yok, değil mi?

Var.

İkinci nöbetçi arabalara geçsinler diye işaret ediyordu. Taksi şoförüne işaret etti. Arabayı şu ikinci cebe çeker misiniz lütfen?

Şoför vites geçirdi.

Arabadan uzaklaşır mısınız lütfen?

Moss uzaklaştı. Taksi söylenen yere park etti ve şoför motoru kapadı. Moss nöbetçiye baktı. Nöbetçi onun bir şey söylemesini bekler gibiydi ama o bir şey demedi.

Onu içeriye alıp küçük ve beyaz boyalı bir büroda çelik bir iskemleye oturttular. Bir başka adam girdi içeri ve çelik bir masaya yaslanıp durdu. Tepeden tırnağa Moss'u inceledi.

Ne kadar alkol aldın?

Hiç alkol almadım.

Ne oldu sana?

Ne demek istiyorsunuz?

Giysilerine ne oldu?

Bilmiyorum.

Kimliğin var mı?

Yok.

Herhangi bir kimlik?

Yok.

Adam kollarını göğsünde kavuşturup arkaya doğru kaykıldı. Sence kimler bu kapıdan geçip Amerika Birleşik Devletleri'ne girebilir?

Bilmem. Amerikan vatandaşları.

Bazı Amerikan vatandaşları. Sence buna kim karar verir? Herhalde siz.

Doğru. Peki nasıl karar veririm?

Bilmiyorum.

Soru sorarım. Makul cevaplar alırsam Amerika'ya girme izni veririm. Makul cevaplar almazsam izin vermem. Buraya kadar anlamadığın bir nokta var mı?

Hayır efendim.

O zaman belki baştan almak istersin.

Pekâlâ.

Niçin üzerinde giysilerin olmadan burada bulunduğun hakkında bir açıklama yapman gerekiyor.

Üstümde palto var.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Hayır efendim.

Benimle dalga geçmeye kalkma. Asker misin?

Hayır efendim. Bitirdim askerliğimi.

Hangi sınıf?

Kara kuvvetleri.

Vietnam'da savaştın mı?

Evet efendim. İki dönem.

Birliğin?

On ikinci piyade bölüğü.

Hangi tarihler arasında?

Yedi Ağustos bin dokuz yüz altmış altıdan iki Eylül bin dokuz yüz altmış sekize kadar.

Adam bir süre Moss'u inceledi. Moss ona bakıp başını çevirdi.

Kapıya, boş girişe baktı. Dirsekleri dizlerine dayalı halde paltosunun içinde büzüşmüş oturuyordu.

İyi misin?

Evet efendim. İyiyim. Geçmeme izin verirseniz karım gelip beni alır.

Paran var mı? Telefon edecek bozuk paran var mı?

Evet efendim.

Yer karolarının üstünde tırmıklamalar duydu. Bir nöbetçi kayışından tuttuğu bir Alman kurduyla orada duruyordu. Adam çenesiyle nöbetçiye işaret etti. Bu adama biri yardımcı olsun. Kente gidecek. Taksi gitti mi?

Evet efendim. Temizdi.

Biliyorum. Biri yardım etsin.

Moss'a baktı. Nerelisin?

San Saba Teksas.

Karın nerede olduğunu biliyor mu?

Evet efendim. Az önce konuştum kendisiyle.

Kavga mı ettiniz?

Kiminle?

Karınla.

Yani. Onun gibi bir şey. Evet efendim.

Ondan özür dilemen gerekecek.

Efendim?

Ondan özür dilemen gerekecek dedim.

Evet efendim. Dileyeceğim.

Onun kabahati olduğunu düşünsen bile.

Evet efendim.

Hadi güle güle. Yaylan bakalım.

Peki efendim.

Bazen insan küçük bir sorunu halletmeyi ihmal eder ve sonra bir bakar küçük sorun büyümüş. Ne dediğimi anlıyor musun?

Evet efendim. Anlıyorum.

Hadi güle güle.

Peki efendim.

Güneş doğmak üzereydi ve taksi çoktan gitmişti. Sokak yukarı yürümeye başladı. Yarasından kanlı serum akıp bacağının iç kısmından aşağı sızıyordu. İnsanlar onunla ilgilenmiyordu. Adams Sokağı'na döndü ve bir giyim dükkânının önünde durup içeri baktı. Arkada ışık yanıyordu. Kapıyı tıklatıp bekledikten sonra yine tıklattı. Nihayet beyaz gömlekli ve siyah kravatlı ufak tefek bir adam gelip kapıyı açarak ona baktı. Daha açmadığınızı biliyorum, dedi Moss ama giyecek bir şeyler almaya fena halde ihtiyacım var. Adam başını sallayıp kapıyı açtı. Buyrun, dedi.

Yan yana koridoru geçerek çizme bölümüne gittiler. Tony Lama, Justin, Nocona. Moss alçak koltuklardan birine güçlükle oturarak koltuğun kollarına tutundu. Çizmeye ve giysiye ihtiyacım var, dedi. Sağlık sorunum var ve mecbur olmadıkça yürümek istemiyorum.

Adam başını salladı. Tabii efendim, dedi. Baş üstüne.

Larry Mahan var mı?

Hayır efendim. Yok.

Önemli değil. Bir otuz iki-otuz dört Wrangler kot istiyorum. Bir de büyük beden gömlek. Çorap. Bir de on buçuk numara Nocona çizme gösterin. Kemere de ihtiyacım var.

Tabii efendim. Şapka bakmak ister misiniz?

Moss dükkâna göz attı. Şapka iyi olur herhalde. Dar kenarlı kovboy şapkalarından var mı? Elli dokuz numara.

Evet var. Resistol üç X kunduz var ve bir de biraz daha yüksek kalite Stetson. Galiba beş X.

Stetson'a bakayım. Açık gri.

Baş üstüne. Beyaz çorap olur mu?

Zaten beyazdan başka giymem.

İç çamaşırı?

Slip olabilir. Otuz iki beden. Ya da medium.

Baş üstüne. Siz rahatınıza bakın. İyi misiniz?

İyiyim.

Adam başını sallayıp döndü.

Bir şey sorabilir miyim? dedi Moss.

Buyrun.

Buraya çok çıplak insan geliyor mu?

Hayır efendim. Çok diyemem.

Yeni giysilerin hepsini soyunma kabinine götürdü ve paltosunu çıkarıp kapının arkasındaki çengele astı. Sararmış ve içine göçmüş karnının üstünde açık renk kan pıhtıları vardı. Plasterin kenarlarına bastırdı ama yapışmıyordu. Tahta sıraya yavaşça oturup çorapları giydi ve slipi ambalajından çıkardıktan sonra ayaklarını içinden geçirip dizlerine kadar çekerek ayağa kalkıp dikkatle bandajın üstüne çekti. Tekrar oturup gömleğin içindeki karton parçalarıyla bitmez tükenmez toplu iğneleri çıkardı.

Kabinden çıktığında paltosunu koluna asmıştı. Gıcırdayan ahşap zeminde bir aşağı bir yukarı yürüdü. Tezgâhtar çizmelerine bakıyordu. Yılan derisinin yumuşaması daha fazla zaman alıyor, dedi.

Evet. Yazın da fazla ısıtıyor. Bunlar iyi. Şu şapkayı deneyeyim. Askerlik bittiğinden beri böyle süslenip püslenmemiştim.

Şerif kahvesini yudumlayıp fincanı aldığı yere, masanın camındaki halkanın üstüne bıraktı. Oteli kapamayı düşünüyorlar, dedi.

Bell başını salladı. Şaşırmadım.

Herkes işten ayrıldı. Adamın ikinci vardiyasıydı. Suçluluk hissediyorum. Orospu çocuğunun tekrar geleceği hiç aklımdan geçmemişti. Hayalimden geçmemişti böyle bir şey.

Belki hiç gitmemiştir arada.

Onu da düşündüm.

Kimse tipini bilmiyor çünkü hiçbiri söyleyecek kadar uzun yaşamıyor.

Bu adam resmen deli bir katil Ed Tom.

Evet. Ama bence deli değil.

Sence ne?

Bilmiyorum. Oteli ne zaman kapatacaklar?

Fiilen kapalı zaten.

Anahtarı var mı sende?

Evet. Var anahtarı. Suç mahalli.

Gidip etrafa bir daha göz atsak mı?

Olur. Gidebiliriz.

İlk gördükleri şey koridorda bir pencere pervazındaki aktarıcı ünitesi oldu. Bell eline alıp çevirdi, kadrana ve düğmelere baktı.

Bomba filan değil, değil mi Şerif?

Değil.

Bir o eksikti.

İzleme cihazı.

Yani neyin izini sürüyorduysalar bulmuşlar.

Herhalde. Sence ne kadar zamandır burda?

Bilmiyorum. Ama neyin izinde olduklarını tahmin edebiliyorum.

Belki, dedi Bell. Bu işte bir tuhaflık var.

Olmasa şaşardım.

Adam emekli albay ve kafası paramparça olmuş, kimliğini parmak izinden bulabilmişsiniz ancak. Parçalanmamış olan parmaklarından. Ordu mensubu. Hizmet süresi on dört yıl. Üstünden hiçbir kimlik çıkmamış.

Her şeyi çalınmıştı.

Evet.

Şerif, bu olayla ilgili bilip de söylemediğin ne?

Benim bildiğim bütün verileri sen de biliyorsun.

Ben verilerden bahsetmiyorum. Sence bütün olay güneye mi kaydı?

Bell başını iki yana salladı. Bilmiyorum.

Bu işin bir ucu da sana mı dokunuyor?

Tam sayılmaz. Bu işin içinde olmaması gereken ve bir şekilde bulaşmış olabilecek iki çocuk var benim bölgemden.

Bulaşmış olabilecek.

Evet.

Akraban mı?

Hayır. Benim bölgemden vatandaşlar sadece. Korumaktan sorumlu olduğum insanlar yani.

Aktarıcı ünitesini şerife uzattı.

Ne yapayım ben onu?

Maverick ilinin mülkü. Suç mahallinden delil.

Şerif başını iki yana salladı. Uyuşturucu, dedi.

Uyuşturucu.

Bu boku okul çocuklarına satıyorlar.

O kadarla kalsa gene iyi.

Nasıl yani?

Okul çocukları bu boku satın alıyor.

VII

Savaşın da sözünü etmekten hoşlanmam. Savaş kahramanıydım sözümona ama bir manga adam kaybettim. Bunun için madalya verdiler bana. Onlar öldü ve ben madalya aldım. Bu konuda başkalarının ne düşündüğünü öğrenmek bile istemem. Hatırlamadığım tek gün geçmez. 159
Bazı çocuklar biliyorum, döndüklerinde yeni eğitim yasasından yararlanıp Austin'de okudular ve kendi aileleriyle ilgili ağır laflar ederlerdi. Bazıları ederdi. Kıro sürüsü filan derlerdi. Siyasi tutumlarını beğenmezlerdi. Bu ülkede iki nesil uzun süre sayılır. İlk göçmenlerden bahsediyoruz. Karının ve çocuklarının öldürüldüğünü, kafa derisinin yüzülüp balık gibi karnının deşildiğini görmek insanları sinirli yapabilir derdim onlara ama ne dediğimi anlamazlardı. Bence bu ülkenin altmışlı yıllardaki hali onları biraz kendine getirdi. Umarım getirmiştir. Geçenlerde gazetede okudum ve birkaç öğretmen otuzlu yıllarda ülke çapında birçok okula dağıtılan bir anket bulmuş. Ülkenin değişik yerlerinden gönderilip cevaplandırılmış ve doldurulmuş anket formları. Karşılaştıkları en büyük sorunlar diye sınıfta konuşmak ve koridorlarda koşmak gibi şeyler yazmışlar. Çiklet çiğneme. Ev ödevlerinde kopya. Bu tür şeyler. Doldurulmamış anket formlarından birini çoğaltıp yine aynı okullara göndermişler. Kırk yıl sonra. Cevaplar gelmiş. Tecavüz, kundakçılık, cinayet. Uyuşturucu. İntihar. Bunu çok düşündüm. Çoğu

zaman dünyanın gidişatı kötü filan dediğimde insanlar gülümseyip yaşlandığımı söylüyor bana. Yaşlanma göstergesiymiş. Ama bana sorarsan insanların ırzına geçip öldürmekle çiklet çiğnemek arasında fark göremeyen bir insan benden çok daha kötü durumdadır. Kırk yıl o kadar uzun bir süre değil. Belki kırk yıl sonra bazıları uyanır. Çok geç olmamışsa.

Bir iki yıl önce Loretta'yla birlikte Corpus Christi'de bir konferansa gittik. Ben bir kodamanın karısıyla yan yana düştüm. Kadın sağ kanat şöyle sağ kanat böyle diye konuşup duruyordu. Ben tam olarak ne demek istediğinden bile emin değildim. Benim tanıdığım insanların çoğu alelade insanlardır. Senin benim gibi. Kadına bunu söyledim ve bana bir tuhaf baktı. Onlar hakkında kötü bir şey söylüyorum sandı, halbuki benim çevremde iltifat sayılır bu. Kadın konuştukça konuştu. Sonunda dedi ki: Bu ülkenin gidişatını beğenmiyorum. Ben torunumun kürtaj olabilmesini istiyorum. Ben de dedim ki hanımefendi bence ülkenin gidişatı için endişelenmemize gerek yok. Benim gördüğüm kadarıyla bu gidişat devam ederse kürtaj olabileceğinden şüphem yok. Hatta kürtaj olabilmekle kalmayıp sizi iğneyle öldürme hakkı da olacak. Böylece sohbetimiz sona erdi.

Chigurh beton merdiven boşluğunun serinliğinde on yedi kat boyunca beton basamakları topallayarak tırmandıktan sonra sahanlıktaki çelik kapıya geldiğinde bayıltma tabancasıyla kilidin silindirini patlatıp kapıyı açarak koridora girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Çifteyi iki eliyle tutarak kapıya yaslanıp etrafı dinledi. Nefesindeki zorlanma koltuktan kalkmış kadardı ancak. Koridorda yürüyüp yerden silindiri alarak cebine koydu, asansöre gitti ve tekrar durup dinledi. Çizmelerini çıkarıp asansör kapısının önüne koyduktan sonra koridorda yalınayak ve yavaş yavaş ilerleyerek, yaralı bacağını sakınarak yürüdü.

Büronun koridora bakan kapısı açıktı. Durdu. Adamın koridorun dış duvarına vuran kendi gölgesini fark etmemiş olabileceğini düşündü, şekilsizdi ama bir gölge vardı. Chigurh bu dikkatsizliği tuhaf buldu ama bir düşmandan duyulan korkunun çoğu kez insanların gözünü başka tehlikelere ve bilhassa da kendilerinin bu dünyada yarattıkları şekle kör edebildiğini biliyordu. Omzundaki kayışı kaydırıp hava tüpünü yere bıraktı. Adamın arkasındaki koyu renk camdan süzülen ışıkla çerçevelenmiş gölgesinin duruşunu inceledi. Çiftenin gerdel tablasını elinin tabanıyla hafifçe geri itip fişek yatağındaki saçmayı kontrol etti ve emniyeti itip açtı.

Adam belinin hizasında küçük bir tabanca tutuyordu. Chigurh kapının eşiğine gelip adamı boğazından on numara saçmayla vurdu. Koleksiyoncuların kuş örneği toplamak için kullandığı mermi büyüklüğü. Adam geriye doğru düşerken döner koltuğunu devirip yere serildi, kolu bacağı atıyor ve boğazından hırıltılar geliyordu. Chigurh halının üstünden dumanlar tüten kovanı alıp cebine koyduktan sonra odanın içine doğru yürüdü, kesilerek namlunun ucuna yerleştirilmiş metal kutudan açık renk bir duman çıkıyordu hâlâ. Masanın arkasından dolaşarak adamın başında durup baktı. Adam sırtüstü yatıyordu ve bir eli boğazındaydı ama kan parmaklarının arasından pompalanarak halıya akıyordu. Yüzü küçük deliklerle kaplıydı ama sağ gözü sağlam görünüyordu. Chigurh'a bakıp kan fokurdayan ağzıyla konuşmaya çalıştı. Chigurh bir dizinin üzerine çöküp çifteye dayandı ve ona baktı. Ne var? dedi. Ne söylemeye çalışıyorsun bana?

Adam başını oynattı. Kan boğazında fokurdadı.

Beni duyabiliyor musun? dedi Chigurh.

Adam cevap vermedi.

Öldürsün diye Carson Wells'i gönderdiğin adamım ben. Bunu mu merak ediyordun?

Adamı seyretti. Üstünde mavi naylon eşofman ve ayağında beyaz deri ayakkabılar vardı. Başının etrafında bir kan birikintisi oluşmuştu ve üşüyormuş gibi titriyordu.

Camı parçalamak istemediğim için kuş mermisi kullandım. Arkandaki camı. Sokaktaki insanların üstüne cam kırığı yağmasın diye. Başıyla işaret ettiği pencere camında kurşunun bıraktığı küçük gri çukurlarda adamın gövdesi siluet halinde görülüyordu. Adama baktı. Adamın boğazında tuttuğu eli gevşemiş ve kan akışı yavaşlamıştı. Yere düşmüş tabancaya baktı. Doğrulup çiftenin emniyet sürgüsünü iterek adamın arkasına geçip pencereye gitti ve kurşunun camda bıraktığı çukurları inceledi. Tekrar baktığında adam ölmüştü. Odanın karşı tarafına geçip eşikte durarak etrafı

dinledi. Dışarı çıkıp koridoru geçtikten sonra hava tüpüyle bayıltma tabancasını aldı ve çizmelerini alıp ayağına geçirdikten sonra çekti. Sonra koridoru yürüyüp metal kapıdan geçerek beton basamakları indi ve aracını bıraktığı otoparka geldi.

Otogara geldiklerinde şafak yeni söküyordu, hava gri ve soğuktu, hafif yağmur çiseliyordu. Kız koltuğun üstünden uzanıp şoföre parayı verdi ve iki dolar da bahşiş ekledi. Şoför inip arkaya geçince bagajı açtıktan sonra çantalarını çıkarıp girişe koydu ve yürüteci annesinin oturduğu tarafa götürüp kapıyı açtı. Annesi döndü ve çiseleyen yağmura çıktı zorlanarak.

Anne beklesene. Bekle geleyim oraya. Buraya varacağını biliyordum, dedi annesi. Üç yıl önce söyledim.

Üç yıl olmadı daha.

Aynen böyle söyledim.

Bekle biraz geliyorum.

Yağmurun altında, dedi annesi. Başını kaldırıp şoföre baktı. Ben kanserim, dedi. Şu halimize bak. Başımızı sokacak evimiz yok.

Evet efendim.

El Paso Teksas'a gidiyoruz. El Paso Teksas'ta tanıdığım kaç kişi var biliyor musun?

Hayır efendim.

Kadın kolu kapıda durdu ve elini havaya kaldırıp başparmağıyla işaretparmağını O şeklinde birleştirdi. Bu kadar kişi, dedi.

Evet efendim.

Kafede çantaları ve paketleriyle oturup yağmuru ve bekleyen otobüsleri seyrettiler. Sökmekte olan gri şafağa baktılar. Annesine baktı. Biraz daha kahve ister misin? dedi.

Yaşlı kadın cevap vermedi.

Konuşmamaya kararlısın galiba.

Konuşacak ne var ben bilmiyorum.

Doğrusu ben de bilmiyorum.

Siz ne yaptınızsa yaptınız. Ben niye kanundan kaçıyorum onu anlamıyorum.

Kanundan kaçmıyoruz anne.

Ama onlardan yardım da isteyemedin, öyle değil mi?

Kimden?

Kanun adamlarından.

Hayır. İsteyemezdim.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Yaşlı kadın başparmağıyla takma dişlerini düzeltip pencereden dışarı baktı. Bir süre sonra otobüs geldi. Şoför yürüteci otobüsün alt kısmındaki bagaj bölmesine koydu ve basamağı çıkmasına yardım edip en öndeki koltuğa oturttular. Ben kanserim, dedi şoföre.

Carla Jean çantalarını üst rafa yerleştirip oturdu. Yaşlı kadın ona bakmıyordu. Üç yıl önce, dedi. Rüyada filan görmek gerekmiyordu. Müneccim olmaya gerek yoktu. Bildim diye böbürlenmiyorum. Kim olsa aynı şeyi söylerdi sana.

Ben sormuyordum ki.

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. Pencereden dışarı az önce oturdukları masaya baktı. Bildim diye böbürlenmiyorum, dedi. Ne böbürleneceğim?

Chigurh karşı kaldırıma yanaşıp motoru kapattı. Işıkları söndürdü ve oturduğu yerde karanlık evi seyretti. Radyonun yeşil LED rakamları 1:17'yi gösteriyordu. 1:22'ye kadar orada oturduktan sonra torpido gözünden el fenerini alıp indi ve cipin kapısını kapatıp karşıya geçerek evin önüne gitti.

Sinekliği açıp silindiri patlattıktan sonra içeri girerek kapıyı arkasından kapadı ve durup etrafı dinledi. Mutfaktan ışık sızıyordu ve bir elinde fener diğerinde çifteyle koridoru geçti. Kapıya geldi-

ğinde tekrar durup dinledi. Işık arka verandadaki çıplak ampulden geliyordu. Mutfağa girdi.

Mutfağın ortasında çıplak formika ve üstünde bir kutu tahıl gevreğiyle krom masa. Mutfak penceresinin muşamba zemine vuran gölgesi. Buzdolabına gidip açtı ve içine baktı. Çifteyi koluna sıkıştırıp bir kutu portakallı gazoz aldı ve işaretparmağıyla açıp ayakta içti, kutuyu açtığında çıkan sese tepki gelecek mi diye dinledi ve içip yarı dolu kutuyu tezgâha bıraktıktan sonra buzdolabının kapısını kapadı, yemek odasından geçip salona geldi ve köşedeki şezlonga oturup sokağa baktı.

Bir süre sonra kalkıp kapıya yürüdü ve merdivenden üst kata çıktı. Merdiven başında durup dinledi. Yaşlı kadının odasına girdiğinde hastalığın o ağır ve küflü kokusu geldi burnuna, bir an kadının yatakta yatıyor olabileceğini bile düşündü. El fenerini yakıp banyoya girdi. Banyo dolabının üstünde duran ilaç şişelerinin üstünü okudu. Pencereden aşağıdaki sokağa ve sokak lambalarının kış havasındaki donuk ışığına baktı. Sabahın ikisi. Kuru. Soğuk. Sessiz. Çıkıp koridoru geçerek evin arka tarafındaki küçük yatak odasına gitti.

Kızın çekmecelerini yatağın üstüne boşaltıp eşyalarını gözden geçirdi ve ara sıra bir nesneyi alıp bahçe lambasının mavimsi ışığına kaldırarak inceliyordu. Plastik bir saç fırçası. Ucuz bir lunapark bileziği. Sahibine ilişkin kehanetlerde bulunmaya çalışan bir medyum gibi elinde tartıyordu her birini. Oturup bir fotoğraf albümünün sayfalarını çevirdi. Okul arkadaşları. Aile. Bir köpek. Bu değil de başka bir ev. Babası olabilecek bir adam. Kızın iki resmini alıp gömlek cebine koydu.

Tepede bir tavan vantilatörü vardı. Kalkıp zincirini çektikten sonra çifteyi yanına alıp yatağa uzandı ve pencereden giren ışıkta pervanenin ahşap kanatlarının ağır ağır dönüşünü seyretti. Bir süre sonra kalkarak köşedeki yazı masasının önünden iskemleyi aldı ve eğip sırtını kapı tokmağının altına sıkıştırdı. Sonra yatağın üstüne oturup çizmelerini çıkardı ve uzanıp uyudu.

Sabah evin hem üst hem alt katlarını tekrar dolaştıktan sonra koridorun ucundaki banyoya girip duş aldı. Perdeyi kapamadan ve suları yere sıçratarak. Koridor kapısı açıktı ve çiftesi banyo dolabının üzerinde, otuz santim ötedeydi. Bacağının sargısını kurutma makinesiyle kuruttu, tıraş olup giyindi ve mutfağa indikten sonra bir kâse gevreği sütle yiyerek bir yandan evi dolaştı. Salonda durup ön kapının pirinç mektup açıklığından atılmış, yerde duran mektuplara baktı. Olduğu yerde ağır ağır çiğniyordu. Sonra kâseyle kaşığı sehpanın üstüne bırakıp kapıya gitti ve eğilip mektupları alarak ayıkladı. Kapının yanındaki iskemleye oturup telefon faturasını açtı ve zarfın kenarlarından bastırıp içine üfledi.

Aramaları gözden geçirdi. Listenin yarısında Terrell İli Şerif Bürosu vardı. Faturayı katlayıp tekrar zarfına ve zarfı da gömlek cebine koydu. Sonra diğer mektupları tekrar gözden geçirdi. Ayağa kalkıp mutfağa gitti ve masanın üstünden çifteyi almasının akabinde dönüp daha önce durduğu yerde durdu. Ucuz maun rengi yazı masasına gidip üst çekmeceyi açtı. Çekmece ağzına kadar mektupla doluydu. Çifteyi bırakıp iskemleye oturdu ve mektupları çıkararak masanın üstüne yığıp elden geçirdi.

Moss günü kentin hemen dışında ucuz bir motelde ve yatakta çıplak uyuyarak geçirdi, yeni giysileri dolabın içinde tel askılara asılı duruyordu. Uyandığında motelin avlusunda gölgeler uzamıştı ve güçlükle doğrulup yatağın kenarına oturdu. Çarşafın üstünde el büyüklüğünde soluk bir kan lekesi. Başucundaki sehpada duran kesekâğıdında kentteki bir eczaneden aldığı malzemeler vardı. Alıp topallayarak banyoya gitti. Beş gündür ilk defa duş alıp tıraş oldu ve dişlerini fırçaladı. Sonra küvetin kenarına oturup yaralarının üstüne temiz bir sargı bezi bantladı. Sonra giyinip taksi çağırdı.

Taksi geldiğinde müdüriyetin önünde duruyordu. Arka koltuğa

geçti ve soluklandıktan sonra uzanıp kapıyı kapattı. Dikiz aynasından şoförün yüzüne baktı. Biraz para kazanmak ister misin? dedi.

Evet. Biraz para kazanmak isterim.

Moss yüzlüklerden beşini ayırıp ortadan yırttı ve bir yarısını şoföre uzattı. Şoför yırtık banknotları sayıp gömlek cebine koydu, aynadan Moss'a baktı ve bekledi.

Adın ne?

Paul, dedi şoför.

Yaklaşımını beğendim Paul. Başını belaya sokmayacağım. Senden tek istediğim beni istemediğim bir yerde bırakmaman.

Tamam.

El fenerin var mı?

Evet. Var fener.

Versene.

Şoför el fenerini arkaya uzattı.

Yaşa, dedi Moss.

Nereye gidiyoruz?

Nehir yoluna.

Başka kimseyi almam.

Kimseyi almayacağız.

Şoför aynadan ona baktı. *Drogas** yok, dedi.

Drogas yok.

Şoför bekledi.

Bir evrak çantası alacağım. Çanta benim. İstersen içine bakabilirsin. Kanundışı bir şey değil.

İçine bakabilirim.

Evet, bakabilirsin.

Benimle dalga geçmiyorsun ya?

Hayır.

Para kazanmak isterim ama hapse girmemeyi daha çok isterim.

---

* (İsp.) Uyuşturucu. –*çn*

Aynen ben de öyle, dedi Moss.

Yukarı, köprüye doğru yolda yavaşça ilerlediler. Moss koltuğun üstünden öne eğildi. Köprünün altına park etmeni istiyorum, dedi.

Tamam.

Tavan lambasının ampulünü sökeceğim.

Bu yol yirmi dört saat göz altındadır, dedi şoför.

Biliyorum.

Şoför kenara çekip motoru ve farları kapayarak aynadan Moss'a baktı. Moss ampulü çıkarıp plastik kapağın içine koydu ve şoföre uzattı, kapıyı açtı. Birkaç dakika sonra dönerim, dedi.

Kamışlar sık ve tozluydu. Dikkatle kendine yol açarken feneri diz hizasında tutuyor ve elini ışığa siper ediyordu.

Çanta çalıların üstünde diklemesine sanki biri oraya eliyle koymuş gibi sağlam duruyordu. Işığı kapatıp çantayı aldı ve karanlıkta tepedeki köprü açıklığına göre yönünü tayin ederek döndü. Taksiye geldiğinde kapıyı açıp çantayı koltuğa koyarak dikkatle bindi ve kapıyı kapattı. El fenerini şoföre uzatıp arkasına yaslandı. Gidebiliriz, dedi.

Ne var içinde? dedi şoför.

Para.

Para mı?

Para.

Şoför motoru çalıştırıp yola çıktı.

Farları yak, dedi Moss.

Şoför farları yaktı.

Ne kadar para?

Çok para. San Antonio'ya kaça götürürsün beni?

Şoför düşündü. Beş yüzün üstüne mi yani?

Evet.

Hepsi birlikte bin desek.

Her şey dahil.

Evet.

Anlaştık.

Şoför başını salladı. Şu beş yüzlüğün öbür yarısını şimdi alabilir miyim?

Moss banknotları cebinden çıkarıp öne uzattı.

Sınır polisi durdurursa?

Durdurmaz, dedi Moss.

Nerden biliyorsun?

Daha temizlemem gereken bir yığın halt var. Bu iş burda bitmez.

Umarım öyle olur.

Bana güvenebilirsin, dedi Moss.

Onların konuşmalarından nefret ederim, dedi şoför. Oldum olası nefret etmişimdir.

Bunu onlara hiç söyledin mi?

Evet. Söyledim. Ordan biliyorum ne kadar beş para etmez olduklarını.

Geceyi 90 no'lu karayolunun üstünde kentin batısındaki bir Rodeway Inn'de geçirdi. Sabah aşağı inip bir gazete aldı ve güçlükle tekrar odasına çıktı. Kimliği olmadığı için dükkândan silah alamazdı ama gazete ilanıyla alabilirdi ve öyle yaptı. Bir Tec-9 ile fazladan iki şarjör ve bir buçuk kutu mermi. Adam silahı kapıya kadar getirdi ve nakit ödedi. Silahı eline alıp çevirdi. Yeşilimsi parkerize kaplamalıydı. Yarı otomatik. En son ne zaman kullandın? dedi.

Hiç kullanmadım.

Çalıştığından emin misin?

Niye çalışmasın?

Bilmem.

Ben de bilmiyorum.

Adam gittikten sonra Moss motelin yastıklarından birini koltuğuna sıkıştırıp arka taraftaki çayıra gitti ve yastığı silahın namlusuna sarıp üç el ateş ettikten sonra soğuk ve güneşli havada durup

tüylerin gri makilikte uçuşmasını seyrederek hayatını, geçmişini ve geleceğini düşündü. Sonra dönüp yavaşça motele yürüdü ve yanık yastığı orada, yerde bıraktı.

Lobide dinlendikten sonra tekrar odaya çıktı. Küvette yıkandıktan sonra banyo aynasında belindeki çıkış yarasına baktı. Çok çirkin bir görüntüydü. İki delikte de drenler vardı ve çekip çıkarmak istiyordu ama çıkarmadı. Kolundaki plasteri çekip çıkardı ve merminin açtığı derin oyuğa baktıktan sonra yarayı tekrar kapattı. Giyinip kotunun arka cebine biraz daha para koyduktan sonra tabancayla şarjörleri evrak çantasına koyup kapattı ve taksi çağırıp çantası elinde dışarı çıktı, merdiveni indi.

North Broadway'den dört çekişli 460 motorlu bir 1978 Ford kamyonet alıp nakit ödeyerek ruhsatını onaylattı ve ruhsatı torpido gözüne koyup direksiyona geçti. Motele dönünce hesabını ödeyerek ayrıldı, Tec-9 koltuğun altında ve evrak çantasıyla giysilerinin olduğu çanta kamyonetin yolcu tarafında yerdeydi.

Boerne çıkışında bir kız otostop yapıyordu ve Moss kenara çekip klakson çaldı, dikiz aynasından kızı seyretti. Mavi naylon sırt çantası bir omzuna asılı, koşuyordu. Kamyonete binip Moss'a baktı. On beş bilemedin on altı. Kızıl saçlı. Nereye kadar gidiyorsun? dedi kız.

Araba kullanmayı biliyor musun?

Evet. Biliyorum. Manuel vites değil, öyle mi?

Değil. İn, bu tarafa geç.

Kız sırt çantasını koltuğun üstünde bırakıp indi ve önden dolaştı. Moss sırt çantasını yere iterek dikkatle yana geçti, kız binip çalıştırdı ve eyalet yoluna çıktı.

Kaç yaşındasın?

On sekiz.

Hadi ordan. Ne işin var buralarda? Otostop yapmanın tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?

Evet. Biliyorum.

Moss şapkasını çıkarıp koltuğa koydu ve arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Hız sınırını aşma, dedi. Polis durdurursa ikimizin de başı büyük belaya girer.

Tamam.

Ciddi söylüyorum. Sınırı aşarsan indiriveririm seni yolun ortasında.

Tamam.

Uyumaya çalıştı ama uyuyamadı. Çok ağrısı vardı. Bir süre sonra doğruldu, şapkasını alıp taktı ve hız göstergesine baktı

Bir şey sorabilir miyim? dedi kız.

Sor bakalım.

Kanun kaçağı mısın?

Moss koltuğa yerleşti ve önce kıza sonra yola baktı. Niye öyle düşündün?

Daha önce söylediğin şey yüzünden. Polis durdurursa dedin ya. Kanun kaçağıysam ne olacak?

O zaman ben burda insem iyi olur diye düşünüyorum.

Öyle düşünmüyorsun. Sadece durumunu bilmek istiyorsun.

Kız göz ucuyla ona baktı. Moss geçtikleri araziyi inceledi. Benimle üç gün geçirsen benzin istasyonu soydururum sana. Hiç zor olmaz.

Kız tuhaf bir edayla hafifçe gülümsedi. İşin bu mu? dedi. Benzin istasyonu soymak mı?

Hayır. Gerek yok çünkü. Aç mısın?

Pek değilim.

En son ne zaman yemek yedin?

İnsanların en son ne zaman yemek yedin diye sormasından hoşlanmam.

Peki, tamam. En son ne zaman yemek yedin?

Kamyonete biner binmez senin ukala bir şey olduğunu anlamıştım.

Ya. Şu ilerdeki çıkışta kenara çek. Altı kilometre olması lazım. Bir de koltuğun altından makineli tüfeği uzat.

Bell ızgaraların üstünden ağır ağır geçip indi, kapıyı kapatıp tekrar bindi ve çayırı geçerek kuyunun orada park ettikten sonra indi, su deposuna yürüdü. Elini suya sokup avcunu doldurduktan sonra boşalttı. Şapkasını çıkarıp ıslak elini saçında gezdirdi ve başını kaldırıp yeldeğirmenine baktı. Kurumuş ve rüzgârdan eğilmiş otlarda ağır ağır dönen kanatların koyu renkli ve elips biçimli gölgesine baktı. Ayaklarının altında pes bir ahşap takırtısı. Durduğu yerde şapkasının siperliğini yavaşça elinde döndürdü. Az önce bir şeyi gömmüş olan bir adamın duruşu belki. Hiçbir bok bilmiyorum, dedi.

Eve döndüğünde karısı yemeği hazırlamış onu bekliyordu. Anahtarları mutfak çekmecesindeki çanağa bırakıp ellerini yıkamak üzere lavaboya gitti. Karısı tezgâhın üstüne bir kâğıt parçası bıraktı, Bell durup baktı.

Nerde olduğunu söyledi mi? Batı Teksas numarası bu.

Sadece Carla Jean deyip numarayı verdi.

Bell büfeye gidip telefon etti. Büyükannesiyle birlikte El Paso dışında bir moteldeydi. Sizden bir söz isteyeceğim Şerif, dedi.

Pekâlâ.

Sözünüzü tutar mısınız?

Evet, tutarım.

Bana verdiğiniz sözü bile mi?

Özellikle size verdiğim sözü.

Kızın nefesini duyuyordu. Uzaktan trafik uğultusu geliyordu.

Şerif?

Buyrun.

Beni nerden aradığını size söylersem başına bir şey gelmeyeceğine söz verir misiniz?

Benden ona bir zarar gelmeyeceğine söz verebilirim. Buna söz veririm.

Bir süre sonra kız cevapladı: Peki.

Duvardan çekilerek açılıp menteşeli bir ayağın üstünde duran küçük kontrplak masanın başında oturan adam bloknota yazdığı şeyi bitirdi ve kulaklığı çıkarıp önündeki masaya bıraktıktan sonra iki eliyle siyah saçlarının yanlarını arkaya doğru düzeltti. Dönüp karavanın arkasında yatakta uzanmış adama baktı. *Listo?** dedi.

Adam doğrulup bacaklarını sarkıttı. Bir dakika kadar orada oturduktan sonra kalkıp geldi.

Yazdın mı?

Yazdım.

Bloknotun sayfasını koparıp ötekine verdi, o da okuyup katladı ve gömlek cebine koydu. Sonra uzanıp mutfak dolaplarından birini açtıktan sonra kamuflaj boyalı bir yan otomatik ve iki yedek şarjör çıkardı, kapıyı itip açtı ve aşağı inerek kapıyı arkasından kapadı. Çakılların üstünden yürüyüp siyah Plymouth Barracuda'ya gitti ve makineliyi yolcu koltuğuna bırakıp bindikten sonra kapıyı kapadı ve motoru çalıştırdı. Gaza basıp asfalta çıkınca farları yaktı ve ikinci vitese taktı, araba iri arka tekerleklerin üstüne kalktı, yana yalpa vurup bir lastik gıcırtısıyla dumanlar çıkararak yoldan yukarı ilerledi.

* (İsp.) Hazır mısın? –ç.n

VIII

Şu son birkaç yılda çok arkadaşımı kaybettim. Bazıları benden gençti üstelik. İnsanın yaşlandıkça anladığı şeylerden biri de herkesin kendiyle birlikte yaşlanmayacağı oluyor. Maaşımızı ödeyen insanlara yardım etmeye çalışıyoruz ve tabii ister istemez arkasında nasıl bir sicil bırakacağını düşünüyor insan. Bu ilde kırk bir yıldır çözümlenmemiş tek bir cinayet olmadı. Şimdi bir haftada dokuz cinayet var. Çözümlenecekler mi? Bilmiyorum. Her geçen gün aleyhimize işliyor. Zaman bizden yana değil. Bir uyuşturucu çetesinin planlarını tahmin edebildik diye nam salmak da matah mı bilmiyorum. Gerçi onlar bizim planlarımızı tahmin etmekte pek zorlanmıyorlar. Kanuna aldırmıyorlar mı diyorsun? O kadarla kalsa gene iyi. Kanunu akıllarından geçirmiyorlar bile. Sanki onları ilgilendirmiyor. Gerçi epey oluyor San Antonio'da bir federal yargıcı vurup öldürdüler. Herhalde o ilgilendiriyordu kendilerini. Bir de tabii sınır boyunda narkotikten köşeyi dönen polis memurları var. İşte bunu bilmek insanı üzüyor. En azından beni üzüyor. Bence daha on yıl önce böyle değildi. Namussuz bir barış görevlisinden daha iğrenç bir şey yok. Başka ne denebilir? Suçludan bin beter. Üstelik bu düzelmeyecek. Bildiğim tek şey de bu sayılır. Düzelmeyecek. Nasıl düzelsin ki?

Belki cahillik gibi gelecek bu söyleyeceğim ama bana en kötü gelen

tarafı da herhalde beni kaale almadıkları için hâlâ hayatta olduğumu bilmek. Bu benim çok ağırıma gidiyor. Hem de çok. Ancak birkaç yıl önce aklımıza getirebildiğimiz şeyleri bile çok aştı bu olanlar. Bir süre önce Presidio ilinde bir DC-4 buldular. Öyle çölün ortasında. Gece gelmişler ve iniş pisti gibi bir şey yapmışlar, ışıklar için yan yana katran varilleri dizmişler ama o aleti tekrar havalandırmaya imkân yoktu. Baştan aşağı boşaltılmış. Bir tek pilot koltuğu vardı. Esrar kokusu yayılmıştı etrafa ve köpeğe filan gerek yoktu. Oranın şerifi –adını vermeyeceğim– tuzak kurup uçağı almak için geldiklerinde adamları yakalamaya niyetliydi ve sonunda biri kimsenin geri gelmeyeceğini söyledi. Zaten baştan öyle bir niyetleri yoktu. Söylenileni nihayet anladığında sustu kaldı, sonra dönüp arabasına bindi ve gitti.

Sınırın ötesinde uyuşturucu savaşları sürerken hiçbir yerde yarım litrelik kavanoz bulunmuyordu. Reçel filan koymak için. Konserve yapmak için. Bir kavanoz bulamazdın. Meğer içine el bombası yerleş-
176 *tiriyorlarmış. Birinin evinin ya da arazisinin üstünden geçip el bombası attıklarında bombalar yere düşmeden havada patlıyormuş. Onlar da pimini çekip kavanoza soktuktan sonra kapağını kapatıyorlarmış. Kavanoz yere çarpıp cam kırılınca mandal serbest kalıyormuş. Emniyet mandalı. Kasa kasa kavanoz yüklüyorlarmış. Adamın birinin gece vakti öyle bir kargoyla küçük bir uçakta uçması inanılır gibi değil ama yaptılar işte.*

Bence Şeytan insan soyunu dize getirmek için bir şey bulmak istese uyuşturucudan âlâsını bulamazdı. Belki de o bulmuştur. Geçen gün kahvaltıda birine söyledim bunu, Şeytan'a inanıyor muyum diye sordu bana. Söylemek istediğim o değil, dedim. Biliyorum ama inanıyor musun? dedi. Düşünmek zorunda kaldım. Küçükken inanıyordum herhalde. Orta yaşlarda inancım biraz azalmıştır. Şimdi tekrar inanmaya meyilliyim. Başka açıklaması olmayan bir yığın şeyi açıklıyor. En azından benim için başka açıklaması yok.

Moss evrak çantasını kanepeye koyup kendi de geçti, yanına oturdu. Hardal ve ketçabın yanında duran menüyü tel sepetten aldı. Kız karşısındaki kanepeye geçti kayarak. Moss başını kaldırmadı. Ne yiyeceksin? dedi.

Bilmem. Menüye bakmadım.

Menüyü ters çevirip kıza doğru kaydırdı ve dönüp garsona bakındı.

Sen nesin? dedi kız.

Ne mi yiyeceğim?

Nesin? Cins misin?

Kızı inceledi. Benim bildiğim kadarıyla cinsin ne olduğunu bilenler, kendi de cins olan insanlardır, dedi.

Ben sadece bir yolcu olabilirim.

Yolcu.

Evet.

Şimdi öylesin.

Yaralısın, değil mi?

Nerden çıkardın?

Zor yürüyorsun.

Savaştan kalma bir sakatlık olabilir.

Zannetmem. Ne oldu sana?

Son zamanlarda mı?

Evet. Son zamanlarda.

Bilmen gerekmiyor.

Neden?

Bana âşık olmanı istemiyorum.

Âşık olacağımı nerden çıkarıyorsun?

Kötü kızlar kötü oğlanlardan hoşlanır. Ne yiyeceksin?

Bilmiyorum. Ne iş yapıyorsun?

Üç hafta önce sıradan bir vatandaştım. Dokuz-beş arası çalışıyordum. Daha doğrusu sekiz-dört. Bir olay oldu mu oluyor işte. Sana sormuyor ve iznini istemiyor.

İşte bu duyduğum en doğru laf, dedi kız.

Benle biraz daha vakit geçirirsen daha çok doğru laf duyarsın.

Sence ben kötü bir kız mıyım?

Bence öyle olmak istiyorsun.

O evrak çantasında ne var?

Evrak.

Ne var?

Söyleyebilirim ne olduğunu ama söylersem seni öldürmek zorunda kalırım.

Umumi yerlerde silah taşımak yasak. Bilmiyor musun? Hele öyle bir silah.

Sana bir şey soracağım.

Sor.

Ateş açıldığında silahlı mı olmayı tercih edersin yoksa yasalara uymayı mı?

Ateş açıldığında orda olmak istemem.

İstersin, istersin. Her halinden belli. Sadece vurulmak istemezsin. Ne yiyeceksin?

Sen?

Çizburgerle çikolatalı milkshake.

Garson kız geldi ve sipariş verdiler. Kız sıcak dana etli sandviçle püre istedi. Nereye gittiğimi bile sormadın bana, dedi.

Nereye gittiğini biliyorum.

Nereye gidiyormuşum?

Biraz ileriye.

Bu da cevap mı?

Gayet güzel bir cevap.

Her şeyi bilmiyorsun.

Doğru bilmiyorum.

Hiç adam öldürdün mü?

Evet. Sen?

Kız utandı. Kimseyi öldürmediğimi sen de biliyorsun herhalde.

Bilmiyorum.

Öldürmedim.

Öldürmediysen öldürmedin.

Sen de yapmadın değil mi?

Ne yapmadım?

Az önce dediğimi.

Adam öldürmek mi?

Kız duyan var mı diye etrafına baktı.

Evet.

Onu söylemek zor.

Bir süre sonra garson tabaklarını getirdi. Moss bir mayonez paketini dişiyle koparak açtı ve çizburgerinin üstüne boşalttı, ketçapa uzandı. Nerelisin? dedi.

Kız buzlu çayından içip kâğıt peçeteyle ağzını sildi. Port Arthur, dedi.

Moss başını salladı. Çizburgeri iki eliyle tutup ısırdı ve arkasına yaslanıp çiğnedi. Port Arthur'a hiç gitmedim.

Seni orda hiç görmedim.

Gitmediysem nasıl göreceksin ki?

Göremem. Ben de onu diyorum. Söylediğine katılıyorum yani.

Moss başını iki yana salladı.

Yemeklerini yediler. Moss kızı seyrediyordu.

Kaliforniya'ya gidiyorsun herhalde.

Nerden bildin?

O yönde ilerliyorsun çünkü.

Doğru oraya gidiyorum.

Paran var mı?

Seni ilgilendirir mi?

Beni ilgilendirmez. Var mı?

Biraz var.

Moss çizburgeri bitirip ellerini kâğıt peçeteye sildi ve milkshake'ini bitirdi. Sonra cebinden yüzlük destesini çıkarıp açtı. Formikanın üstüne bin dolar sayıp kıza doğru uzattı ve desteyi cebine koydu. Hadi gidelim, dedi.

Bu ne?

Kaliforniya'ya gitmen için.

Karşılığında ne yapmam gerekiyor?

Hiçbir şey. Kör domuz bile ara sıra bir palamut bulur. Al şunu da gidelim.

Hesabı ödeyip kamyonete gittiler. Az önce bana domuz demek istemedin, değil mi?

Moss cevap vermedi. Anahtarları ver, dedi.

Kız anahtarları cebinden çıkarıp uzattı. Bende olduğunu unutmuşsundur belki diye düşünmüştüm, dedi.

Pek unutkan değilimdir.

Tuvalete gidermiş gibi sıvışıp kamyonetini alarak seni orda bırakabilirdim.

Hayır, yapamazdın.

Neden?

Hadi bin.

Bindiler ve Moss evrak çantasını ikisinin arasına koyup Tec-9'u kemerinden çıkararak koltuğun altına itti.

Neden? dedi kız.

Bu kadar cahil olma. Bir kere ön kapıyı ve park yerini ta kamyonete kadar görüyordum. İkincisi ise sırtımı kapıya dönecek kadar geri zekâlı olsam bile taksi çağırır yakalardım seni ve sonra da arabadan indirip eşek sudan gelinceye kadar pataklayarak oracığa atıverirdim.

Kızın sesi soluğu kesildi. Moss anahtarı kontağa sokup kamyoneti çalıştırdı ve geri geri park yerinden çıktı.

Yapar mıydın?

Sence?

Van Horn'a vardıklarında saat akşamın yedisiydi. Kız yolun büyük kısmında sırt çantasını yastık yapıp kıvrılarak uyumuştu. Moss bir mola yerine park edip motoru kapatınca kızın gözleri anında ceylan gözü gibi açıldı. Doğrulup ona baktıktan sonra park yerine baktı. Nerdeyiz? dedi.

Van Horn. Acıktın mı?

Bir şeyler yerim.

Dizelde kızarmış piliç ister misin?

Ne?

Moss tepedeki tabelayı işaret etti.

Yemem ben öyle şey, dedi kız.

Uzun süre tuvalette kaldı. Döndüğünde sipariş verip vermediğini sordu Moss'a.

Verdim. Sana o piliçten söyledim.

Yalancı, dedi kız.

Biftek söylediler. Sen hep böyle mi yaşarsın? dedi kız.

Tabii. Azılı haydutsan sınır tanımazsın.

Şu zincirin ucundaki ne?

Bu mu?

Evet.

Yabandomuzu dişi.

Niye takıyorsun onu?

Benim değil. Biri verdi, bende duruyor.

Bir kadın mı?

Hayır, ölü biri.

Biftekler geldi. Kız yerken Moss onu seyretti. Nerde olduğunu bilen var mı? dedi.

Ne?

Nerde olduğunu bilen var mı diyorum.

Kim mesela?

Herhangi biri.

Sen varsın.

Ben senin nerde olduğunu bilmiyorum çünkü kim olduğunu bilmiyorum.

Al benden de o kadar.

Kim olduğunu bilmiyor musun?

Yok be. Ben de senin kim olduğunu bilmiyorum.

İyi o zaman, öyle kalsın ve ikimiz de kendimizi ele vermemiş oluruz. Tamam mı?

Tamam. Niye sordun bilen var mı diye?

Moss yarım dilim ekmeği bifteğin sosuna bandı. Herhalde yoktur diye düşündüm de. Senin için lüks. Benim için mecburi.

Neden? Birileri mi var peşinde?

Olabilir.

Gerçekten böyle olması hoşuma gidiyor, dedi kız. Doğru bildin.

İnsan hemen tadına varıyor, değil mi?

Evet, dedi kız. Hemen.

Ama göründüğü kadar kolay değil. Göreceksin.

Nedenmiş o?

Nerde olduğunu bilen biri hep var. Nerde ve niçin orda olduğunu bilen. Çoğu zaman var.

Tanrı mı demek istiyorsun?

Hayır. Sen, kendin.

Kız yemeğini yedi. Zaten nerde olduğunu bilmiyorsan başın belada demektir, dedi.

Bilmem ki. Öyle mi?

Bilmem.

Farz et bir yerdesin ve neresi olduğunu bilmiyorsun. Esas başka bir yerin nerde olduğunu bilemezsin o zaman. Ya da ne kadar uzakta olduğunu. Nerde olursan ol.

Kız düşündü. Böyle şeyleri düşünmemeye çalışıyorum ben, dedi.

Kaliforniya'ya vardığında her şeye yeni baştan başlayacağını düşünüyorsun.

Niyetim o.

Belki de mesele bu. Kaliforniya'ya bir gidiş yolu var ve bir de dönüş yolu. Ama en güzeli kendini orda bulmak olurdu.

Kendini orda bulmak.

Evet.

Yani nasıl gittiğini bilmeden mi?

Evet. Nasıl gittiğini bilmeden.

Onu nasıl yaparsın bilmiyorum.

Ben de bilmiyorum. Mesele bu zaten.

Kız yemeğini yedi. Etrafına bakındı. Kahve içebilir miyim? dedi.

İstediğini içersin. Paran var.

Kız ona baktı. Mesele ne ben tam anlamadım, dedi.

Mesele yok zaten.

Hayır. Söylediğini diyorum. Nerde olduğunu bilmekle ilgili.

Moss kıza baktı. Bir süre sonra konuştu: Nerde olduğunu bilmekle ilgili değil. Yanına bir şey almadan oraya gittiğini zannetmekle ilgili. Yeniden başlamakla ilgili fikirlerin. Ya da herhangi birinin fikirleri. İnsan yeni baştan başlamaz. Mesele bu. Attığın her adım kesindir. Geri alamazsın. Hiçbir şeyi. Anlıyor musun ne dediğimi?

Galiba.

Anlamadığını biliyorum ama dur bir daha deneyeyim. Sabah uyandığında dünün önemli olmadığını düşünüyorsun. Ama dün aslında önemli olan tek şey. Başka ne var ki? Hayatın üst üste günlerden oluşur. Başka bir şeyden değil. Kaçıp ismini filan değiştirebileceğini ve yeni baştan başlayabileceğini düşünebilirsin. Sonra bir sabah uyanır tavana bakarsın ve orda uzanmış yatan kimdir sanıyorsun?

Kız başını salladı.

Anlıyor musun ne dediğimi?

Anlıyorum. Ben bunu yaşadım.

Evet, biliyorum yaşadığını.

Peki kanun kaçağı olduğuna pişman mısın?

Daha önce olmadığıma pişmanım. Hazır mısın?

Moss motel müdüriyetinden çıktığında kıza bir anahtar uzattı.

O ne?

Senin odanın anahtarı.

Kız anahtarı elinde tartıp Moss'a baktı. Sen bilirsin, dedi.

Evet, ben bilirim.

Çantada ne olduğunu göreceğimden korkuyorsun herhalde.

Yok canım.

Moss kamyoneti çalıştırıp motel müdüriyetinin arkasındaki park yerine gitti.

İbne misin? dedi.

Ben mi? Tabii ibnenin hasıyım.

Hiç öyle görünmüyorsun.

Öyle mi? Çok mu ibne tanıyorsun?

Yani öyle davranmıyorsun demem lazım herhalde.

Hayatım sen bu konuda ne biliyorsun ki?

Bir şey bilmiyorum.

Tekrar söyle bakayım.

Neyi?

Tekrar et. Bilmiyorum de.

Bilmiyorum.

Güzel. Bu laf sana yakışıyor. Bol bol söyle.

Moss daha sonra çıkıp arabayla markete gitti. Motele döndüğünde oturduğu yerden park yerindeki arabaları inceledi. Sonra indi.

Kızın odasına gidip kapıyı tıklattı. Bekledi. Tekrar tıklattı. Perdenin oynadığını gördü ve kız sonra kapıyı açtı. Üstünde aynı kot ve tişörtle duruyordu. Yeni uyanmış gibiydi.

İçki içmek için küçük olduğunu biliyorum ama bir bira ister misin diye sorayım dedim.

Evet, dedi kız. Bir bira içerim.

Moss soğuk şişelerden birini kesekâğıdından çıkarıp kıza uzattı. Al bakalım, dedi.

Gitmek üzere arkasını dönmüştü bile. Kız dışarı çıktı ve kapı arkasından kapandı. Öyle alelacele gitmene gerek yok, dedi.

Moss alt basamakta durdu.

Kesekâğıdında bir bira daha var mı?

Evet. İki tane daha var. İkisini de içmeye niyetliyim.

Belki birini oturup burda benimle içersin diye dedim.

Moss gözlerini kısıp ona baktı. Hiç dikkat ettin mi kadınlar hayır cevabını bir türlü kabul edemiyor. Üç yaşında falan başlıyor galiba.

Ya erkekler?

Erkekler alışıyor. İsterlerse alışmasınlar.

Hiç konuşmayacağım. Sadece oturacağım burda.

Tek kelime etmeyeceksin.

Etmeyeceğim.

İşte sözünden döndün bile.

Yani sessiz olacağım.

Moss basamağa oturup torbadan bir bira çıkardı, kapağını döndürüp açtı ve şişeyi devirip içti. Kız bir üstteki basamağa oturup aynısını yaptı.

Çok mu uyursun? dedi Moss.

Fırsat buldukça uyurum. Evet. Sen?

Ben iki haftadır falan toplam bir gecelik uyku uyumadım. Uyumak nasıl bir histi bilmiyorum. Aptallaştırmaya başladı galiba beni.

Bana aptal görünmedin.

Senin standartlarında.

Ne demek bu şimdi?

Hiç. Dalga geçiyorum. Tamam, kestim.

O çantada uyuşturucu yok, değil mi?

Hayır. Niye? Uyuşturucu mu kullanıyorsun?

Otun olsa içerdim.

Yok.

Önemli değil.

Moss başını iki yana salladı. Birasından içti.

Yani sırf burda oturup bira içsek de olur.

İyi sevindim.

Nereye gidiyorsun? Hiç söylemedin.

Bilemiyorum.

Kaliforniya'ya gitmiyorsun ama, değil mi?

Hayır. Oraya gitmiyorum.

Ben de öyle düşünmüştüm.

El Paso'ya gidiyorum.

Hani bilmiyordun nereye gittiğini?

Belki şimdi karar vermişimdir.

Zannetmem.

Moss cevap vermedi.

Burda oturmak ne güzel, dedi kız.

Daha önce nerde oturduğuna bağlı herhalde.

Sen hapisten falan yeni çıkmadın değil mi?

İdamlıklar koğuşundan çıktım. Elektrikli sandalyeye oturtmak için saçımı tıraş bile etmişlerdi. Bak yeni çıkıyor saçlarım.

Amma uyduruyorsun.

Sonunda doğru çıksa komik olurdu ama, değil mi?

Polisler mi peşinde?

Herkes peşimde.

Ne yaptın?

Otostop yapan genç kızları toplayıp çöle gömüyorum.

Hiç komik değil.

Haklısın. Değil. Dalga geçiyordum senle.

Hani kesmiştin?

Kesiyorum.

Sen hiç doğruyu söyler misin?

Evet. Doğruyu söylerim.

Evlisin, değil mi?

Evet.

Karının adı ne?

Carla Jean.

El Paso'da mı?

Evet.

Senin hayatını nasıl kazandığını biliyor mu?

Evet. Biliyor. Kaynakçıyım.

Kız onu süzdü. Devam etmesini bekledi. Moss bir şey demedi.

Kaynakçı filan değilsin, dedi kız.

Niye değilmişim?

O makineliyi niye taşıyorsun?

Çünkü peşimde kötü birileri var.

Ne yaptın onlara?

Onlara ait bir şeyi aldım ve geri istiyorlar.

Kaynakçılık işi gibi gelmedi bana.

Öyle gelmiyor demek. Bak hiç aklıma gelmemişti bu.

Moss birasından içti. Şişeyi boynundan, başparmağıyla işaret-parmağı arasında tutuyordu.

O çantanın içindeki de o, değil mi?

Bilemem.

Kasa hırsızı mısın?

Kasa hırsızı mı?

Evet.

Bunu da nerden çıkardın?

Ne bileyim. Kasa hırsızı mısın?

Hayır.

Ama bir şeysin. Değil mi?

Herkes bir şeydir.

Kaliforniya'ya hiç gittin mi?

Evet. Gittim Kaliforniya'ya. Orda oturan bir kardeşim var.

Seviyor mu orayı?

Bilmem. Orda oturuyor işte.

Ama sen orda yaşamazsın, değil mi?

Hayır.

Sence ben oraya mı gitmeliyim?

Moss kıza baktıktan sonra tekrar başını çevirdi. Bacaklarını betonun üzerine uzatıp ayak ayak üstüne attı ve park yerinin ötesine, karayoluna ve ışıklarına baktı. Hayatım, dedi, senin nereye gitmen gerektiğini ben nerden bileyim?

Doğru. O parayı bana verdiğin için çok teşekkür ederim.

Bir şey değil.

Vermen gerekmiyordu.

Hani konuşmayacaktın?

Tamam. Çok para ama.

Sandığının yarısı bile değil. Göreceksin.

Çarçur etmem. Kalacak yer için paraya ihtiyacım var.

İdare edersin.

Umarım.

Kaliforniya'da yaşamanın en iyi yolu başka bir yerden gelmek. Herhalde en iyisi Marslı olmak.

Değildir umarım. Ben Marslı değilim.

Merak etme, idare edersin.

Bir şey sorabilir miyim?

Sor bakalım.

Kaç yaşındasın?

Otuz altı.

Bayağı çokmuş. O kadar olduğunu bilmiyordum.

Biliyorum. Ben bile şaşırıyorum.

Senden korkmam gerekirmiş gibi geliyor ama korkmuyorum.

Sana bu konuda da akıl veremem. Bir yığın insan annelerinden kaçıp ölümle kucaklaşır. Onu görmek için sabırsızlanır.

Herhalde benim de öyle yaptığımı düşünüyorsundur.

Senin ne yaptığını bilmek bile istemiyorum.

Bu sabah seninle karşılaşmasam acaba nerde olurdum?

Bilmem.

Ben hep şanslıyımdır. Böyle konularda. Karşılaştığım insanlar konusunda.

Ben olsam büyük konuşmam.

Neden? Beni çöle gömmeye mi niyetlisin?

Hayır. Ama hayatta şanssızlık çok. Yeterince yaşadın mı payına düşeni alırsın.

Bence aldım zaten. Bir değişikliğin zamanı geldi. Hatta alacaklı bile olabilirim.

Öyle mi? Değilsin ama.

Niye öyle diyorsun?

Moss kıza baktı. Sana bir şey söyleyeceğim ufaklık. Sana bakınca insanın aklına gelen son şey talih kuşu.

Ne kadar kötü bir laf ettin.

Hayır. Sadece dikkatli olmanı istiyorum. El Paso'ya vardığımızda seni otogara bırakacağım. Paran var. Otostop yapmana gerek yok.

Tamam.

Oldu.

Daha önce söylediğin şeyi yapar mıydın? Hani kamyonetini almış olsam?

Ne demiştim ki?

Dedin ya. Eşek sudan gelinceye kadar döverdim diye.

Hayır.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Son birayı paylaşmak ister misin?

Olur.

Koş bir bardak al. Ben hemen dönerim.

Tamam. Fikir değiştirmedin, değil mi?

Hangi konuda?

Biliyorsun işte.

Ben fikir değiştirmem. Baştan doğru kararı vermeyi tercih ederim.

Moss ayağa kalkıp yaya yolundan yürümeye başladı. Kız kapıda durdu. Bir filmde duyduğum bir şeyi söyleyeceğim sana, dedi.

Moss durup döndü. Neymiş?

Etrafta iyi satıcı çok, dur bakalım, belki bir şey alırsın.

Hayatım biraz geç kaldın. Ben alacağımı aldım zaten. Değiştirmeye de niyetim yok.

Yola devam edip basamakları çıktı ve içeri girdi.

Balmorhea'nın dışında bir mola yerinde durdu Barracuda ve yandaki araba yıkama yerine girdi. Şoför dışarı çıkıp kapıyı kapattı ve baktı. Camın ve karoserin üzerine kan ve başka maddeler bulaşmıştı, yürüyüp para bozdurma makinesinden yirmi beşlikler alınca dönüp deliğe attı ve hortumu indirip arabayı yıkadıktan sonra durulayıp bindi ve batıya doğru karayoluna çıktı.

Bell evden yedi buçukta çıkarak Fort Stockton'a doğru 285 no'lu kuzey yoluna girdi. Van Horn yaklaşık üç yüz kilometre uzaktaydı ve üç saatten kısa sürede varacağını düşünüyordu. Tepe lambaları-

nı yaktı. Fort Stockton'ın yaklaşık on beş kilometre batısında 1-10 eyalet yolunda yol kenarında yanan bir arabanın yanından geçti. Olay yerinde polis arabaları vardı ve yolun bir şeridi trafiğe kapatılmıştı. Durmadı ama tedirgin oldu. Balmorhea'da durup kahve termosunu doldurdu ve on yirmi beşte Van Horn'a vardı.

Ne aradığını bilmiyordu ama bilmesi de gerekmedi. Bir motelin park yerinde iki Culberson il devriye arabası ve bir de eyalet polis arabası vardı, hepsinin ışıkları yanıyordu. Motele giriş çıkış sarı şeritlerle engellenmişti. Girip park etti ve o da ışıklarını söndürmedi.

Şerif yardımcısı onu tanımıyordu ama şerif tanıyordu. Devriyelerden birinin arkasında kapı açıktı ve gömleğiyle oturan bir adamı sorguya çekiyorlardı. Kötü haber amma çabuk yayılmış, dedi şerif. Ne işin var burda Şerif?

Ne oldu Marvin?

Ufak bir çatışma. Senin bir bildiğin var mı bu konuda?

Bilmiyorum. Ölü veya yaralı var mı?

Bir yarım saat önce ambulansla götürdüler, iki erkek ve bir de kadın. Kadın ölmüştü ve adamlardan biri de bence gidici. Öbürü kurtulabilir.

Kim olduklarını biliyor musunuz?

Hayır. Adamlardan biri Meksikalıydı, şurda duran onun arabası ve ruhsat bilgilerini bekliyoruz. Hiçbirinde kimlik yoktu. Ne üstlerinde ne de odalarında.

Bu adam ne diyor?

Meksikalı başlattı diyor. Kadını sürükleyip odasından çıkarmış ve öteki adam da silahla çıkmış ama Meksikalının kadının kafasına silah dayadığını görünce kendi silahını yere atmış. Atmasıyla beraber Meksikalı kadını itip vurmuş sonra da dönüp adamı vurmuş. 117 numaranın önünde duruyormuş, şurda işte. Makineliyle vurmuş. Bu tanığın dediğine göre vurulan adam merdivenden aşağı düşmüş ve sonra silahını yerden alıp Meksikalıyı vurmuş. Onu nasıl becermiş anlayamadım. Adam paramparçaydı. Şuradaki kal-

dırımda kan izlerini görebilirsin. Bizim tepki süremiz bayâ iyiydi. Sanıyorum yedi dakika kadar. Kız zaten vurulduğu an ölmüş.

Kimlik yok.

Kimlik yok. Öteki adamın kamyonetinde bayi etiketi var.

Bell başını salladı. Tanığa baktı. Tanık sigara istemişti ve sigarayı yakıp oturduğu yerde içti. Rahat görünüyordu. Devriye arabalarının arkasında oturmuşluğu var gibiydi.

Kadın beyaz mıydı? dedi Bell.

Evet. Beyazdı. Sarışın. Kızılımsı belki.

Uyuşturucu buldunuz mu?

Henüz bulmadık. Arıyoruz daha.

Para?

Daha hiçbir şey bulmadık. Kız 121 numarada kalıyordu. Bir sırt çantası ve içinde birkaç parça giysi, o kadar.

Bell peş peşe dizili motel kapılarına baktı. İnsanlar küçük gruplar halinde toplanmış konuşuyorlardı. Siyah Barracuda'ya baktı.

O tekerlekleri döndürecek güçte bir şey var mı şunun içinde?

Hem de nasıl döndürür. Dört kırklık motoru var ve kompresörlü.

Kompresörlü mü?

Evet.

Göremiyorum.

Santrifüjlülerden. Her şey kaportanın altında.

Bell durup arabaya baktı. Sonra dönüp şerife baktı. Buradan biraz ayrılabilir misin?

Olur. Nereye gitmek istiyorsun?

Benimle hastaneye gelebilirsin belki diye düşündüm de.

Tamam. Gel benim arabaya.

Tamam. Benimkini doğru dürüst park edeyim.

Aman, böyle iyidir be Ed Tom.

Dur yoldan çekivereyim. İnsan bir yere giderken ne zaman döneceğini bilemiyor bazen.

Danışmada şerif adıyla hitap ederek gece hemşiresiyle konuştu. Hemşire Bell'e baktı.

Teşhis için geldi, dedi şerif.

Hemşire başını salladı ve ayağa kalkıp kalemini okuduğu kitabın arasına koydu, ikisi hastaneye gelmeden ölmüştü, dedi.

Meksikalıyı yirmi dakika önce filan buradan helikopterle götürdüler. Biliyorsunuzdur belki.

Hayatım, bana kimse bir şey söylemiyor ki, dedi şerif.

Koridoru hemşireyle birlikte geçtiler. Beton zeminde yol boyunca kan izleri vardı. Onları bulmak pek zor olmazdı, değil mi? dedi Bell.

Koridorun sonunda kırmızı bir Çıkış tabelası vardı. Hemşire oraya varmadan dönüp soldaki çelik bir kapıyı anahtarla açarak ışığı yaktı. Duvarlar sıvaydı ve pencere yoktu. Üç adet tekerlekli ameliyat masası dışında boştu. İkisinde muşamba örtülerle kapatılmış cesetler vardı. Hemşire açık kapıya sırtını vererek durdu ve ötekiler geçti.

Arkadaşın mıydı Ed Tom?

Hayır.

Yüzüne birkaç mermi isabet etmiş ve o yüzden pek iyi görüneceğini sanmam. Daha kötülerini gördük gerçi. Bu karayolu savaş meydanına döndü resmen.

Örtüyü geri çekti. Bell masanın etrafından dolaştı. Moss'un boynunun altına destek konmamıştı ve başı yana devrilmişti. Tek gözü yarı açıktı. Taşın üstüne yatırılmış bir haydut cesedine benziyordu. Yüzündeki kanları süngerle silmişlerdi ama yüzünde delikler vardı, dişleri de gitmişti.

O mu?

Evet o.

Olmamasını tercih edermiş gibi görünüyorsun.

Karısına söylemek bana düşüyor.

Kolay gelsin.

Bell başını salladı.

Ne yapacaksın, dedi şerif. Senin yapabileceğin bir şey yoktu.

Yoktu, dedi Bell. Ama insana hep varmış gibi geliyor.

Şerif, Moss'un yüzünü örtüp uzandı, öteki masayı örten muşambayı çekti ve Bell'e baktı. Bell başını iki yana salladı.

İki oda tutmuşlar. Yani adam tutmuş. Nakit ödemiş. Kayıt defterinde yazılı isim okunmuyordu. Öyle bir karalama.

Adı Moss'tu.

Pekâlâ. Bilgileri büroda alırız senden. Kız pasaklı bir şeye benziyor.

Evet.

Kızın yüzünü tekrar örttü. Karısı işin bu kısmından da pek hoşlanmayacak herhalde, dedi.

Bence de hoşlanmayacak.

Şerif hemşireye baktı. Hâlâ kapıya yaslanmış duruyordu. Kıza kaç mermi isabet etmiş? dedi. Biliyor musun?

Hayır, bilmiyorum Şerif. Bakabilirsiniz isterseniz. Benim için sakıncası yok ve eminim ki kız için de yoktur.

Önemli değil. Otopsi raporunda yazar. Senin işin bitti mi Ed Tom?

Daha buraya girmeden bitmişti.

Bell şerifin odasında kapıyı kapatıp oturdu ve masanın üstündeki telefona gözünü dikti. Sonunda kalkıp çıktı. Şerif yardımcısı başını kaldırdı.

Şerif evine gitti herhalde.

Evet efendim, dedi yardımcı. Sizin için bir şey yapabilir miyim Şerif?

El Paso burdan kaç kilometre?

Aşağı yukarı iki yüz kilometre.

Şerife teşekkür edersin tarafımdan, yarın ararım onu.

Baş üstüne.

Kentin öbür ucunda durup yemek yedi ve oturduğu yerde kah-

vesini içerken yoldaki ışıkları seyretti. Bir terslik vardı. Bir anlam veremiyordu. Saatine baktı. 1:20. Parayı ödeyip çıktı ve arabasına binip oturdu. Sonra kavşağa gidip doğuya döndü ve tekrar motele gitti.

Chigurh doğu yönündeki eyalet yolu üzerinde bir motele yerleşti ve karanlıkta rüzgârlı bir tarlayı yürüyerek geçip elindeki dürbünle karayoluna baktı. Ağır kamyonlar gelip geçiyordu. Yere çömelip dirseklerini dizlerine dayayarak seyretti. Sonra motele döndü.

Çalar saatini bire kurdu ve çaldığında kalkıp duş aldı, giyindi ve küçük deri çantasıyla cipe gidip çantayı koltuğun arkasına koydu.

Motelin park yerine cipi park etti ve bir süre orada oturdu. Arkasına yaslanıp dikiz aynasına gözünü dikti. Hiçbir şey yoktu. Polis arabaları çoktan gitmişti. Kapının önündeki sarı polis şeridi rüzgârla havalandı. Arizona'ya ve Kaliforniya'ya giden kamyonlar uğultuyla geçiyorlardı. İnip kapıya gitti ve bayıltma tabancasıyla kilidi patlattıktan sonra içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Pencerelerden giren ışıkta içeriyi oldukça iyi görüyordu. Kontrplak kapıdaki kurşun deliklerinden ince ışık huzmeleri giriyordu. Küçük başucu sehpasını duvarın önüne çekip arka cebinden bir tornavida çıkardı ve havalandırma kanalının panjurlu çelik kapağının vidalarını sökmeye koyuldu. Kapağı sehpanın üstüne bırakıp kanalın içine elini soktu, çantayı çekip aşağı indikten sonra pencereye gitti ve park yerine baktı. Kemerinden tabancayı çıkarıp kapıyı açtı, dışarı çıkınca kapıyı kapadı ve şeridin altından geçerek cipine gidip bindi.

Çantayı yere koydu ve kontak anahtarını çevirmek üzereyken Terrell ili polis arabası yüz metre ötedeki motel müdüriyetinin önüne geldi. Anahtarı bırakıp arkasına yaslandı. Polis arabası bir park yerine girdi ve ışıklar söndü. Sonra motor durdu. Chigurh tabanca kucağında bekliyordu.

Bell indiğinde park yerine bir göz attıktan sonra 117 numaranın kapısına gidip kulpu çevirmeyi denedi. Kapı kilitli değildi. Şeridin altından geçip kapıyı itti ve uzanıp duvardaki elektrik düğmesini buldu, ışığı yaktı.

İlk gördüğü şey sehpanın üzerindeki ızgarayla vidalar oldu. Kapıyı arkasından kapatıp olduğu yerde durdu. Pencereye gidip perdenin kenarından park yerine baktı. Bir süre orada durdu. Hiçbir kıpırtı yoktu. Yerde duran bir şey gördü ve uzanıp aldı ama zaten ne olduğunu biliyordu. Elinde çevirdi. Yürüyüp yatağın üstüne oturdu ve küçük pirinç külçeyi avucunda tarttı. Sonra başucu sehpasının üstündeki kül tablasına bıraktı. Telefonun ahizesini kaldırdı ama hat kesikti. Ahizeyi yerine bıraktı. Tabancasını kılıfından çıkarıp sürgüsünü çekti ve silindirin içindeki mermileri kontrol ettikten sonra başparmağıyla sürgüyü itip tabanca dizlerinin üstünde oturdu.

Orada olduğunu kesin olarak bilmiyorsun, dedi.

Biliyorsun. Daha restorandayken biliyordun. Onun için geldin buraya.

Ee, ne yapmayı düşünüyorsun peki?

Ayağa kalkıp yürüdü, ışığı söndürdü. Kapıda beş kurşun deliği vardı. Revolver elinde, başparmağı horozun üstünde durdu. Sonra kapıyı açıp dışarı çıktı.

Arabaya yürüdü. Park yerindeki arabaları inceledi. Çoğu kamyonetti. İnsan önce namlu ucu alevini görürdü her zaman. Ama yeterince önce değil. Birinin seni seyrettiğini hissedebilir misin? Bir yığın insan hissettiğini söyler. Arabaya varınca kapıyı sol eliyle açtı. Tavan lambası yandı. Binip kapıyı kapadı ve tabancayı yan koltuğa koydu, anahtarını çıkarıp taktı ve kontağı çevirdi. Geri geri park yerinden çıkıp farları yaktı ve yola girdi.

Motelin görüş alanından çıktığında bankete yanaşıp telsizi aldı ve şerifin bürosunu aradı, iki araba gönderdiler. Telsizi yerine asıp vitesi boşa aldı ve motel tabelası görününceye kadar yolun kena-

rından aşağı doğru kaydırdı arabayı. Saatine baktı. 1.45. O yedi dakikalık sürenin sonunda 1.52 olacaktı. Bekledi. Motelde hiçbir kıpırtı yoktu. 1.52'de arka arkaya sirenleri çalarak ve lambaları yanıp sönerek karayolundan saptıklarını gördü. Gözü moteldeydi. Park yerinden bir araba giriş yoluna çıkarsa üstüne sürüp yoldan çıkarmaya karar vermişti.

Polis araçları motelin önüne geldiğinde arabayı çalıştırıp farları yaktı, U dönüşü yaptı ve ters yönden yoldan aşağı inip park yerine girerek arabadan indi.

Park yerindeki bütün araçları el fenerleri ve ellerinde tabancaları kontrol edip döndüler. İlk geri dönen Bell'di ve durup arabasına yaslandı. Şerif yardımcılarına başıyla işaret etti. Beyler, dedi, oyuna geldik galiba.

Tabancalarını kılıflarına soktular. Bell'le başyardımcı odaya gidince Bell ona kilidi, havalandırmayı ve kilidin silindirini gösterdi.

Bunu ne yapmış Şerif? dedi yardımcı, silindiri elinde tutarak.

Uzun hikâye, dedi Bell. Boş yere buraya getirdim sizi kusura bakmayın.

Önemli değil Şerif.

Şerife söyle, onu El Paso'dan arayacağım.

Baş üstüne, söylerim tabii.

İki saat sonra kentin doğusundaki Rodeway Inn'de durup anahtarı aldı, odasına gitti ve yattı. Her zamanki gibi altıda uyanıp kalktı ve perdeleri kapatıp tekrar yattı ama uyuyamadı. Sonunda kalkıp duş aldı ve giyindikten sonra kafeye gidip kahvaltı etti, gazeteyi okudu. Moss ve kızla ilgili henüz bir haber olamazdı. Garson tekrar kahve getirdiğinde akşam gazetesinin kaçta geldiğini sordu.

Bilmiyorum, dedi kadın. Ben gazete okumayı bıraktım.

Haksız sayılmazsın. Ben de mecbur olmasam okumazdım.

Hem kendim bıraktım hem de kocama bıraktırdım.

Sahi mi?

Gazetedeki haberler haber değil ki.

Değil.

Gazetede en son ne zaman İsa'yla ilgili bir şey okudunuz?

Bell başını salladı. Bilmem, dedi. Epey olmuştur herhalde.

Bence de olmuştur. Hem de bayâ olmuştur.

Aynı haberi vermek üzere başka kapılar çaldığı olmuştu, ilk kez değildi. Perdenin hafifçe oynadığını gördükten sonra kapı açıldı, kız kotu ve dışarı çıkmış gömleğiyle durmuş ona bakıyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bekliyordu sadece. Bell şapkasını çıkardı ve kız kapının çerçevesine yaslanıp başını çevirdi.

Başınız sağ olsun, dedi.

Aman Tanrım, dedi kız. Sendeleyerek içeri dönüp yere çöktü ve yüzünü kollarına gömüp elleriyle başını tuttu. Bell olduğu yerde şapkası elinde duruyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Büyükanne ortada görünmüyordu. İki İspanyol temizlikçi kadın park yerinde durmuş seyredip fısıldaşıyorlardı. İçeriye girip kapıyı kapadı.

Carla Jean, dedi.

Tanrım, dedi kız.

Çok üzgünüm.

Tanrım.

Bell şapkası elinde öylece duruyordu. Çok üzüldüm, dedi.

Kız başını kaldırıp ona baktı. Yüzü allak bullaktı. Canın cehenneme, dedi. Bir de bana üzüldüğünü söylüyorsun. Kocam öldü. Anlıyor musun? Bir kere daha üzüldüm dersen yemin ederim silahımı alır vururum seni.

IX

Dediğine inanmak zorundaydım. Başka ne yapabilirdim ki? Onu bir daha hiç görmedim. Gazetelerde yazılanların doğru olmadığını söylemek istiyordum ona. O kızla ilgili olarak. Meğer kız evden kaçmış. On beş yaşında. Bence onunla hiç ilgisi yoktu ve karısının öyle zannetmesi çok ağırıma gidiyordu. Öyle zannettiği de ortada. Birkaç kere aradım ama telefonu yüzüme kapattı, haksız da sayılmaz. Sonra Odessa'dan arayıp olanları söylediklerinde kulaklarıma inanamadım. Aklım almıyordu. Oraya gittim ama yapılacak bir şey yoktu. Büyükannesi de yeni ölmüştü. FBI veritabanından adamın parmak izlerini bulmaya çalıştım ama hiçbir şey çıkmadı. Adını ve ne yaptığını falan öğrenmeye çalıştım. İnsan sonunda salak durumuna düşüyor. Adam bir hayalet. Ama ortalıkta. Elini kolunu sallaya sallaya gezmesine inanamıyor insan. Hep yeni bir şey duyacağım diye bekliyorum. Belki duyarım. Belki de duymam. İnsan kendini kolay kandırıyor. Ne duymak istiyorsa ona inanıyor. Gece uyanıp düşünüyorsun. Artık ne duymak istediğimden de pek emin değilim. Belki bu iş bitmiştir diyorsun kendi kendine. Ama bitmediğini biliyorsun. Sen ne kadar bitmesini istesen de.

Babam elinden gelenin en iyisini yap ve doğruyu söyle derdi hep. İnsanın sabah kalkıp da kim olduğuna karar vermek zorunda olmaması kadar büyük iç huzuru yoktur derdi. Yanlış bir şey yapacak

olursan başını dik tutup yaptığını söyle, özür dile ve yoluna devam et derdi. Olayları üstünde taşıma. Herhalde bu laflar şimdilerde biraz basit kaçıyor. Bana bile öyle geliyor. Onun için daha da çok düşünüyorum. Babam fazla konuşmazdı ve bu yüzden söylediklerini hatırlıyorum. Hatırladığım kadarıyla pek sabırlı değildi ve bir şeyi iki kere söylemezdi, bu yüzden de ilk söyleyişinde dikkatle dinlemeyi öğrendim. Gençliğimde bu söylediklerini tam yerine getirmemiş olabilirim ama tekrar o yola girdiğimde bir daha sapmamaya karar verdim ve sapmadım. Bence doğru olan her zaman basittir ve öyle olmak zorundadır. Bir çocuğun anlayabileceği kadar basit olmak zorundadır. Yoksa iş işten geçmiş olur. İnsan anlayıncaya kadar iş işten geçer.

Chigurh takım elbise kravatla danışmanın önünde durdu. Evrak çantasını ayaklarının dibine bırakıp etrafa göz gezdirdi.

Nasıl yazılıyor? dedi kadın.

Söyledi.

Sizi bekliyor mu?

Hayır. Beklemiyor. Ama beni gördüğüne memnun olacak. Bir saniye lütfen.

Kadın dahiliyi çaldırdı. Bir sessizlik oldu. Sonra telefonu kapadı. Buyrun, dedi.

Kapıyı açıp içeri girdi ve masada oturan adam ayağa kalkıp ona baktı. Masanın etrafını dolaşıp elini uzattı. Adınızı biliyorum, dedi.

Köşedeki kanepeye oturdular ve Chigurh çantayı sehpanın üstüne koyup başıyla işaret etti. Bu sizin, dedi.

Nedir?

Size ait bir para.

Adam oturduğu yerde çantaya baktı. Sonra kalkıp masaya gitti ve uzanıp bir düğmeye bastı. Telefon bağlama, dedi.

Dönüp iki eliyle arkasındaki masaya yaslanarak kaykıldı ve Chigurh'u süzdü. Beni nasıl buldun? dedi.

Ne fark eder?

Benim için fark eder.

Merak etmenize gerek yok. Başka kimse gelmeyecek.

Nereden biliyorsun?

Çünkü kimin gelip gelmeyeceği benim kontrolümde. Bence konunun özüne girsek iyi olur. Sizi rahatlatmakla vakit kaybetmek istemiyorum. Ne anlamı olur ne de faydası. Para konuşalım en iyisi.

Pekâlâ.

Paranın bir kısmı eksik. Yaklaşık yüz bin dolar. Bir kısmı çalındı ve bir kısmı benim masraflarımı karşıladı. Sevetiinizi ele geçirmek için epeyce uğraştım ve dolayısıyla kötü haber getirmiş gibi bir muamele görmek istemiyorum. Çantada iki milyon üç yüz bin var. Keşke hepsini ele geçirebilseydim ama durum bu.

Adam hiç kıpırdamamıştı. Bir süre sonra konuştu: Sen kimin nesisin?

Adım Anton Chigurh.

Onu biliyorum.

Öyleyse niye sordunuz?

Ne istiyorsun? Sormak istediğim bu herhalde.

Aslında bir iyi niyet ziyareti diyebiliriz buna. Zor bir alanda uzman biri sıfatıyla geldim. Tamamen güvenilir ve tamamen dürüst biri sıfatıyla. Bunun gibi bir şey.

İş yapabileceğim biri.

Evet.

Sen ciddisin.

Kesinlikle.

Chigurh adamı seyretti. Gözbebeklerinin büyüyüşünü ve boynundaki damarın atışını seyretti. Nefes alış hızını. Arkasındaki masaya ellerini ilk dayadığında oldukça rahat görünüyordu. Aynı konumda duruyordu hâlâ ama artık rahat görünmüyordu.

O kahrolası çantada bomba yok, değil mi?

Hayır. Bomba yok.

Chigurh kayışlar ile kilidi açıp deri kapağı kaldırdı ve çantayı öne doğru eğdi.

Peki, dedi adam. Kaldır onu.

Chigurh çantayı kapadı. Adam olduğu yerde doğruldu. Yumruğuyla ağzını sildi.

Bence düşünmeniz gereken şey bu parayı nasıl kaybettiğiniz, dedi Chigurh. Kimin sözüne kulak verdiğiniz ve sonucunda ne olduğu.

Evet. Burada konuşamayız.

Anlıyorum. Zaten her şeyi bir defada kabullenmenizi beklemiyorum. Sizi iki gün sonra arayacağım.

Tamam.

Chigurh kanepeden kalktı. Adam çantayı başıyla işaret etti. Şununla kendi başına çok iş yapabilirdin, dedi.

Chigurh gülümsedi. Konuşulacak çok şey var, dedi. Artık yeni adamlarla iş yapacağız. Sorun çıkmayacak.

Eski adamlara ne oldu?

Başka iş yapıyorlar. Bu iş kolu herkese uygun değildir. Yüksek kâr beklentisi insanların kendi kapasitelerini abartmalarına yol açıyor. Kendi kafalarında. Aslında denetimleri altında olmayabilecek durumları denetlediklerini düşünerek kendi kendilerini kandırıyorlar. Düşmanlarının dikkatini çeken de daima şüpheli durumlardaki tutumları oluyor. Ya da uyaran.

Ya sen? Senin düşmanların?

Benim düşmanım yok. Böyle bir şeye izin vermem.

Etrafına baktı. Güzel bir büro, dedi. Ölçülü. Duvarda asılı bir tabloyu işaret etti. Orijinal mi?

Adam tabloya baktı. Hayır, dedi. Değil. Ama orijinali bana ait. Kasada saklıyorum.

Mükemmel, dedi Chigurh.

Cenaze töreni soğuk ve rüzgârlı bir mart gününde yapıldı. Büyükannesinin kız kardeşiyle yan yana duruyordu. Kadının kocası önünde, tekerlekli sandalyedeydi ve çenesini eline dayamıştı. Zannettiğinden fazla arkadaşı varmış büyükannesinin. Şaşırmıştı. Yüzlerinde siyah tüllerle gelmişlerdi cenazeye. Elini enistesinin omzuna koydu ve o da kolunu uzatıp dokundu. Uyuyor olabileceğini düşünmüştü. Rüzgârda rahibin konuştuğu süre boyunca biri onu izliyormuş hissini yaşadı. Hatta iki kere dönüp baktı.

Eve döndüğünde hava kararmıştı. Mutfağa gidip su ısıtıcıyı yaktı ve mutfak masasına oturdu. Ağlamak istememişti daha önce. Şimdi istiyordu. Başını eğip kollarına dayadı. Ah Anacım, dedi.

Yukarı çıkıp yatak odasının ışığını yaktığında Chigurh küçük masanın önüne oturmuş onu bekliyordu.

Kapının eşiğinde durdu ve eli elektrik düğmesinden aşağı kaydı yavaşça. Chigurh hiç kıpırdamıyordu. Kız elinde şapkasıyla öylece duruyordu. Bu işin bitmediğini biliyordum, dedi bir süre sonra.

Akıllı kızsın.

Bende değil.

Ne sende değil?

Oturmam lazım.

Chigurh başıyla yatağı işaret etti. Oturup şapkasını yatağın üstüne, yanına koyduktan sonra tekrar eline alıp göğsüne bastırdı.

İş işten geçti, dedi Chigurh.

Biliyorum.

Nedir sende olmayan?

Neden söz ettiğimi biliyorsun.

Ne kadar var sende?

Hiç yok. Toplam yedi bin dolarım vardı ve çoktan bitti, daha da ödenecek bir yığın fatura var. Bugün annemin cenazesi kalktı. Daha onun parasını bile ödemedim.

Onu dert etmene gerek yok.

Kız başucu sehpasına baktı.

Orada değil, dedi Chigurh.

Kız omuzları çökerek öne eğildi, şapkası kucağındaydı. Beni öldürmen için bir sebep yok, dedi.

Biliyorum. Ama söz verdim.

Söz mü verdin?

Evet. Ölülerin elindeyiz. Bu durumda kocanın.

Saçma.

Maalesef değil.

Para bende değil. Sen de biliyorsun.

Biliyorum.

Kocama beni öldüreceğine dair söz mü verdin?

Evet.

Öldü o. Kocam öldü.

Evet. Ama ben ölmedim.

Ölülere borçlu olunmaz ki.

Chigurh başını hafifçe kaldırdı. Olunmaz mı?

Nasıl olursun?

Nasıl olmazsın?

Onlar ölü.

Evet. Ama verdiğim söz değil. Onu hiçbir şey değiştiremez.

Sen değiştirebilirsin.

Zannetmem. Kendine Tanrı'yı örnek almanın inançsızlara bile yararı dokunabilir. Hatta büyük yararı dokunabilir.

Tanrı'ya küfür bu.

Ağır konuştun. Ama olan oldu bir kere ve geri alamazsın. Bunu anlayacağını sanıyorum. Belki üzüleceksin ama şunu bil ki kocanın seni emniyete alma imkânı vardı ve bu imkânı kullanmamayı tercih etti. Kendisine bu teklif yapıldı ve cevabı hayır oldu. Aksi takdirde şu anda burada olmazdım.

Beni öldürmeye niyetlisin.

Kusura bakma.

Kız şapkayı yatağın üstüne koyup döndü ve pencereden dışarı

baktı. Bahçedeki sodyum buharlı lambanın ışığında ağaçların açık yeşil dalları akşam rüzgârında eğilip doğruluyordu. Ne yaptım bilmiyorum, dedi kız. Gerçekten bilmiyorum.

Chigurh başını salladı. Biliyorsundur muhtemelen, dedi Chigurh. Her şeyin bir sebebi vardır.

Kız başını iki yana salladı. Aynen bu lafı kim bilir kaç kere söyledim. Bir daha söylemeyeceğim.

Sen inancını kaybetmişsin.

Ben her şeyimi kaybettim. Kocam beni öldürmek mi istiyordu?

Evet. Söylemek istediğin bir şey var mı?

Kime?

Burda benden başka kimse yok.

Sana söyleyecek bir şeyim yok.

Merak etme. Düşünmemeye çalış.

Neyi?

Bakışından anlıyorum, dedi Chigurh. Benim nasıl biri olduğum hiç fark etmez. Benim kötü biri olduğumu düşündüğün için ölümden daha fazla korkmamalısın.

Seni orada otururken gördüğümde deli olduğunu anlamıştım, dedi kız. Beni neyin beklediğini tam olarak biliyordum. Söyleyemesem de.

Chigurh gülümsedi. Anlamakta zorlanıyorum, dedi. İnsanların nasıl mücadele ettiğini görüyorum. Gözlerindeki ifadeyi. Hep aynı şeyi söylüyorlar.

Ne diyorlar?

Bunu yapmana gerek yok, diyorlar.

Yok zaten.

Ama bir faydası olmuyor, değil mi?

Hayır.

Madem öyle, niye söylüyorsun?

Daha önce hiç söylemedim ki.

Sen ya da başkası.

Bir tek ben varım, dedi kız. Benden başka kimse yok.

Evet. Tabii.

Kız silaha baktı. Başını çevirdi. Başı eğik oturuyordu ve omuzları sarsılıyordu. Ah Anacım, dedi.

Senin hiçbir suçun yok.

Kız hıçkırarak başını iki yana salladı.

Hiçbir şey yapmadın. Talihsizlik işte.

Kız başını salladı.

Chigurh çenesi elinde kızı seyretti. Pekâlâ, dedi. Senin için en fazla şunu yapabilirim.

Bacağını uzatıp cebine elini soktu ve birkaç bozuk para çıkarıp birini alıp havaya kaldırdı. Çevirdi. Kız hileli olmadığını görsün diye. Başparmağıyla işaretparmağı arasında tutup tarttı ve sonra bir fiskeyle havaya fırlatıp yakaladı ve bileğinin üstüne yapıştırdı. Yazı mı tura mı? dedi.

Kız ona, uzattığı bileğine baktı. Ne? dedi.

Yazı mı tura mı?

Söylemeyeceğim.

Söyleyeceksin. Yazı mı tura mı?

Tanrı böyle bir şeyi yapmamı istemez.

Hiç istemez olur mu? Kendini kurtarmaya çalışman lazım. Yazı mı tura mı? Bu son şansın.

Tura, dedi kız.

Chigurh elini çekti. Yazıydı.

Üzgünüm.

Kız cevap vermedi.

Belki de böylesi daha iyi.

Kız başını çevirdi. Sanki yazı tura yüzündenmiş gibi yapıyorsun. Ama senin yüzünden.

Tersi de olabilirdi.

Yazı turanın kararı değildi. Senin kararındı.

Olabilir. Ama benim gördüğüm gibi bak bir de olaya. Ben buraya bu parayla aynı şekilde ulaştım.

Kız oturduğu yerde usulca hıçkırıyordu. Cevap vermedi.

Hedefi ortak olan nesneler için bir ortak yol vardır. Görmesi her zaman kolay olmaz. Ama vardır.

Hayatta düşündüğüm her şey farklı oldu, dedi kız. Hayatımın hiçbir kısmını tahmin edemezdim. Ne bunu ne de diğerlerini.

Biliyorum.

Ne olursa olsun beni öldürecektin.

Benim bu konuda söz hakkım yok. Hayatının her anı bir dönemeçtir, her an bir seçimdir. Sen bir noktada bir seçim yaptın. Bu seçimin sonucunda buraya vardın. Acımasız bir hesaptır. Şekil çizilidir. Hiçbir çizgiyi değiştiremezsin. Senin bir parayı kendi seçimine göre yönlendirebileceğine hiç inanmıyordum. Nasıl yönlendirebilirdin ki? Bir insanın hayattaki yolu nadiren değişir ve hele ansızın değiştiği iyice enderdir. Senin yolunun şekli daha başından belliydi.

Kız hıçkırıyordu. Başını iki yana salladı.

Olayın nasıl sonuçlanacağını sana söyleyebilirdim ama perde inmeden ve karanlık çökmeden önce son bir umut ışığı görmeni isteyebileceğimi düşündüm. Anlıyor musun?

Tanrım, dedi kız. Tanrım.

Kusura bakma.

Kız son bir kez ona baktı. Öldürmen gerekmiyor, dedi. Gerekmiyor. Gerekmiyor.

Chigurh başını iki yana salladı. Benden zaafa izin vermemi istiyorsun ama bunu asla yapamam. Benim yaşayabilmemin tek yolu var. Özel durumlara izin yok. Yazı tura olabilir olsa olsa. Bu örnekte yararı da olmadı. Çoğu kişi böyle bir insanın var olabileceğine inanmaz. Düşünsene onlar için ne müthiş bir açmaz. Varlığını reddettiğin bir şeyi alt etmek. Anlıyor musun? Ben senin hayatına girdiğimde hayatın bitmişti. Bir başı, ortası ve sonu vardı. Son bu. Her şey farklı olabilirdi diyebilirsin. Başka türlü gelişebilirdi diyebilirsin. Ama bunun ne anlamı var? Başka türlü gelişmedi. Böyle gelişti. Senin istediğin şey benim hayata karşı çıkmam. Anlıyor musun?

Evet, dedi kız hıçkırarak. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum.

Güzel, dedi Chigurh. Çok iyi. Sonra vurdu kızı.

Evin üç sokak ötesindeki kavşakta Chigurh'a çarpan araba on yıllık bir Buick'ti ve kırmızı ışıkta geçmişti. Patinaj izi yoktu ve araç fren yapmaya çalışmamıştı. Chigurh tam da bu tür bir tehlikeye karşı kentte araba kullanırken asla emniyet kemeri takmazdı ve aracın geldiğini görüp kendini cipin öteki tarafına attığı halde çarpışma sonucu içeri göçen sürücü tarafındaki kapı anında üstüne yıkıldı, iki yerinden kolunu ve birkaç kaburgasını kırdı, başını ve bacaklarını yaraladı. Yolcu tarafındaki kapıdan sürünerek çıktı ve kaldırımda sendeleyip bir evin bahçesinin çimenlerine oturup koluna baktı. Derinin altından kemik dışarı fırlamıştı. Kötü. Bir kadın sabahlığıyla çığlık atarak dışarı koştu.

Kan durmadan gözlerine akıyordu, düşünmeye çalıştı. Kolunu tutup çevirdi ve ne kadar kanadığını anlamaya çalıştı. Radyal arter kesilmiş miydi acaba? Zannetmiyordu. Kulakları uğulduyordu. Ağrısı yoktu. Henüz.

On üç on dört yaşlarında iki oğlan durmuş ona bakıyordu.

İyi misiniz?

Evet, dedi. İyiyim. Birazcık oturayım şurada.

Ambulans geliyor. Şurdaki adam çağırmaya gitti.

Tamam.

İyisiniz, değil mi?

Chigurh oğlanlara baktı. Şu gömleğe ne kadar istersin? dedi.

Çocuklar birbirlerine baktılar. Hangi gömleğe?

Herhangi bir gömleğe. Ne kadar?

Bacağını uzatıp cebine elini soktu ve klipsle tutturulmuş para tomarını çıkardı. Başımın etrafına saracak bir şeye ve kolum için de askıya ihtiyacım var.

Oğlanlardan biri gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldu.

Yahu öyle söylesenize. Ben gömleğimi veririm size.

Chigurh gömleği alıp dişleriyle yırtarak ortadan ikiye ayırdı. Bir yarısını bandana gibi başına sardı ve ötekini de büküp askı haline getirerek kolunu astı.

Şunu bağlayıversene, dedi.

Birbirlerine baktılar.

Bağlayıverin şunu.

Tişörtlü oğlan yanına gelip diz çöktü ve askıyı düğümledi. Kolunuz kötü görünüyor, dedi.

Chigurh başparmağıyla tomardan bir banknot ayırıp geri kalanını cebine koydu banknotu dişlerinin arasından alıp ayağa kalktı ve uzattı.

Yok ya, yardım ettim işte. Çok para o.

Al. Al ve beni kafandan sil. Anladın mı?

Çocuk parayı aldı. Evet efendim, dedi.

210 Kaldırımda bandanayı başına bastırarak ve hafifçe topallayarak yürürken arkasından baktılar. O paranın bir kısmı da benim, dedi öteki çocuk.

Senin gömleğin üstünde ama.

O para gömlek için değildi ki.

Olabilir ama benim gömleğim gitti.

Sokağa ve dumana boğulmuş araçların yanına gittiler. Sokak lambaları yanmıştı. Yol kenarında yeşil antifriz birikintisi oluşmuştu. Chigurh'un cipinin açık kapısının yanından geçerlerken tişörtlü oğlan elini uzatıp ötekini durdurdu. Benim gördüğümü sen de görüyor musun? dedi.

Hassiktir, dedi öteki.

Gördükleri şey Chigurh'un yerde duran tabancasıydı. Uzaktan siren sesleri duyuluyordu. Alsana, dedi ilk çocuk. Hadi al.

Neden ben alıyorum?

Benim altına saklayacak gömleğim yok. Hadi. Çabuk ol.

Verandanın üç ahşap basamağını çıkıp elinin tersiyle kapıyı usulca tıklattı. Şapkasını çıkarıp gömleğinin kolunu alnına bastırdıktan sonra şapkasını tekrar taktı.

Girin, diye seslendi biri.

Kapıyı açıp serin loşluğa girdi. Ellis?

Arka taraftayım. Gelsene.

Girip mutfağa yürüdü. Yaşlı adam masanın yanındaki iskemlesinde oturuyordu. Havaya beklemiş domuz pastırması yağı ve odun dumanı kokusu ile bir de hafif bir sidik kokusu sinmişti. Kedi kokusu gibiydi ama sırf o da değildi. Bell eşikte durup şapkasını çıkardı. Yaşlı adam başını kaldırıp ona baktı. Yıllar önce attan düştüğünde kaktüs dikeni batmış olan gözü bulanık. Ha, Ed Tom, dedi. Kim olduğunu anlamamıştım.

Nasıl gidiyor?

Gördüğün gibi. Yalnız mısın?

Evet.

Otursana. Kahve içer misin?

Bell kareli muşambanın üstündeki dağınıklığa baktı. İlaç şişeleri. Ekmek kırıntıları. At yarışı dergileri. İstemem, sağ ol, dedi. Teşekkür ederim.

Karından mektup aldım.

Loretta diyebilirsin.

Biliyorum. Bana mektup yazdığını biliyor muydun?

Bir iki defa yazdığını söylemişti galiba.

Bir iki defadan fazla. Epey düzenli yazar. Aile haberlerini verir.

Ailemiz olduğunu bilmiyordum.

Var, şaşarsın.

Öyleyse bu mektubun özelliği neydi?

İşi bırakacağını yazmış da. Otursana.

Yaşlı adam oturuyor mu oturmuyor mu diye bakmadı. Dirseğinin dibinde duran tütün torbasından kendine sigara sarmaya koyuldu. Ucunu ağzına sokup büktü ve ters çevirip pirincine kadar aşınmış eski bir Zippo çakmakla yaktı. Sigarayı parmaklarının arasında kalem gibi tutarak içmeye başladı.

İyi misin? dedi Bell.

İyiyim.

Tekerlekli sandalyeyi hafifçe yana çevirip dumanın arkasından Bell'i süzdü. Doğrusunu istersen yaşlanmışsın, dedi.

Yaşlandım.

İhtiyar başını salladı. Bell bir iskemle çekip oturmuştu ve şapkasını masanın üstüne bıraktı.

Sana bir şey soracağım, dedi.

Sor bakalım.

Hayatta en hayıflandığın şey ne?

İhtiyar soruyu kafasında tartarak Bell'e baktı. Bilmem, dedi. O kadar fazla hayıflandığım şey yok. Bir adamı mutlu eder diye düşüneceğin bir yığın şey bulabilirim. Herhalde biri yürüyebilmek olurdu. Sen de kendi listeni yapabilirsin. Belki yapmışındır zaten. Bana sorarsan büyüdüğünde ne kadar mutlu olacağın belli olmuştur artık. İyi günler olur, kötü günler olur ama sonunda eskisi kadar mutlu olursun aşağı yukarı. Ya da eskisi kadar mutsuz. Bazı insanlar bir türlü mutlu olamazlar.

Anlıyorum dediğini.

Biliyorum anladığını.

İhtiyar sigarasını içti. Beni en mutsuz eden şeyi soruyorsan onu biliyorsun herhalde.

Elbette.

Bu tekerlekli sandalye değil. Bu şaşı göz de değil.

Tabii. Biliyorum.

Yola çıktığında yolun nereye gittiği hakkında en azından bir fikrin var sanıyorsun. Ama olmayabilir. Sana yalan söylemiş olabilirler. O durumda herhalde kimse kabahati sende bulmaz. Yarıda bırakırsan. Ama sadece senin düşündüğünden biraz daha zor olursa o başka şey.

Bell başını salladı.

Bazı şeyleri hiç sınamamak daha iyi bana kalırsa.

Haklısın herhalde.

Loretta'nın seni terk etmesi için ne olması gerekir?

Bilmem. Epeyce kötü bir şey yapmam gerekir herhalde. Sırf işler biraz daha zorlaştı diye terk etmeyeceği kesin. Onu bir iki defa yaşadı zaten.

Ellis başını salladı. Külünü masanın üstünde duran bir kavanoz kapağına silkti. İnanırım, dedi.

Bell gülümsedi. Etrafına baktı. Kahve taze mi?

İyidir herhalde. Kahve kalmış olsa bile her hafta taze kahve yaparım genellikle.

Bell tekrar gülümsedi ve ayağa kalkıp kahve makinesini tezgâha götürerek prize taktı.

Masada oturup Bell doğmadan önce bile o evde bulunan çatlak porselen fincanlarda kahve içtiler. Bell fincana baktıktan sonra mutfağa göz gezdirdi. Bazı şeyler hiç değişmiyor galiba, dedi.

Neymiş o değişmeyen? dedi ihtiyar.

Bilmiyorum ki.

Ben de bilmiyorum.

Kaç kedin var?

Birkaç tane. Kedin derken neyi kastettiğine bağlı. Bazıları yarı vahşi ve geri kalanı da huysuz. Senin kamyonetin sesini duyduklarında dışarı kaçtılar.

Sen duydun mu kamyonetin sesini?

Ne dedin?

Dedim ki... Dalga geçiyorsun benle.

Nerden çıkarıyorsun?

Duydun mu?

Hayır. Kedilerin sıvıştığını gördüm.

Biraz daha kahve ister misin?

Yeter bu kadar.

Seni vuran adam hapishanede ölmüştü.

Angola'da. Evet.

Salıverilse ne yapardın?

Bilmem. Hiçbir şey. Anlamı olmazdı. Anlamı yok. Hiçbir şeyin anlamı yok.

Bu lafı senden duyduğuma şaşırdım biraz.

İnsan yıpranıyor Ed Tom. Elinden alınanları geri almaya çalışırken o arada daha birçok şey gidiyor. Bir süre sonra sadece akışı durdurmaya çalışıyorsun. Büyükbaban şerif yardımcılığına başvurmamı hiç teklif etmedi bana. Kendim yaptım. Başka ne yapabilirdim ki? Kovboyluk kadar para getiriyordu aşağı yukarı. Her neyse uğradığın şanssızlığın seni hangi daha beter şanssızlıktan kurtardığını bilemezsin. Benim ilk savaşta yaşım küçüktü. İkincisinde yaşım geçmişti. Ama nereye vardığını gördüm ve insan vatansever olsa da bazı şeylerin değerinden pahalıya mal olduğunu bilebilir. Git kızı ya da oğlu şehit olmuş annelere sor bakalım nasıl bir bedel ödemişler ve bunun karşılığında ne elde etmişler. İnsan her zaman yüksek bedel öder. Bilhassa vaatler karşılığında. Kelepir vaat olmaz. Göreceksin. Belki görmüşsündür bile.

Bell cevap vermedi.

Büyüdükçe Tanrı'nın bir şekilde hayatıma gireceğini düşünürdüm hep. Girmedi. Haksız sayılmaz. Ben onun yerinde olsam kendimle ilgili görüşüm farklı olmazdı.

Onun görüşünü bilmiyorsun ki.

Biliyorum.

Bell'e baktı. Siz Denton'a taşındıktan sonra bir gün beni ziyarete gelmiştin, hatırlıyorum. İçeri girip etrafına baktın ve ne yapmaya niyetim olduğunu sordun.

Evet.

Ama şimdi sormazsın, değil mi?

Sormam belki.

Sormazsın.

Bell bayat sade kahveyi yudumladı.

Harold hiç aklına geliyor mu? dedi.

Harold mı?

Evet.

Pek değil. Benden epey büyüktü. Doksan dokuz doğumluydu. Aşağı yukarı. Nerden aklına geldi Harold?

Annenin ona yazdığı mektupları okuyordum da. Onunla ilgili ne hatırladığını merak ettim.

Ondan mektup var mıydı hiç?

Yoktu.

Aileni düşünüyorsun. Bir anlam çıkarmaya çalışıyorsun olanlardan. Annemi ne hale getirdiğini biliyorum. Hiç atlatamadı. Bütün bunların da ne anlamı var bilmiyorum. Bir gospel şarkısı vardır, biliyor musun? Her şeyi zamanla anlayacağız diye. Buna inanmak için insanın çok güçlü bir inanca sahip olması lazım. Düşünsene, gidiyor ve bir yerlerde bir hendekte ölüyor. On yedi yaşında. Anlamı varsa sen söyle. Ben bilmiyorum çünkü.

Çok iyi anlıyorum seni. Bir yere filan gitmek ister misin?

Kimsenin beni taşımasına ihtiyacım yok. Buracıkta oturacağım. İyiyim, Ed Tom.

Zahmet olmaz.

Biliyorum.

Peki.

Bell onu seyretti. İhtiyar sigarasını kapağa bastırıp söndürdü. Bell hayatını düşünmeye çalıştı. Sonra düşünmemeye çalıştı. Dinsiz olmadın, değil mi Ellis Amca?

Yok canım. Hiç olur mu?

Sence ne olup bittiğini Tanrı biliyor mu?

Biliyordur herhalde.

Durdurabilir mi sence?

Hayır. Bence durduramaz.

Masa başında sessizce oturdular. Bir süre sonra ihtiyar konuştu: Bir yığın eski resim ve aile yadigârı falan var diye yazmış. Ne yapılacak hepsi diye soruyor. Bana sorarsan yapılacak bir şey yok. Var mı?

Hayır. Bence de yok.

Mac Amca'nın eski korucu rozetiyle tek atımlık revolverini koruculara göndermesini söyledim. Bildiğim kadarıyla bir müzeleri var. Ama ona ne diyeceğimi bilemedim. Burda da bir yığın şey var. İçerdeki gardıropta. O kapaklı yazı masası evrak dolu. Fincanı eğip dibine baktı.

Jack Hays'in birliğinde değildi. Mac Amca. Uydurma o hikâye. Kim uydurdu bilmiyorum. Hudspeth ilinde kendi kapısının önünde vuruldu.

Ben hep öyle duymuştum.

Yedi sekiz kişi gelmişler eve. Şunu istemişler, bunu istemişler. Eve girmiş ve tüfeğini alıp çıkmış ama onlar önce davranıp adamı kendi kapısının eşiğinde vurmuşlar. Karısı koşup çıkmış ve kanı durdurmaya çalışmış. Tekrar eve sokmaya çalışmış. İnatla tüfeğine davrandığını söylerdi. Adamlar atlarının üstünde öylece duruyorlarmış. Sonunda gitmişler. Neden bilmem. Bir şeyden korktular herhalde. Aralarından biri yerli dilinde bir şeyler söylemiş ve hepsi

dönüp gitmiş. Eve filan girmemişler. Karısı onu içeri sokabilmiş ama iriyarı bir adamdı ve yatağa yatırmasına imkân yoktu. Yere bir döşek sermiş. Yapılacak bir şey yoktu. Onu olduğu yerde bırakıp atına binerek yardım getirmeye gitmesi gerektiğini söylerdi hep ama nereye gidecekti ki? İnat edip göndermemiş kadını. Mutfağa bile bırakmamış. Karısı bilmese de kendi biliyordu durumunu. Sağ ciğeri delinmişti. İflah olmazdı.

Ne zaman öldü?

Bin sekiz yüz yetmiş dokuz.

Onu sormuyorum, hemen mi öldü yoksa gece mi, ne zaman?

O gece zannederim. Ya da sabah erken. Karısı kendi gömdü onu. O sert kireçtaşını kazdı. Sonra eşyaları arabaya doldurup atları koştu ve çekti gitti, bir daha da dönmedi. Ev yirmili yıllarda yandı. Daha doğrusu evin yıkıntıları. Bugün gitsek götürürüm seni oraya. Taş baca duruyordu ve belki hâlâ da duruyordur. Islah edilmiş geniş bir arazisi vardı. Bin-bin beş yüz dönüm yanlış hatırlamıyorsam. Vergisi azdı ama ödeyemedi. Satamadı. Sen hatırlar mısın onu?

Hayır. Ben dört yaşlarındayken birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızı gördüm sadece. Bu evin verandasında, o sallanan bir koltukta oturuyor ve ben de yanında duruyorum. Keşke hatırlayabilseydim ama hiç hatırlamıyorum.

Bir daha evlenmedi. Daha sonra öğretmen oldu. San Angelo'da. Bu ülke insanlara çok çektirdi. Ama onlar hiç hesap sormadı. Garip geliyor aslında. Hesap sormamaları. Sırf bu ailenin başına gelenleri düşün. Benim hâlâ ortalıkta ne işim var anlamıyorum. Onca genç insan. Yarısının nerede gömülü olduğunu bile bilmiyoruz. Bütün bunların ne yararı oldu diye sormak lazım. Aynı konuya dönüyorum. Nasıl oluyor da insanlar bu ülkenin hesap vermesi gerektiğini düşünmüyor? Düşünmüyorlar. Ülke ülkedir ve fiilen bir şey yapmaz diyebilirsin ama bunun pek anlamı yok. Bir keresinde kamyonetini çifteyle vuran bir adam görmüştüm. Herhalde kamyonetin

bir şey yaptığını düşünüyordu. Bu ülke göz açıp kapayıncaya kadar insanı öldürüyor ve insanlar yine de seviyorlar ülkeyi. Anlıyor musun ne demek istediğimi?

Anlıyorum galiba. Sen seviyor musun?

Seviyorum denebilir herhalde. Ama hiç çekinmeden söyleyeyim, ben kara cahilim ve onun için benim laflarıma kulak asma.

Bell gülümsedi. Ayağa kalkıp lavaboya gitti. İhtiyar onu görecek şekilde iskemlesini biraz çevirdi. Ne yapıyorsun? dedi.

Şu bulaşıkları yıkayayım dedim.

Aman, bırak şunları Ed Tom. Lupe sabah gelecek.

Beş dakika sürmez.

Musluktan akan su kuyu suyuydu. Lavaboyu suyla doldurup biraz toz sabun ekledi. Sonra biraz daha ekledi.

Televizyonun var sanıyordum.

Çok şeyim vardı.

Niye söylemedin? Sana bir televizyon alayım.

İhtiyacım yok.

Oyalanırsın.

Bozulmadı ki. Attım onu.

Haberleri seyretmez misin?

Hayır. Sen seyrediyor musun?

Pek seyretmiyorum.

Bulaşıkları durulayıp süzülsünler diye bıraktı ve pencereden ot bürümüş bahçeye baktı. Harap bir tütsü odası. Takozlar üzerinde iki at taşıyabilecek büyüklükte alüminyumdan bir römork. Tavukların vardı eskiden, dedi.

Evet, dedi ihtiyar.

Bell ellerini kurulayıp masaya döndü ve oturdu. Amcasına baktı. Hiç kimseye söyleyemeyecek kadar utandığın bir şey yaptın mı hiç?

Amcası düşündü. Yaptım, dedi. Bence herkes yapmıştır. Ne öğrendin benle ilgili?

Ben ciddi soruyorum.

Peki, tamam.

Kötü bir şey demek istiyorum.

Ne kadar kötü?

Bilmem. Kafandan atamadığın bir şey.

Hapis cezası olan bir şey mi demek istiyorsun?

Öyle bir şey de olabilir. Ama olmak zorunda değil. Düşünmem lazım.

Hayır, düşünmene gerek yok.

Neyin var senin böyle? Bir daha davet etmeyeceğim seni.

Bu sefer sen davet etmedin.

Doğru ya.

Bell dirsekleri masaya dayalı ve ellerini kavuşturmuş oturuyordu. Amcası onu süzdü. Feci bir itirafta bulunmaya niyetin yok ya? dedi. Duymak istemem belki de. İstiyor musun duymak?

Evet. Hadi anlat.

Peki.

Seksle ilgili bir şey mi acaba?

Değil.

Peki. Gene de anlat.

Savaş kahramanı olmakla ilgili.

Anladım. Sen mi yani?

Evet. Ben.

Anlatsana.

Anlatmaya çalışıyorum. Aslında olay şöyle oldu. Madalya almamı sağlayan olay.

Evet?

İleri bir pozisyonda telsiz sinyallerini dinliyorduk ve bir çiftlik evine sığınmıştık. İki odalı taş bir ev. İki gündür ordaydık ve yağmur hiç dinmemişti. Bardaktan boşanırcasına yağıyordu. İkinci günün ortalarında filan telsizci kulaklığını çıkarıp dinleyin dedi. Dinledik. Biri dinle deyince dinlerdik. Hiçbir şey duyamadık. Ne bu? dedim. Hiçbir şey, dedi.

Ne diyorsun yahu, ne demek hiçbir şey? dedim. Ne duydun sen? Yani hiçbir şey duyulmuyor demek istiyorum, dedi. Dinlesene. Haklıydı. Hiç ses gelmiyordu. Top sesi filan da yoktu. Yağmurdan başka hiçbir ses duyulmuyordu. Ondan sonrasını hatırlamıyorum. Uyandığımda dışarıda, yağmurun altında yatıyordum ve orda ne kadar zaman yattığımı bilmiyorum. Sırılsıklamdım, üşüyordum ve kulaklarım uğulduyordu ve doğrulup baktığımda ev yıkılmıştı. Tek bir duvarı ayakta kalmıştı o kadar. Havan mermisi evi yerle bir etmişti. Hiçbir şey duymuyordum. Yağmuru bile duymuyordum. Konuştuğumda kafamın içinde bir ses duyuyordum sadece. Kalkıp eve doğru yürüdüm, büyük bölümü çatının altında kalmıştı. Adamlarımızdan birini taşlarla kerestelerin altında gördüm, üstündeki yıkıntıları temizleyip ona ulaşmaya çalışıyordum. Kafam uyuşmuş gibiydi. O sırada başımı kaldırıp baktım ve tarlanın öte yanında Alman piyadelerini gördüm. İki yüz metre kadar uzaktaki
220 bir koruluktan çıkmış, tarlayı geçiyorlardı. Ne olduğunu hâlâ tam anlamamıştım. Sersem gibiydim. Duvarın dibine çömeldim ve ilk gördüğüm şey kerestelerin arasında Wallace'ın .30 kalibrelik makinelisi oldu. Hava soğutmalıydı ve şeritle beslenenlerdi, metal bir kutu şarjörü vardı ce biraz daha yaklaşmalarına izin verip sonra açıkta üstlerine ateş açabileceğimi düşündüm, fazlasıyla yakın olduklarından yardımcı kuvvet isteyemezlerdi. Etrafını kazıp üçayağıyla makineliyi çıkardım ve biraz daha kazıp cephane kutusunu da bulduktan sonra duvarın arkasına kurup pompayı kaldırdım, emniyet sürgüsünü ittim ve girişttim.

Toprak ıslak olduğundan mermilerin nereye isabet ettiğini anlamak zordu ama tamamen boşa gitmediklerinin farkındaydım. Etrafı kollayarak aşağı yukarı yarım metre şerit harcadıktan sonra iki üç dakikalık bir sessizliğin ardından Almanlardan biri ayağa fırlayıp ormana doğru koşmaya çalıştı ama ben de bunu bekliyordum zaten. Geri kalanların kalkmasına izin vermedim ve bu arada bizim adamlardan bazılarının inlediğini duyuyordum, karanlık

çöktüğünde ne yapacağımı bilmiyordum. İşte Bronz Madalyayı bu yüzden verdiler bana. Madalya almam için başvuran binbaşının adı McAllister'dı ve Georgia'lıydı. Madalya istemediğimi söyledim ona. Oturduğu yerde beni süzdü ve dedi ki: Askeri madalyayı reddetmenin sebeplerini söylemeni bekliyorum. Ben de söyledim. Bitirdiğimde dedi ki: Çavuş, madalyayı kabul edeceksin. Herhalde zafer gibi göstermek istiyorlardı. Bir işe yaramış gibi. O mevziiyi kaybetmek. Kabul edeceksin ve ayrıca bana anlattıklarını ortalıkta anlatırsan kulağıma gelir, kulağıma geldiğinde de keşke belim kırılıp cehennemi boylasaydım dersin. Anlaşıldı mı? Emredersiniz binbaşım, dedim. Kesinlikle anlaşıldı dedim. İşte böyle oldu.

Şimdi de ne yaptığını anlatacaksın bana.

Evet.

Karanlık çöktüğünde.

Karanlık çöktüğünde. Evet.

Ne yaptın?

Tabanları yağladım.

İhtiyar düşündü. Bir süre sonra konuştu: Herhalde o sırada sana iyi bir fikir gibi geldi.

Evet, dedi Bell. Öyle geldi.

Orda kalsan ne olacaktı?

Karanlıkta gelip el bombası yağdıracaklardı üstüme. Belki ormana dönüp yardımcı kuvvet isteyeceklerdi.

Evet.

Bell ellerini muşambanın üstünde kavuşturmuş oturuyordu. Amcasına baktı. Bana ne sorduğunu tam anlayamadım, dedi ihtiyar.

Ben de tam bilmiyorum.

Arkadaşlarını terk ettin.

Evet.

Başka seçeneğin yoktu.

Bir seçeneğim vardı. Kalabilirdim.

Yardım edemezdin onlara ama.

Edemezdim herhalde. Makineliyi otuz metre falan taşıyıp el bombası mı ne atacaklarsa bekleyebilirim diye düşündüm. Yaklaşmalarına izin verip birkaçını daha öldürebilirdim. Karanlıkta bile. Bilmiyorum. Oturup karanlığın çöküşünü izledim. Güzel bir günbatımıydı. O arada hava açmıştı. Yağmur sonunda dinmişti. Tarlaya yulaf ekilmişti ve sapları duruyordu bir tek. Sonbahar. Havanın kararmasını seyrettim, bu arada epeydir yıkıntıların arasından ses gelmiyordu. Hepsi ölmüş de olabilirdi. Ama bilmiyordum. Karanlık çöker çökmez kalkıp gittim. Silahım bile yoktu. Makineliyi yanımda sürüklemeye hiç niyetim yoktu. Başımın ağrısı hafiflemişti hatta biraz işitmeye de başlamıştım. Yağmur yağmıyordu ama sırılsıklamdım ve soğuktan dişlerim takırdıyordu. Büyükayı'yı görebiliyordum ve kestirebildiğim kadarıyla batıya doğru yöneldim, hiç durmadan ilerledim. Bir iki evin önünden geçtim ama etrafta kimseler yoktu. Bütün arazi savaş alanıydı ve insanlar çekip gitmişti. Gün ışıdığında bir koruluğa sığındım. Koruluk hali kalmamıştı gerçi. Orası baştan başa yangın yeri gibiydi. Ağaçların gövdeleri kalmıştı sadece geriye. O günün gecesinde bir Amerikan mevzisine vardım ve olay da kapandı. Bir süre sonra unuturum sandım. Niye öyle düşündüm bilmiyorum. Sonra da telafi edebilirim belki diye düşündüm, bugüne kadar da telafi etmeye çalıştım herhalde.

Sessizce oturdular. Bir süre sonra ihtiyar konuştu: Doğrusunu istersen bana o kadar kötü bir şey gibi gelmiyor. Kendine biraz daha insaflı davransan daha iyi olur belki.

Belki. Ama savaşa giderken adamlarını kollayacağına şeref sözü veriyorsun ve ben niye kollamadım bilmiyorum. İstiyordum halbuki. Askere alındığında sonuçlarına katlanmak zorunda olduğunu kafana koyman gerekiyor. Ama sonuçların ne olacağını bilmiyorsun. Sonunda hesapta olmayan bir yığın şey için kendini suçluyorsun. Benim söz verdiğim şeyi yaparken orda ölmem gerekiyorduysa ölmeliydim ve istediğin şekilde anlatabilirsin ama asıl

olay bu. Yapmalıydım ama yapmadım. Bir yanımla hep geri dönemediğime hayıflandım. İmkânı yok. İnsanın kendi hayatını çalabileceğini hiç bilmiyordum. Her çalıntı mal gibi onun da insana bir faydası olmayacağını da bilmiyordum. Elimden gelenin en iyisini yaptım diye düşünüyorum ama hayatım bana ait değildi gene de. Hiçbir zaman olmadı.

İhtiyar uzun süre sessiz oturdu. Hafifçe öne eğilmiş halde yere bakıyordu. Bir süre sonra başını salladı. Bu lafın nereye varacağını biliyorum galiba, dedi.

Evet.

Sence o ne yapardı?

Onun ne yapacağını biliyorum.

Evet. Ben de biliyorum galiba.

O cehennem buz tutana kadar orda oturur ve sonra da buzun üstünde otururdu.

Sence bu yüzden senden daha mı iyi bir insan peki?

Evet. Daha iyi bir insan.

Sana onunla ilgili bazı şeyler anlatsam fikrini değiştirirdin. Ben onu çok iyi tanırdım.

Doğrusunu istersen, zannetmiyorum. Kusura bakma. Zaten senin anlatacağını da sanmıyorum.

Anlatmam. Ama başka çağda yaşadığını söyleyebilirim. Jack elli yıl sonra doğsa olaylara başka türlü bakardı belki.

Söyleyebilirsin. Ama inanan olmaz.

Evet doğru söylüyorsun. Başını kaldırıp Bell'e baktı. Niye anlattın bana?

İçimi dökmem gerekiyordu galiba.

Epey bekledin içini dökmek için.

Evet. Belki kendim duymak istedim. İnsanların dediği gibi başka çağın adamı değilim ben. Keşke öyle olsaydım. Ben bu çağın adamıyım.

Belki de bu alıştırmaydı.

Belki.
Ona anlatmaya niyetin var mı?
Evet var galiba.
İyi.
Sence ne diyecek?
Bana sorarsan zannettiğin kadar aşağılamayacak seni.
Evet, dedi Bell. Umarım öyle olur.

X

Kendime acımasız davrandığımı söyledi bana. Yaşlılık belirtisi dedi. Hesaplaşmak. Doğru bir bakıma herhalde. Ama başka doğrular da var. Yaşlılıkla ilgili söylenecek iyi bir şey yok pek dediğinde ona katıldım ve sonra bir iyi tarafı var dediğinde nedir dedim. Fazla uzun sürmüyor dedi. Gülsün diye bekledim ama gülmedi. Çok acımasız konuştun dedim. Durum acımasız da ondan dedi. Bu konu da burda kapandı. Zaten ne diyeceğini biliyordum, eksik olmasın. İnsanları umursuyorsun ve yüklerini biraz hafifletmeye çalışıyorsun. Kimse sana bu sorumluluğu yüklemiş olmasa bile. Aklımdaki diğer konuya hiç giremedim bile ama o da bununla ilişkili bence çünkü ben hayatta ne yaparsan yap ucunun sana dokunacağına inanıyorum. Yeterince uzun yaşarsan dokunacaktır. O serserinin o kızcağızı niçin öldürdüğünü bir türlü anlayamıyorum. Kız ona ne yaptı ki? Aslında oraya hiç gitmemeliydim. Şimdi de Huntsville'de bir Meksikalıyı yakaladılar, şu jandarma devriyesini vurup arabasında yaktı diye ve bence o yapmadı. Ama bu yüzden idam cezası yiyecek. Peki benim bu işteki sorumluluğum ne? Ben galiba bu olayın bir şekilde kapanmasını bekliyordum ama kapanacağı yok tabii. Aslında bunu ta başından beri biliyordum herhalde. Öyle bir his veriyordu. Öyle bir şeye sürükleneceğim ki geri dönüşü epey zor olacak gibisinden bir his.

Bunca yıl sonra niye bunları açtığımı sorduğunda zaten hep aklımda olduğunu söyledim. Ama bugüne kadar çoğunlukla üstünde durmadığımı söyledim. Ama haklıydı, şimdi açtım. Bence insan bazen olaylara dair hiçbir cevap almamaktansa kötü bir cevap almayı tercih edebilir. Anlattığımda olay daha önce tahmin edemeyeceğim bir şekle büründü ve o konuda da haklıydı. Bir keresinde bir sporcu demişti ki maçta hafif incindiğinde ve rahatsız olduğunda genellikle daha iyi oynarmış. Bin tane şeyi düşüneceğine tek bir konuya odaklanırmış. Anlayabiliyorum ne demek istediğini. Gerçi bir şeyi değiştirmiyor ya.

Hayatımı bildiğim en katı kurallara uygun şekilde yaşarsam bir daha beni böyle kemiren bir şey yaşamayacağımı düşünmüştüm. Yirmi bir yaşındaydım ve bir hata yapabilirdim diye düşünmüştüm, hele o hatadan ders alıp da olmak istediğim gibi biri olabilirsem. Yanılmışım. Şimdi ayrılmaya karar verdim ve kararımın başlıca sebeplerinden biri de bu adamın peşine düşmek zorunda kalmamaktı. Bir adam olduğunu

varsayıyorum. Yani bana hiç değişmemişsin deseler itiraz bile edemem herhalde. Otuz altı yıl. Bunu bilmek insanı çok üzüyor.

Bir şey daha söyledi. İnsan seksen küsur yıl boyunca Tanrı hayatına girsin diye beklerse, eh, sonunda girer diye düşünürsün. Girmezse de ne yaptığını biliyordur diye düşünmek zorundasın. Tanrı'yı başka nasıl tarif edebilirsin bilmiyorum. Yani bundan ne sonuç çıkıyor: Tanrı'nın konuşmuş olduğu insanlar demek ki en çok ihtiyacı olanlarmış. Bunu kabullenmek kolay değil. Hele Loretta gibi birini düşündüğünde. Ama belki de hepimiz dürbünü ters tutuyoruzdur. Ta başından beri.

Carolyn Halanın Harold'a yazdığı mektuplar. Harold mektupları sakladığı için Carolyn Haladaydılar. Harold'ı büyüten oydu ve annesi sayılırdı. O mektuplar buruşmuş, yırtılmış ve çamura hatta daha kim bilir neye bulanmıştı. Bir garipti o mektuplar. Bir kere bunların basit köylüler olduğu belliydi. Harold bildiğim kadarıyla bırak Teksas Irion ilinden dışarı adım atmamıştı. Ama esas garip olan şu ki Carolyn Halanın Harold döndüğünde bulacağını zannettiği dünyanın hiçbir zaman var olmayacağı belliydi. Şimdi söylemesi kolay. Altmış küsur yıl

sonra. Ama onların aklının ucundan geçmiyordu. Hoşuna gider veya gitmez ama sonuç değişmiyor. Yardımcılarıma kaç kere söyledim, elinden gelen şeyi düzeltir ve gerisini bırakırsın. Yapılacak bir şey yoksa sorun bile sayılmaz. Derttir. Doğrusunu istersen şu dünyanın gidişatını Harold kadar ben de anlamıyorum.

Tabii sonunda Harold hiç dönemedi. Mektuplarda Carolyn Halanın bu ihtimali aklından geçirdiğine dair bir işaret yoktu.

Ama ben geçirdiğini biliyorum. Sadece ona bahsetmiyordu.

Madalyayı saklıyorum tabii. Süslü püslü mor bir kutunun içinde, kurdeleli filan. Yıllar boyunca çalışma masamda durduktan sonra bir gün çıkarıp da görmeye mecbur kalmayayım diye oturma odasındaki masanın çekmecesine koydum. Gerçi baktığım yoktu ama orada duruyordu işte. Harold madalya filan almadı. Tahta bir kutunun içinde eve döndü, o kadar. Birinci Dünya Savaşı'nda şehit annesi madalyası yoktu sanırım ama zaten Carolyn Hala onun esas annesi olmadığından, olsa da vermezlerdi. Oysa vermeleri gerekirdi. Şehit aylığı da alamadı

İşte. Oraya bir kere daha gittim. Arazide dolaştım ve orda bir şeyler olduğunu gösteren pek bir işaret kalmamıştı Bir iki kovan buldum. Başka da bir şey yoktu. Uzun süre kaldım orda ve düşündüm. Arada bir görülen ılık kış günlerinden biriydi. Hafif bir rüzgâr vardı. Belki de bu topraklarla ilgili bir şeydir diye düşünüyorum hâlâ. Ellis'in dediği gibi bir bakıma. Ailemi düşündüm, onu tekerlekli sandalyesiyle o eski evde düşündüm ve bana öyle geldi ki bu toprakların tarihi bir tuhaf ve çok da kanlı nereye bakarsan bak. Dışardan bakıp bu düşüncelere gülebilirim ama gene de bunlar benim düşüncelerim. Onlardan utanmıyorum. Artık utanmıyorum. Kızımla konuşurum. Yaşasa otuz yaşında olacaktı. Ne yapalım. Dışardan nasıl göründüğü umurumda değil. Onunla konuşmayı seviyorum. Batıl inanç de, ne dersen de. Biliyorum ki bu yıllar boyunca kendim sahip olmak istediğim yüreği ona teslim ettim ve pişman değilim. Sözünü o yüzden dinlerim. En iyi

cevabı ondan alacağımı bilirim. Benim cehaletim ve vasatlığım girmez işin içine. Dışardan nasıl göründüğünü biliyorum ama doğrusu umursamıyorum. Karıma bile hiç söylemedim halbuki birbirimizden pek bir şey gizlemeyiz. O deli olduğumu düşünmezdi herhalde ama bazıları düşünebilir. Ed Tom mu? Sorma, akıl hastası raporu verdiler. Duyduğuma göre kapının altından besliyorlarmış. Önemli değil. Ben kızımın dediklerini dinliyorum ve söyledikleri mantıklı. Keşke daha çok şey söylese. Bulabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var çünkü. Neyse, bu kadarı yeter.

Eve girdiğinde telefon çalıyordu. Şerif Bell, dedi. Büfeye gidip telefonu açtı. Şerif Bell, dedi.

Merhaba Şerif, ben Odessa emniyeti cinayet masasından Cook.

Buyrun efendim.

Önümde bir rapor var ve sizin isminiz not düşülmüş. Mart ayında bizim burada öldürülen Carla Jean Moss adında bir kadınla ilgili.

Evet efendim. Aradığınız için teşekkür ederim.

Cinayetin işlendiği silah FBI balistik veritabanından bulundu ve Midland'da bir delikanlıyla ilişkisi saptandı. Çocuk silahı bir kazada cipten aldığını söylüyor. Görüp almış. Doğru söylediğini sanıyorum. Onunla konuştum. Silahı satmış ve sonra silah Shereveport Louisiana'da bir market soygununda kullanılmış. Çocuğun silahı bulduğu kaza cinayetle aynı gün meydana gelmiş. Sahibi silahı cipin içinde bırakıp ortadan kaybolmuş ve o zamandan beri de izine rastlanamadı. Yani durum tahmin edebileceğiniz gibi. Bizim burada çözümlenmemiş cinayetlerin sayısı pek fazla değildir, hiç de hoşumuza gitmez. Sizin olayla ilginiz neydi Şerif, sorabilir miyim?

Bell anlattı. Cook dinledi. Sonra ona bir telefon numarası ver-

di. Kazayı soruşturan müfettişin numarasıydı. Roger Catron. Önce ben arayayım kendisini. O sizi arasın.

Gerek yok, dedi Bell. Ben ararsam konuşur benimle. Yıllardır tanırım kendisini.

Numarayı aradı, Catron açtı.

Naber Ed Tom?

Eh, şöyle böyle.

Sana nasıl yardımcı olabilirim?

Bell kazadan bahsetti. Evet, dedi Catron. Tabii, hatırlıyorum. İki çocuk öldü o kazada. Öteki aracın sürücüsünü hâlâ bulamadık.

Nasıl olmuş kaza?

Çocuklar esrar içiyormuş. Kırmızı ışıkta geçip yepyeni bir Dodge cipe yandan çarpmışlar. Hurdaya çevirmişler. Cipteki adam dışarı çıkıp sokaktan yürümüş gitmiş. Biz oraya varmadan önce. Cip Meksika'da alınmış. Kaçak. Ruhsatı filan yok.

230 Peki öteki araç?

Onda üç delikanlı vardı. On dokuz yirmi yaşlarında. Hepsi Meksikalı. Bir tek arka koltuktaki kurtuldu. Birbirlerine cigaralığı geçirirken herhalde doksan beşle filan kavşaktan geçip cipi biçmişler. Arabanın yolcu tarafındaki çocuk ön camdan bodoslama fırlayıp sokağın karşı tarafına, bir kadının verandasına düşmüş. Kadın dışarıda posta kutusuna mektup koyuyormuş ve kadının yanı başına düşmüş. Kadın sabahlığıyla ve bigudileriyle çığlık çığlığa sokaktan aşağı koşmaya başlamış. Hâlâ toparlanamadı bildiğim kadarıyla.

Silahı alan çocuğu ne yaptınız?

Serbest bıraktık.

Oraya gelsem onunla konuşabilir miyim acaba?

Konuşursun herhalde. Şu anda ekranda karşımda.

Adı ne?

David DeMarco.

Meksikalı mı?

Hayır. Arabadaki çocuklar Meksikalıydı. O değil.

Benimle konuşur mu?

Öğrenmenin tek yolu var.

Sabaha orda olurum.

İyi, seni göreceğime sevindim.

Catron çocuğu arayıp konuşmuştu ve çocuk kafeye girdiğinde herhangi bir konuda endişeli görünmüyordu. Kanepeye oturup bir ayağını dizinin üstüne koydu ve dilini dişlerinde gezdirip Bell'e baktı.

Kahve içer misin?

Evet. İçerim.

Bell bir parmağını havaya kaldırdı ve garson kadın gelip sipariş aldı. Bell çocuğa baktı.

Seninle o kazadan kurtularak yürüyüp giden adamla ilgili konuşmak istiyorum. Acaba onunla ilgili bir şey geliyor mu aklına? Herhangi bir şey hatırlıyor musun?

Çocuk başını iki yana salladı. Yok, dedi. Etrafına bakındı.

Çok mu yaralıydı?

Bilmem. Kolu kırılmış gibi görünüyordu.

Başka?

Kafası da yaralanmıştı. Ne kadar yaralı olduğunu bilemem. Yürüyebiliyordu.

Bell onu süzdü. Sence kaç yaşlarındaydı?

Yahu ne bileyim Şerif? Üstü başı kan içindeydi.

İfadende otuz beşin üstünde olabilir demişsin.

Evet. Öyle bir şey.

Senin yanında kim vardı?

Ne?

Senin yanında kim vardı?

Kimse yoktu.

İfade veren komşu sizin iki kişi olduğunuzu söylemiş.

Palavra atıyor.

Öyle mi? Onunla bu sabah konuştum, bana hiç de palavra atıyormuş gibi görünmedi.

Garson kahveyi getirdi. DeMarco kahvesinin aşağı yukarı bir çeyreğini şekerle doldurup karıştırmaya başladı.

Biliyorsun bu adam kaza geçirmeden birkaç dakika önce iki sokak ötede bir kadını öldürmüştü.

Evet. O sırada bilmiyordum.

Kaç kişiyi öldürdüğünü biliyor musun?

Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.

Sence boyu uzun muydu?

Pek uzun boylu sayılmaz. Orta boylu.

Ayağında çizme mi vardı?

Evet. Çizme vardı galiba.

Ne tür bir çizme?

Devekuşu derisi olabilir.

Pahalı çizmeler.

Evet.

Çok kan kaybediyor muydu?

Bilmem. Kan akıyordu işte. Kafasında bir yara vardı.

Ne dedi?

Bir şey demedi.

Sen ona ne dedin?

Bir şey demedim. İyi mi diye sordum.

Sence ölmüş olabilir mi?

Hiç bilemiyorum.

Bell arkasına yaslandı. Masanın üstünde tuzluğu döndürdü. Sonra geri döndürdü.

Yanında kim vardı, söyle.

Kimse yoktu.

Bell süzdü çocuğu. Çocuk dilini dişlerinde gezdirdi. Kahve kupasını alıp içti ve tekrar masaya koydu.

Bana yardımcı olmayacaksın, değil mi?

Bildiğim her şeyi söyledim. İfademi okumuşsunuz. Başka bir bildiğim yok ki söyleyeyim.

Bell oturduğu yerde onu seyrediyordu. Sonra ayağa kalkıp şapkasını taktı ve gitti.

Sabah liseye gidip DeMarco'nun öğretmeninden birkaç isim aldı. İlk konuştuğu çocuk onu nasıl bulduğunu sordu. İriyarı bir çocuktu, ellerini kavuşturup oturmuş ve başını eğmiş halde spor ayakkabılarına bakıyordu. Ayakkabıları aşağı yukarı kırk yedi numaraydı ve burunlarına mor kalemle Sağ-Sol yazılmıştı.

Bana söylemediğin bir şey var.

Çocuk başını iki yana salladı.

Sizi tehdit mi etti?

Hayır.

Nasıl biriydi? Meksikalı mıydı?

Zannetmiyorum. Esmerdi ama.

Korktun mu ondan?

Siz gelinceye kadar korkmamıştım. Ya Şerif o lanet olası silâhı almamalıydık biliyorum. Geri zekâlılık ettik. David'in fikriydi diye kendimi savunacak değilim, istediği kadar onun fikri olsun. Ben çocuk muyum, hayır diyebilirdim.

Doğru, çocuk değilsin.

Acayip bir durumdu yani. Öbür arabadaki çocuklar ölmüştü. Bu yüzden başım derde girecek mi?

Başka ne dedi size?

Çocuk etrafına bakındı. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu Şimdiki aklım olsa yapmazdım. Buna eminim.

Ne dedi?

Beni kafanızdan silin dedi. David'e yüz dolar verdi.

Yüz dolar.

Evet. David ona gömleğini verdi. Koluna askı yapsın diye

Bell başını salladı. Pekâlâ. Nasıl biriydi?

Orta boyluydu. Orta kiloda. Yapılı görünüyordu. Otuz beş yaş-

larında filan belki. Siyah saçlı. Koyu kahverengi galiba. Bilmiyorum Şerif. Herhangi biri gibiydi.

Herhangi biri gibi.

Çocuk ayakkabılarına baktı. Başını kaldırıp Bell'e baktı. Herhangi biri gibi değildi. Yani görünüşünde bir acayiplik yoktu. Ama bulaşmak istemeyeceğin biri gibi görünüyordu. Bir şey söylediğinde dinletiyordu. Kolunda bir kemik derisinden dışarı fırlamıştı ve adam hiç oralı olmuyordu.

Pekâlâ.

Başım derde girecek mi?

Hayır.

Teşekkür ederim.

İnsan olayların nereye varacağını bilemiyor, değil mi?

Hayır efendim, bilemiyor. Bence bu olay bana ders oldu. Belki sizi ilgilendirmez ama...

İlgilendirir. Sence DeMarco'ya ders oldu mu?

Çocuk başını iki yana salladı. Bilmiyorum, dedi. David adına konuşamam.

XI

Molly'ye Moss'un akrabalarını arattım ve sonunda babasının San Saba'da olduğunu öğrendik. Bir cuma akşamı oraya gitmek üzere yola çıktım, hatırlıyorum ve kendi kendime herhalde yine aptallık ediyorum diye düşündüm ama gittim yine de. Onunla telefonda konuşmuştum önceden. Beni görmek istiyormuş gibi konuşmadı. İstemiyormuş gibi de konuşmadı ama gel dedi, ben de gittim. Vardığımda bir motele yerleştim ve sabah arabayla gittim evine.

Karısı yıllar önce ölmüştü. Verandada oturup buzlu çay içtik ve ben bir şey söylemesem hâlâ da oturuyor olurduk herhalde. Benden biraz daha yaşlıydı. On yaş filan. Ona söylemek niyetiyle gittiğim şeyleri söyledim. Oğluyla ilgili. Gerçekleri anlattım. Oturduğu yerde başını salladı sadece. Salıncakta oturuyordu ve hafif hafif öne arkaya sallandı sadece, çay bardağı kucağında. Başka ne diyeceğimi bilemediğimden çenemi kapadım ve bir süre öylece oturduk orda. Sonra dedi ki, bana bakmıyordu, bahçeye doğru bakarak dedi ki: Hayatımda gördüğüm en keskin nişancıydı. İstisnasız. Ne diyeceğimi bilemedim. Evet efendim, dedim.

Biliyorsun Vietnam'da keskin nişancıydı.

Bilmediğimi söyledim.

Uyuşturucu işinde filan değildi.

Hayır efendim. Değildi.

Başını salladı. Öyle yetiştirmedik onu, dedi.

Evet efendim.

Sen savaşa katıldın mı?

Evet. Avrupa cephesi.

Başını salladı. Llewelyn döndüğünde dönemeyen birçok arkadaşının ailesini ziyaret etti. Sonra vazgeçti. Ne diyeceğini bilemiyordu. Karşımda oturup keşke ben ölseydim diye düşündüklerini görüyorum diyordu. Yüzlerinden belli oluyor. Yani kendi sevgili oğulları yerine, anlıyor musun?

Evet efendim. Anlaşılır bir şey bence.

Bence de anlaşılır. Ama ayrıca hepsi orda hatırlamak istemedikleri şeyler yapmışlardı. Bizim savaşta böyle bir şey yoktu. Ya da pek az vardı. Bir iki hippiyi eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Tükürmüşler buna. Bebek katili demişler. Dönen çocuklardan birçoğu hâlâ yaşıyor

bu sorunları. Ülkeleri arkalarında olmadığı için diye düşünüyordum. Ama daha da beter galiba. Ülkeleri dökülüyordu. Hâlâ da öyle. Hippilerin suçu değildi. Oraya gönderdikleri çocukların da suçu değildi. On sekiz on dokuz yaşında çocuklar.

Dönüp bana baktı. O zaman çok daha yaşlı göründü gözüme. Gözleri yaşlı görünüyordu. Dedi ki: Bu ülkeyi Vietnam dize getirdi diyorlar. Ama ben öyle düşünmedim hiç. Ülkenin hali kötüydü zaten. Vietnam kuş kondurdu o kadar. Çocuklara oraya götürebilecekleri bir şey veremedik. Tüfeksiz göndersek ancak bu kadar olurdu. Savaşa öyle gidilmez. Tanrısız gidilmez savaşa. Bundan sonraki savaşta ne olacak bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.

Komşuları aşağı yukarı bu kadardı. Bana zaman ayırdığı için teşekkür ettim. Ertesi gün işte son günüm olacaktı ve düşünmem gereken çok şey vardı. Arka yollardan I-10'a çıktım. Cherokee'ye gidip 501'den devam ettim. Olayları bir çerçeveye oturtmaya çalıştım ama insan bazen fazlasıyla yakınında oluyor. İnsanın kendini gerçekten olduğu gibi görebilmesi bir ömür sürüyor ve o zaman bile yanılıyor bazen. Ben işte

bu konuda yanılmak istemem. Niçin kanun adamı olmak istediğimi düşünmüşümdür. Eskiden beri sorumluluğun bende olmasını isterdim bir yanımla. Israrlıydım. İnsanların beni dinlemesini isterdim. Ama bir yanımla da herkesi kollamak istiyordum. Bir yanımı geliştirmeye çalıştıysam o da budur. Bence hepimiz geleceğe hazırlıksızız, gelecek nasıl olursa olsun. Gelecek her ne olacaksa ki bence bizi destekleyecek gücü olmayacak. Bu konuştuğum ihtiyarlara zamanında bizim bu Teksas'ın sokaklarında yeşil saçlı, burnuna kemik takmış ve anlayamadıkları bir lisan konuşan insanların dolaşacağını söyleseler hayatta inanmazlardı. Ama kendi torunları olacağını söyleseler? Bunlar hep işaretler ve mucizeler ama nasıl böyle olduğunu söylemiyor. Nasıl olacağını da söylemiyor. Bir de şu var: Eskiden beri hep en azından bazı şeyleri düzeltebileceğimi düşünürdüm ama artık öyle hissetmiyorum galiba. Ne hissettiğimi de bilmiyorum. O sözünü ettiğim ihtiyarlar gibi hissediyorum. Bundan sonrası da daha kötü olacak. Bir zamanlar inandığım kadar inanmadığım bir şeyi temsil etmem isteniyor. Mesele bu. İnanırken bile başarılı olamadım. Şimdi bütün çıplaklığıyla gördüm onu. İnanan kimbilir kaç kişinin geri çekildiğini gördüm. Ona tekrar bakmak zorunda kaldım ve kendime de bakmak zorunda kaldım. Daha mı iyi oldu daha mı kötü, bilmiyorum. İnsanlara bana güvenebileceklerini söyler miyim ondan bile emin değilim ve eskiden bu tür şüphelere kapılmazdım. Bu dünyanın nasıl döndüğünü öğrendimse bir bedel ödeyip öğrendim. Hem de ağır bir bedel. Loretta'ya ayrılacağımı söylediğimde önce ciddiye almadı, ciddi olduğumu söyledim. Keşke bu ilin insanları bana oy vermeyecek kadar sağduyulu olsaydı, dedim. Onların parasını alma hakkını kendimde görmediğimi söyledim. Bunu da ciddi söylüyor olamazsın dedi, aynen böyle düşünüyorum dedim. Bu işten de altı bin dolar borçlu çıkıyoruz ve bu konuda ne yapacağımı da bilmiyorum. Sonra bir süre oturduk öylece. Bu kadar üzüleceğini tahmin etmemiştim. Sonunda Loretta, artık devam edemeyeceğim, dedim. O da gülümseyip dedi ki: Zirvedeyken ayrılmak mı istiyorsun? Hayır efendim, dedim, sadece ayrılmak istiyorum. Zirvede filan olduğum yok. Hiçbir zaman da olmayacağım.

Bir şey daha söyleyip sonra çenemi kapatacağım. Hiç söylenmese daha iyi olurdu ama gazetelere çıktı. Ozona'ya gidip bölge savcısıyla konuştum ve istersem Meksikalı avukatla görüşebileceğimi ve mahkemede tanıklık edebileceğimi, daha fazlasını yapamayacaklarını söylediler. Yani hiçbir şey yapmayacaklarını. Ben de dediklerini yaptım ve tabii bir işe yaramadı, adam idam cezası aldı. Ben de onu ziyarete Huntsville'e gittim ve onu anlatacağım. İçeri girip oturdum, benim kim olduğumu biliyordu tabii çünkü mahkemede görmüştü beni, dedi ki: Ne getirdin bana? Ben bir şey götürmediğimi söyleyince, mutlaka bir şey getirmiştir diye düşündüğünü söyledi. Şeker filan gibi. Ona kesik olduğumu düşünmüş. Ben gardiyana baktım ve gardiyan başını çevirdi. Adama baktım. Meksikalı, otuz beş kırk yaşlarında ve iyi İngilizce konuşuyordu. Oraya hakaret dinlemeye gitmediğimi ve onun için elinden geleni yaptığımı bilmesini istediğimi, suçlu olduğunu düşünmediğimi ve bu yüzden de üzüldüğümü söyledim, adam kahkahalarla gülüp dedi ki: Senin gibi adamı nerden bulmuşlar? Senin altın bağlamıyor mu hâlâ? Ben o orospu çocuğunu iki kaşının arasından vurup saçından sürükleyerek arabasına geri götürdükten sonra arabayı ateşe vererek yakıp kül ettim.

238

İşte. Bu adamlar insanın ruhunu okur. Suratına bir yumruk atsam gardiyan tek kelime etmezdi. O da bunu biliyordu. Biliyordu.

Oradan çıkarken il savcısını gördüm ve bir iki laf edecek kadar tanışıklığımız vardı, durup biraz konuştuk. Olanları anlatmadım ona ama benim o adama yardım etmeye çalıştığımı biliyordu. Belki anlamıştır. Bilemiyorum. Bana onunla ilgili bir şey sormadı. Orda ne işim olduğunu filan da sormadı. Fazla soru sormayan iki tür insan vardır. Biri fazlasıyla aptaldır ve ötekinin de sormaya ihtiyacı yoktur. Onu hangi türe soktuğumu söylememe gerek yok. Evrak çantasıyla girişte duruyordu öylece. Hiçbir acelesi yokmuş gibi. Hukuku bitirdiğinde bir süre avukatlık yaptığını söyledi. Hayatını çok karmaşıklaştırmış avukatlık. Hayatının geri kalanını her gün işi icabı yalan dinleyerek geçirmek istememiş. Ona avukatın birinden duyduğuma göre hukuk

fakültesinde öğrencilere doğruyu yanlışı düşünmemeyi ve sadece yasayı takip etmeyi öğrettiklerini, bana bunun pek doğru gelmediğini söyledim. Biraz düşündükten sonra başını salladı ve o avukatla aynı fikir de olduğunu söyledi. Yasayı takip etmezsen doğrunun yanlışın insanı kurtarmayacağını söyledi. Mantığını anlıyorum galiba. Ama ben gene aynı şekilde düşünüyorum. Sonunda ona Mamon kim biliyor mu diye sordum. Mamon mu? dedi.

Evet. Mamon.

Hani Tanrı ve Mamon'daki Mamon mu?

Evet, o.

Bildiğimi söyleyemem doğrusu. Kitabı mukaddeste geçtiğini biliyorum. Şeytan mı?

Ben de bilmiyorum. Araştıracağım. Kim olduğunu bilmem gerekirmiş gibi bir his var içimde.

Hafifçe gülümseyip dedi ki: Sanki Mamon evinize yerleşmeye hazırlanıyormuş gibi konuşuyorsunuz.

Aslında onu da düşünmem gerekir belki, dedim. Ne olursa olsun, âdetlerine aşina olsam iyi olur gibime geliyor.

Başını salladı. Biraz gülümsedi. Sonra bir soru sordu. Dedi ki: Şu jandarmayı öldürüp arabasında yaktığını düşündüğünüz esrarengiz adam vardı ya. Onun hakkında ne biliyorsunuz?

Bir şey bildiğim yok. Keşke bilseydim. Ya da bana öyle geliyor.

Anlıyorum.

Hayalet gibi bir şey.

Gibi bir şey mi, hayalet mi?

Hayır adam kanlı canlı, ortalıkta. Keşke olmasaydı. Ama öyle.

Başını salladı. Zaten hayalet olsa dert etmezdiniz.

Doğru dedim ama sonradan düşündüm ve sanıyorum sorusunun

---

* Matta 6:24. "*Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı'ya, hem de Mamon'a kulluk edemezsiniz.*" Mamon Aramicede "zenginlik" anlamına gelmekle birlikte para ya da para kazanma hırsı yerine de kullanılır. *–ybn*

cevabı şu: İnsan hayatta bazı şeylerle ve belirli şeylerin delilleriyle karşılaştığında boy ölçüşemeyeceği bir şeyle karşı karşıya olduğunu anlıyor ve bu da onlardan biri. Gerçek bir şey bu ve hayal ürünü değil demenin anlamı ne, bilmiyorum.

Loretta bir şey dedi ama. Benim kabahatim olmadığı yollu bir şeyler söyledi ve ben de benim kabahatim dedim. Bunu da düşünmüştüm. Bahçende yeterince azılı bir köpek varsa kimse yanaşamaz dedim. Ama bizim bahçeye yanaşan olmuştu.

Eve vardığında Loretta yoktu ama arabası duruyordu. Ahıra yürüdü ve atı yoktu. Eve dönmek üzereydi ki durdu ve başına bir şey gelmiş olabileceğini düşünüp koşumların durduğu bölmeye girdikten sonra eyerini indirdi ve dışarı çıkıp atına ıslık çaldı, at ahırın en sonundaki bölmenin kapısının üstünden kafasını uzattı ve kulaklarını dikti.

Atını okşayarak dizginler tek elinde ilerliyordu. Bir yandan atla konuşuyordu. Dışarı çıkmak ne güzel, değil mi? Nereye gittiklerini biliyor musun? Önemli değil. Sen hiç merak etme. Bulacağız onları.

Kırk dakika sonra onu görüp atı durdurdu ve olduğu yerden seyretti. Loretta kırmızı toprak bir yamaçta güneye doğru ilerliyordu, ellerini eyerin kaşının üstünde kavuşturmuş halde batmakta olan güneşe bakıyor ve at gevşek kumlu toprakta güçlükle hatta ağır ağır ilerliyor, eşelediği toprak durgun havada kızıl bir leke halinde onları izliyordu. İşte gönlümün sultanı, dedi ata. Ezelden beri.

Birlikte Warner's Well'e kadar gidip orada atlarından indiler ve atlar otlarken onlar da karakavakların altında oturdular. Su depolarına güvercinler geliyordu. Mevsim ilerlemişti. Yakında görmeyeceğiz artık bunları.

Loretta gülümsedi. Mevsim ilerledi, dedi.

Hiç istemiyorsun.

Burdan ayrılmayı mı?

Burdan ayrılmayı.

O kadar dert etmiyorum.

Benim yüzümden ama, değil mi?

Loretta gülümsedi. Aslında, dedi, insan belli bir yaşı geçti mi hiçbir değişiklik iyi olmuyor galiba.

Öyleyse başımız dertte demektir.

Merak etme. Akşam yemeklerinde evde olman hoşuma gidecek sanıyorum.

Ben her an evde olmayı seviyorum.

Hatırlıyorum da babam emekliye ayrıldığında annem ona demişti ki: İyi günde kötü günde dedim ama öğle yemeği demedim.

Bell gülümsedi. Eminim şimdi keşke eve gelebilse diye düşünüyordur.

Bence de düşünüyordur. Zaten ben de öyle düşünüyorum.

Söylemez olaydım.

Kötü bir şey söylemedin ki.

Sen her durumda öyle dersin.

Bu da benim işim.

Bell gülümsedi. Hata yapsam söylemez miydin?

Hayır.

Peki ya ben istiyorsam söylemeni?

Biraz zor.

Donuk pembe ışıkta pike yapan küçük alacalı güvercinleri seyretti. Sahi mi? dedi.

Aşağı yukarı. Tam değil.

Sence doğru mu peki?

Yaptığın hata her neyse benim yardımım olmadan da kendin fark edersin herhalde, dedi, ikimiz aynı fikirde değilsek de sindirirdim bunu sanırım içime.

Ama ben sindiremezdim.

Loretta gülümseyip elini tuttu. Boşver bunları, dedi. Bak burası ne güzel.

Doğru söylüyorsun. Çok güzel.

XII

Ben uyanınca Loretta da uyanıyor. Yattığı yerde adımı söylüyor. Orda mıyım diye sorar gibi. Bazen mutfağa gidip ona zencefilli gazoz getiriyorum ve karanlıkta oturuyoruz. Keşke onun kadar güvenli olabilseydim. Ben tecrübelerim sonucu ruhani bir insan olmadım. Onun gibi değilim. Benim için de endişeleniyor. Farkındayım. Ben ondan daha büyük ve erkek olduğum için onun benden bir şeyler öğreneceğini düşünmüştüm herhalde ve birçok bakımdan öğrendi de. Ama kimin kime borçlu olduğunu biliyorum.

Nereye varacağımızı biliyorum galiba. Kendi paramızla satın alıyorlar bizi. Sırf uyuşturucu da değil. Kimsenin haberi bile olmadan servetler birikiyor bir yerlerde. O paranın ne hayrı dokunacak ki? Koca bir ülkeyi satın alabilecek paralar. Aldı da zaten. Bu ülkeyi de satın alabilir mi? Zannetmiyorum. Ama yanlış insanlarla dirsek teması kurduruyor. Mesele emniyet meselesi değil. Eskiden de öyle olduğunu sanmıyorum. Uyuşturucu hep vardı. Ama insanlar durup dururken uyuşturucu kullanmaya karar vermez. Milyonlarca insan. Buna açıklama getiremiyorum. Özellikle de beni yüreklendirecek bir açıklama bulamıyorum. Bir süre önce bir gazeteciyle konuştum – genç bir kızdı ve iyi bir kıza benziyordu. İşini yapmaya çalışıyordu sadece. Şerif ilinizde suçların böyle artmasına nasıl izin verdiniz? diye sor-

du. Herhalde ona normal bir soru gibi geliyordu. Belki de normal bir soruydu. Her neyse, dedim ki: Her şey terbiyesizliğe önem vermemekle başlıyor. Beyefendi ve hanımefendi laflarını artık duymuyorsan sonu aşağı yukarı bellidir. Dedim ki ona: Toplumun bütün katmanlarına sızıyor. Bunu duymuşluğunuz vardır herhalde, değil mi? Toplumun her katmanını? Sonunda ticaret ahlakı öyle bir çöküntüye uğruyor ki insanları çölün ortasında arabalarında ölü buluyoruz ve artık çok geç kalınmış oluyor.

Kız bana tuhaf tuhaf baktı. Ben de ona son olarak dedim ki, belki de söylememeliydim bunu, dedim ki uyuşturucu müptelaları olmadan uyuşturucu ticareti olmaz. Birçoğu iyi giyimli ve yüksek ücretle çalışan insanlar. Hatta siz de böylelerini tanıyorsunuzdur belki, dedim.

Bir de yaşlılar var ki dönüp dolaşıp onlara geliyorum. Bana baktıklarında hep bir soru işareti görüyorum. Yıllar önce böyle bir şey yoktu. Ellilerde şeriflik yaparken hatırlamıyorum olduğunu. Yaşlılara
244 *bakıyorsun ve görünüşleri şaşkın bile değil. Resmen deli. Bu beni rahatsız ediyor. Sanki uyanmışlar da bulundukları yere nasıl geldiklerini bilmiyorlarmış gibi. Aslında bir bakıma öyle.*

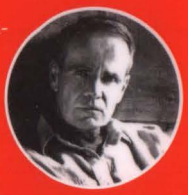
Bu akşam yemekte Loretta bana Aziz Yuhanna İncili'ni okuduğunu söyledi. Vahiy kitabı. Ben ne zaman dünyanın durumuyla ilgili konuşmaya başlasam Loretta kitabı mukaddesten bir şeyler bulur, ben de ona bu gidişatla ilgili Vahiy'de bir şey var mı diye sordum ve o da bulursa haber vereceğini söyledi. Yeşil saçla ve buruna kemik takmakla ilgili bir şey var mı diye sordum, öyle açıkça söylenmiş bir şey yokmuş. Bu iyiye işaret mi değil mi bilemiyorum. Sonra iskemlemin arkasına geçip kollarını boynuma doladı ve kulağımı ısırdı. Loretta birçok bakımdan çok genç bir kadın. Loretta'm olmasaydı neyim olurdu bilmiyorum. Aslında biliyorum. Onu da kutuya koymam gerekmezdi.

Hükümet konağından dışarı son kez çıktığı gün soğuk ve fırtınalı bir gündü. Bazı erkekler ağlayan bir kadına sarılmayı becerirlerdi ama ona bir tuhaf gelirdi. Basamakları inip arka kapıdan çıktıktan sonra kamyonetine bindi ve orada öylece oturdu. İçindeki duyguyu tanımlayamıyordu. Hüzün vardı ama başka bir şey de vardı. Kamyoneti çalıştıracağına oturup kalmasına sebep olan da bu başka şeydi. Daha önce de böyle bir duyguyu hissetmişti ama çok uzun zaman önce. Bunu söylediği anda adını da koydu. Yenilgiydi. Yenilmiş olmaktı. Ona ölümden de acı geliyordu. Bunun üstesinden gelmen lazım, dedi. Sonra kamyoneti çalıştırdı.

XIII

Evin arka kapısından çıkınca yan duvarın kenarında biten otların arasında taştan bir yalak vardı. Çatıdan galvanizli bir boru çıkıyordu ve yalak çoğunlukla dolu olurdu hatta bir keresinde hatırlıyorum orda durup çömeldim de yalağa baktım ve düşünmeye koyuldum. Ne zamandır orda olduğunu bilmiyorum. Yüz yıl. İki yüz yıl. Taştaki keski izleri görülürdü. Tek parça kayadan oyulmuştu ve aşağı yukarı iki metre boyu, belki yarım metre eni ve bir o kadar da derinliği vardı. Kayaya oyulmuş. O yalağı yapan adamı düşündüm. Bildiğim kadarıyla o ülkede savaşsız uzun süre geçmemişti. Daha sonra tarihini okudum biraz ve savaşsız herhangi bir dönem olmuş mu bilmiyorum. Ama bu adam elinde çekiç ve keski oturmuş, on bin yıl sağlam kalabilecek taştan bir su yalağı oymuştu. Neden acaba? Neye inanmıştı o adam? Hiçbir şeyin değişmeyeceğine inanmıyordu herhalde. Öyle düşünebilir insan. Ama o değişeceğini biliyordu mutlaka. Çok düşündüm bunu. Ev paramparça olup ben de oradan ayrıldıktan sonra düşündüm. O taş yalak hâlâ orda olmalı. Öyle kolay kolay yerinden kıpırdatılacak bir şey değildi. İşte o adamı düşünüyorum, elinde çekiciyle keskisi ve belki akşam yemeğinden sonra bir iki saat oturup oyuyordu, bilmem ki. Doğrusu düşünebildiğim tek şey adamın yüreğinde bir umut olduğu. Benim taş yalak oymaya niyetim yok. Ama öyle bir umut besleyebilmeyi isterdim. Galiba her şeyden çok isterdim.

Bir de babam konusu var, onunla ilgili fazla bir şey söylemedim ve haksızlık ettim biliyorum. Ben nerdeyse yirmi yıldır onun son halinden daha yaşlıyım ve yani bir bakıma onu düşündüğümde kendimden genç birini düşünüyorum. Babam daha çocuk yaşta yollara düşüp at ticareti yapmış. İlk bir iki defasında epey kazıklanmış ama sonra akıllanmış, öyle söylemişti. Bir keresinde tüccarın teki kolunu onun omzuna dolayıp tepeden şöyle bir bakmış babama ve demiş ki: Evlat, senin sanki bir atın bile yokmuş gibi alışveriş yapacağım senle. Kıssadan hisse: Bazı insanlar sana ne yapmak niyetinde olduklarını açık açık söylerler, böyle bir durumda can kulağıyla dinle. Bunu hiç unutmadım. Attan anlardı ve atlarla arası da iyiydi. Birkaç atı eğitişini izledim, işini bilirdi. Atlara çok yumuşak davranırdı. Çok konuşurdu onlarla. Bana karşı da hiçbir zaman kırıcı olmadı ve ona düşündüğümden daha çok şey borçluyum. Başkaları herhalde beni ondan daha iyi bir insan diye görür. Kulağa kötü geliyor ama. Kötü bir laf zaten. Bunu sindirmesi kolay olmamıştır herhalde. Babasını hiç saymıyorum bile. Babam asla kanun adamı olamazdı. Sanıyorum iki yıl yüksekokula devam etmiş ama bitirmemiş. Onu pek az düşündüm ve bu da haksızlık, daha fazla düşünmeliydim biliyorum. Öldükten sonra onunla ilgili iki rüya gördüm ve ilkini pek iyi hatırlamıyorum ama onunla kentte bir yerlerde karşılaşıyordum ve biraz para veriyordu bana, ben de galiba kaybediyordum. Ama ikinci rüyada sanki ikimiz de eski günlerdeki gibiydik ve ben bir gece vakti at sırtında dağlardaydım. Bir dağ geçidinden geçiyordum. Hava soğuktu ve yerde kar vardı, babam kendi atıyla yanımdan geçip durmadan yola devam etti. Tek kelime etmedi. Geçip gitti sadece. Battaniyeye sarınmıştı ve başı öne eğikti, yanımdan geçtiğinde eskilerinki gibi bir boynuzun içinde ateş taşıdığını gördüm ve boynuzu içindeki ışıktan görebiliyordum. Ay ışığı renginde. Rüyada babamın önden gideceğini ve o karanlığın, soğuğun ortasında bir yerlerde ateş yakmaya niyeti olduğunu ve ben oraya vardığımda onun orda olacağını biliyordum. Sonra uyandım.

Modern Amerikan edebiyatının en önemli yazarlarından biri olan, sıklıkla Herman Melville ve William Faulkner gibi ustalarla kıyaslanan Cormac McCarthy kariyeri boyunca Güney gotiği, Western ve postapokaliptik türlerde verdiği birbirinden başarılı eserlerle Pulitzer, National Book, National Book Critics Circle ve MacArthur Fellowship gibi ödüllerin sahibi oldu. 2007 yılında Coen Kardeşler tarafından sinemaya uyarlanan *İhtiyarlara Yer Yok* ise "En İyi Film" başta olmak üzere dört dalda Oscar kazandı.

Rio Grande yakınlarında avlanan Llewlyn Moss, bir şeylerin ters gittiği belli olan bir çatışma bölgesine rast gelir. Çatışmadan geriye kalanlar arasında cesetler ve kilolarca eroinin yanı sıra bir çanta dolusu para da vardır. Moss'un kader çizgisi vereceği karar üzerine burada çatallanacak ve deyim yerindeyse bir ölüm meleği peşine takılacaktır.

Kutsal kitaplar kadar kadim, günlük olaylar kadar dehşet verici konulara eğilen *İhtiyarlara Yer Yok*, kader, adalet, ahlak ve açgözlülük üzerine yazılmış modern bir klasik.

"McCarthy kelimeleri öylesine güzel kullanıyor ki sıradan bir iyi-kötü çatışmasını birinci sınıf bir edebiyat eserine dönüştürüyor."
— ANNIE PROULX

"Amerikan Yüceliğinin pragmatik bir geleneği varsa, Cormac McCarthy'nin kurguları bunun zirvesidir."
— HAROLD BLOOM

www.ithaki.com.tr
9 786053 758594
/ithakiyayinlari
İTHAKİ MODERN 1
ROMAN
ithaki